

Giới thiệu Vợ Tôi Là Quý Nữ Cổ Đại

Tên gốc: khuê tú hiện đại sinh hoạt lục

Thể loại: Thể loại: Nguyên sang, Ngôn tình, Hiện đại, HE, Tình cảm, Ngọt sủng, Song khiết, Cổ xuyên kim, Hào môn thế gia, Trạch đấu, Nhẹ nhàng, Kiếp trước kiếp này, Hài hước, Đô thị tình duyên, Ám áp, Duyên trời tác hợp, 1v1, Nữ chủ

Số chương: 51 chương

Editor: @anita, @huyetsacthiensu @Mễ Đồng

Vốn là một quý nữ nổi danh ở Mãn Kinh lại trở thành Cố di nương của Lâm phủ - nàng quyết định nhảy vực tự sát, kiên quyết không trở thành quân cờ bị người khác bài bố.

Không ngờ mở mắt ra, Cố gia đại tiểu thư trở thành Cố Hàm Sương, một thiếu nữ ở thế kỉ 21. Gia đình hiện giờ của cô cũng rất phức tạp, bố ruột xem thường, mẹ kế ngược đãi, em gái khác mẹ thì cười nhạo cô sắp phải gả cho một tên nhà giàu mới nổi.

Cố Hàm Sương không có kí ức, nên mỗi bước đi đều rất gian nan. Chỉ là, nàng không ngờ người chồng chưa cưới kia lại đứng bên cạnh che chở nàng.

Cố Hàm Sương bị hấn làm cho cảm động quyết định lấy tấm chân tình báo đáp, cho dù phải đi bán rượu, cho dù sau này có nhìn thấy muội muội đã được gả cho quan lớn phải ba quỵ chín lạy.

Nhưng mà sau khi cưới nàng phát hiện ra, tại sao thương nhân thời này lại không giống với những gì nàng biết về thương nhân vậy? Nhà giàu mới nổi đã nói đâu?

Nghe nói ông nội hứa hôn cho mình một cô gái dòng dõi thư hương, Lục Văn Tinh khịt mũi coi thường, hấn biết đó chính là đại kiện tướng dòng dõi thư hương, hấn quyết định sẽ cố hết sức phá hỏng cuộc hôn nhân này.

Kết quả, lần thứ hai gặp mặt, Lục Văn Tinh “Vợ đừng sợ, trốn đến phía sau anh này.”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tôi Là Quý Nữ Cổ Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Sương lạnh

Editor: huyetsacthiensu

Ngoài cửa một mảnh cảnh xuân.

Có nha hoàn chạy vào “Di nương, nhà chính sai người đến mời người qua đó một chuyến.”

Cố Hàm Sương đang thưởng thức vòng tay trên tay, nghe thấy lời nha hoàn nói, hai hàng lông mày trên khuôn mặt lạnh lẽo nhíu lại.

“Leng keng” vòng tay bị ném vào hộp trang sức. Nàng đứng dậy phúi phúi làn váy “đi thôi.”

không khí trong nhà chính đang giương cung bạt kiếm, nha hoàn, ma ma lập thành trận địa sẵn sàng nghênh địch, ánh mắt nhìn nàng như có thâm thù đại hận.

Cố Hàm Sương dường như chưa phát hiện ra, vuốt khăn lụa trong tay, ung dung thông thả đi vào. Làn váy lay động như từng bông hoa đón gió bay ra.

Đinh Mẫn nhìn dáng vẻ nàng như vậy thì vô cùng tức giận. một con hồ ly tinh đi ra từ nơi bẩn thỉu, nếu không phải có lão gia bảo vệ thì mình đã sớm trừng trị nàng ta. Lần này không dễ gì mới tóm được nhược điểm của nàng ta, nhất định phải khiến cho nàng ta đẹp mặt.

Nghĩ đến đây, trong mắt nàng ta (Đinh Mẫn) lóe lên một tia hưng phấn dị thường, mở miệng “Sương di nương thật là to gan, dám mưu hại cái thai trong bụng Nhạc di nương, hạ nhân trong nhà bếp đã khai ra, ngươi còn điều gì muốn nói không?”

Cố Hàm Sương nghe đến đây thì bật cười “Xì” một tiếng. Nàng ngẩng đầu, Thảm thị ngồi ngay ngắn đằng trước, mấy bà vú đứng xung quanh như tam đường thăm vấn, Đinh Mẫn làm âm ỉ lên muốn giết nàng. Người này hai tháng trước vừa bị sảy thai, cũng yên tĩnh được một thời gian.

Có lẽ nàng ta bị thương nghiêm trọng, nghỉ ngơi thời gian lâu như vậy mà sắc mặt vẫn vàng như nghệ, gò má nhô cao, xem ra có chút mùi vị mãnh mẽ.

Đương nhiên, xấu vẫn là xấu, gầy như vậy càng xấu.

Nàng nhếch môi, còn tưởng trải qua chuyện lần trước nên tiến bộ hơn, không ngờ ngu xuẩn vẫn là ngu xuẩn, đến bây giờ vẫn không rõ tình địch thật sự của mình là ai.

Đinh Mẫn bị vẻ mặt hồ hững của nàng chọc giận, chính là như vậy, thật lâu trước đây, lúc các nàng vẫn còn là khuê nữ nàng cũng dùng vẻ mặt này đối diện nàng ta, chưa bao giờ để nàng ta vào mắt.

Bây giờ Cổ gia suy tàn, Cổ Hàm Surong cũng bị đưa vào nơi bụi trần, đi vào chỗ đơ bản kia một lần, cuối cùng lại rơi vào tay nàng ta, nàng có tư cách gì mà bày ra vẻ mặt ấy trước mặt nàng ta.

“Nói dối tông đường chính là chuyện lớn, ta phải cho lão gia một câu trả lời, nếu Cổ di nương không còn lời nào để nói thì chính là thừa nhận. Người đâu, trói nàng ta lại, đánh năm mươi gậy.”

Đây chính là trực tiếp muốn lấy mạng Cổ Hàm Surong.

Quả nhiên vẫn như trước đây, vừa ngu xuẩn vừa độc ác.

một bà vú đã sớm cầm gậy đứng đợi ở một bên sẵn sàng đợi lệnh, nghe được mệnh lệnh đã không thể chờ được mà tiến lên; bị ánh mắt rét lạnh của Cổ Hàm Surong quét qua, tâm thần chấn động, động tác không khỏi khựng lại.

Đinh Mẫn thấy thế càng tức giận, dùng sức vỗ vào tay vịn của ghế “Còn đứng ngây ra đấy làm gì, nhanh bắt nàng ta lại cho ta.”

Cổ Hàm Surong không thêm để ý đến đám người, sửa lại làn váy, ung dung thong thả mở miệng “Rảnh rồi quản chuyện con của người khác, con của mình lại để nó chịu oan khuất, ta cũng không biết từ lúc nào người lại khoan dung như vậy.”

Lời này thật sự đã chọc vào tim Đinh Mẫn một chỗ, trong sảnh bỗng nhiên yên tĩnh lại.

Hai tháng trước phu nhân bị sảy mất cái thai đã được năm tháng, nhưng đã điều tra tất cả cũng không tra được hung thủ. Ma ma nhân chứng then chốt ở nhà bếp tự tử, manh mối đứt đoạn.

Phu nhân vô cùng đau lòng, kêu gào muốn đánh chết mấy di nương, lão gia tất nhiên không đồng ý. Đau khổ nhưng lại không có chứng cứ, cuối cùng chỉ có thể đánh chết mấy nha hoàn thông phòng.

Vốn đã không được lão gia yêu thương, thật vất vả mới có thai lại bị mất. Đứa trẻ đã mất là đề tài cấm kỵ ở chính viện, ai cũng giữ kín mồm kín miệng, từ liên quan cũng không được nói đến.

Bây giờ lại có người to gan nói ra, mọi người thờ cũng không dám thờ, chỉ sợ rước lấy tai họa.

Các nàng thật sự khâm phục lá gan của Cổ di nương, lúc này còn có thể chọc vào nỗi đau của phu nhân.

Quả nhiên, Đinh Mẫn sừng sốt một chút, tiếp theo thần sắc cả người như điên cuồng, đang muốn phát tác lại bị một câu nói của đối phương làm cho không nhúc nhích được.

“Người không muốn biết hung thủ là ai sao?”

Muốn, sao lại không muốn chứ, nằm mơ cũng muốn, nếu nàng ta biết ai hại chết con trai nàng ta, nàng ta nhất định sẽ chém hắn thành trăm mảnh!

Khuôn mặt Đinh Mẫn vặn vẹo, nhìn chăm chăm Cổ Hàm Surong.

“Người biết hung thủ là ai sao? Mau nói cho ta biết là ai!”

Cổ Hàm Surong nhìn dáng vẻ điên cuồng của nàng ta, đột nhiên vừa cảm thấy vô vị vừa cảm thấy thương xót buồn bã. Bản thân đồng ý với Lâm Trọng vào phủ có ý nghĩa gì?

Đây chỉ là một nữ nhân hồ đồ, vụng về sống qua ngày thôi.

Cho dù gia tộc nàng ta làm cho Cổ gia sụp đổ, nàng ta giành lấy vị hôn phu của nàng, nhưng Đinh Mẫn cũng chỉ là một quân cờ nhỏ trong bàn cờ không đáng nhắc đến, nàng ta cái gì cũng không biết.

Nàng ta nhìn nàng chăm chăm có ý gì?

“Ta không chỉ biết hung thủ là ai, ta còn có chứng cứ, ngày mai trước khi ta đi Đại Bì tự, người hãy phái người đến lấy.”

nói xong cũng không ở lại, thần nhiên rời đi. Tất cả mọi người nhìn bóng lưng yếu điệu rời đi của nàng nhưng không ai đứng ra ngăn cản.

Đinh Mẫn càng không mở miệng, trong mắt nghi ngờ không thôi.

Trong đầu nàng ta bây giờ toàn bộ đều là chuyện về đứa con đã mất của nàng ta, làm gì còn có tâm trạng quan tâm chuyện của Nhạc di nương. Đây vốn

chỉ là lý do để trừng phạt nàng, nếu là bình thường Đinh Mẫn không chỉ không quan tâm chỉ sợ là còn muốn cười hai tiếng ‘Ông trời có mắt’.

Cố Hàm Sương trở lại phòng mình liền sai người thu dọn đồ đạc. Viện Đinh Mẫn giống như một cái lưới đánh cá, khắp nơi là lỗ hổng, chuyện ngày hôm nay chưa đến nửa ngày sẽ được truyền vào lỗ tai của những người có lòng.

Nhạc di nương hiền lành giờ khắc này sợ là sẽ đứng ngồi không yên. Nghĩ đến Đinh Mẫn vừa thay nàng ta trừng trị nàng liền cảm thấy vui vẻ, cũng không biết đến khi nàng ta biết được Nhạc di nương chính là kẻ thù nàng ta vẫn luôn muốn giết chết thì sẽ bày ra vẻ mặt như thế nào.

Cố Hàm Sương vuốt vuốt khăn.

Lúc trước nàng theo Lâm Trọng vào phủ cũng không phải là vì vẫn còn lưu luyến gì hắn ta, chỉ đơn giản là muốn nhìn sau khi gia đình mình sụp đổ thì hai người được người đời tán thưởng là được ‘Ông trời tác hợp’ sẽ có bộ dáng hòa thuận thế nào.

Tình cảm thanh mai trúc mã, từ lúc mình một thân một mình khổ sở giãy dụa trong phường kỹ, nhìn hắn ngày qua ngày làm trò khôi hài ở sân sau đã không còn.

Bây giờ những tiết mục giống nhau đã nhìn hàng nghìn lần, từ lâu nàng đã không còn hứng thú, đã đến lúc rời đi.

Thanh Hoàn bưng một bát tổ yến. Cố Hàm Sương miễn cưỡng dựa vào đầu giường thường thức móng tay hôm qua vừa nhuộm, không để ý đến.

“cô nương, người mau uống nhân lúc còn nóng, để nguội sẽ không ngon.”

“Đề xuống đi, ta sẽ uống.” Mặt nàng thản nhiên.

Dáng vẻ nàng như vậy làm cho Thanh Hoàn phải nhăn mày, đi lên hai bước áp sát, ánh mắt sáng quắc, thấp giọng cảnh cáo nói “cô nương đừng làm chuyện điên rồ nữa, nửa đời sau của người như thế nào thì phải xem chuyện của chủ nhân có thành hay không.”

Cố Hàm Sương nghe vậy nhìn nàng ta từ trên xuống dưới một lượt, phát hiện ra nha hoàn này hôm nay mặc một bộ quần áo đỏ thật là sôi nổi. Đặc biệt nhất là cổ áo bị nàng ta cố ý kéo thấp xuống mấy phần, lộ ra cần cổ trắng mịn có vài dấu hôn chói mắt.

Nàng không khỏi “A” một tiếng, còn đang nghĩ nha hoàn này hôm nay không biết vì sao lại dám khoa tay múa chân với nàng, hóa ra là có chỗ dựa.

Đây là muốn gây khó dễ cho nàng sao? thật thú vị.

Ngón tay nhỏ dài đưa lên môi, nàng nở nụ cười ý tứ sâu xa, ánh sáng trong mắt phượng lạnh lùng chuyển động, giọng điệu mềm đi, càng mang theo mấy phần thân thiết”

“Chuyện này đúng là ta không đúng, không chú ý đến người cũng là đại cô nương.”

Quả nhiên, khuôn mặt Thanh Hoàn lộ vẻ đắc ý, đang chuẩn bị mượn cơ hội mĩa mai vài câu.

Cố Hàm Sương đột nhiên chuyển đề tài “Nếu đã ở cùng lão gia, ta thay hắn làm chủ thu lưu người, thế nào?”

Nụ cười của Thanh Hoàn còn chưa nở ra đã cứng đờ, ngẩng phắt đầu dậy, trợn hai mắt không dám tin tưởng.

Cố Hàm Sương nhướn mày “Làm sao vậy? không phải lão gia sao? Vậy coi như xong, trong nhà này, trừ lão gia ra những người khác đều là ngoại nam. Tư thông với ngoại nam là tội chết, ta cũng bảo vệ được người.”

Lúc này Thanh Hoàn mới nhìn rõ treu tức trong mắt đối phương, đột nhiên hiểu được nàng là cố ý, thân thể của nàng ta cho ai chẳng lẽ nàng không biết sao? rõ ràng là nàng biết nhưng giả vờ hồ đồ!

Chuyện này cũng không thể nói rõ ràng ra được. Chỉ không ngờ rằng Cố Hàm Sương không thức thời như vậy, nàng ta hận đến trong mắt đều là lửa giận:

“cô nương làm như vậy không sợ chọc giận chủ nhân sao?”

Cố Hàm Sương ném cái tầm trong tay đi, cười nói “Ngay cả chủ nhân của người ta cũng không sợ chẳng lẽ lại sợ một nô tỳ như người sao? Đừng nói bây giờ người không danh không phận, cho dù có ngày người sinh mười bảy, mười tám người con trai ta cũng có cách giết chết người!” Nàng thu lại nụ cười trên mặt “Còn không nhanh cút đi!”

rõ ràng vẫn là bộ dáng hồ hững như vậy nhưng Thanh Hoàn lại bị ánh mắt nàng làm cho sợ hãi, suy cho cùng trong lòng vẫn có chút e dè, xám xịt lui ra ngoài.

A, chưa đạt được gì đã đắc ý, chỉ mới hơi đe dọa đã co rúm lại, bộ dáng chỉ biết bắt nạt kẻ yếu như vậy thật khiến người ta đến hứng thú tiêu khiển cũng không có.

Cố Hàm Sương chẳng muốn để ý đến nữa, đợi đến lúc trong phòng không có ai mới lấy tờ giấy dưới đáy bát tổ yến ra, tiện tay rót một chén trà.

Thẻ chữ xuất hiện trên tờ giấy trắng, Cố Hàm Sương nhìn một chút, chữ viết quen thuộc, nội dung là những lời lẽ cũ rích quen thuộc, đơn giản là nhắc nhở không nên quên sứ mệnh của gia tộc và nghĩ cách lấy được con ấn của Lâm gia.

Hai năm trước, trong cuộc chính biến Gia Hòa, Cố gia rớt đài. Phụ thân của Cố Hàm Sương cùng mấy người thúc bá bị chém đầu thị chúng, những người đàn ông khác trong gia tộc thì bị đày ra biên cương, nữ nhân bị đưa vào kỹ phường.

Cây ngã bầy khi tan, mọi người sợ bị dính líu đến cho nên đều tránh xa.

Cố phu nhân không chịu chịu mang theo một đám nữ quyến tự sát trong ngục.

Chỉ có Cố Hàm Sương, một thân chất vật khổ sở không khuyên bảo được, mang theo chỉ trích ‘Người không xứng làm con gái Cố gia, không xứng làm con gái của ta’ của Cố phu nhân sống sót.

không có ai biết, Cố lão gia nên bị chặt đầu thị chúng thật ra vẫn còn sống, không chỉ sống sót còn dẫn theo huynh đệ cháu chắt đã được hoán đổi sống ở chỗ bí mật ở kinh thành, dưới chân thiên tử, mưu tính phục hưng kế lớn.

Vốn Cố Hàm Sương cũng không biết chuyện, mãi đến tận nửa năm trước khi đồng ý về phủ với Lâm Trọng, có người đưa Thanh Hoàn đến bên cạnh, liên lạc với nàng thì nàng mới biết.

Nếu không phải bản thân bị coi là một quân cờ bị bọn họ vứt bỏ thì nàng thật sự muốn vỗ tay thật lớn để khen ngợi bọn họ “Kế sách của phụ thân thật tuyệt vời.”

Trong thời gian ngắn có thể ở trong bóng tối Đông Sơn tái khởi chứng tỏ lúc trước có dư lực. Vậy lúc mẫu thân cùng các thẩm thẩm, tỷ muội tự sát thì bọn họ ở đâu? Lúc nàng khổ sở giãy dụa ở kỹ phường thì bọn họ ở đâu?

nói cho cùng, chẳng qua là suy tính hai bên, không muốn tổn hại tài nguyên mà thôi.

Lúc bị vứt bỏ như một chiếc giày rách không chút nghĩ ngợi, bỏ mặc nàng suyết chết ở bên ngoài, vậy mà đến lúc nàng ở Lâm phủ chưa đến nửa tháng lại có một người mang theo tin vật tìm đến cửa, muốn nàng chịu nhục phục hưng gia tộc.

Mỗi lần có thư đưa đến đều là những câu nhắc nhở, nói nàng đã nhận được vinh quang từ Cố gia thì phải gánh vác trách nhiệm của Cố gia.

Cố Hàm Sương không ngại vì những người đối xử với chân thành với nàng mà nhảy vào nước sôi lửa bỏng nhưng phụ thân và ca ca nàng là những người nhận được nhiều vinh quang từ Cố gia nhất lại là những con rùa rụt cổ trốn phía sau; bọn họ dựa vào gì mà cho rằng nàng – người con gái đã bị bọn họ vứt bỏ sẽ quay lại giúp bọn họ vượt qua khó khăn này.

Nàng cười giễu cợt một tiếng, lấy cây đánh lửa, mặt không đổi sắc đốt tờ giấy thành tro bụi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tôi Là Quý Nữ Cổ Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

Ở chùa Đại Bi Cố Hàm Sương đã gặp được Tĩnh An sư thái.

Mười bốn năm trước, khi Tĩnh An còn chưa được gọi là Tĩnh An, lúc đó Cố Hàm Sương còn nhỏ thường quỳ gối, nghịch ngợm mà kêu nàng một tiếng “Tiểu cô cô”.

Tiểu cô cô..... Các nàng đã mười năm không gặp nhau, bởi vì yêu phải một giáo úy cấp thấp mà sau đó bị buộc phải xuất gia, Tĩnh An liền biến mất ở trước mắt mọi người.

đã từng là thiên kim cao quý của Cố gia ở kinh thành Chỉ Lan, hiện giờ lại quỳ trước Phật, từ bỏ hết mọi phong hoa, so với người trước đây thực sự là như hai kiếp khác nhau, đã đốt hết mọi tốt đẹp của trước kia, chỉ còn dư một bóng dáng mảnh khảnh.

Nàng không có quay đầu lại, chỉ là nhẹ giọng mở miệng: “Người đã đến rồi?”

Cố Hàm Sương gật gật đầu, cũng mặc kệ đối phương có nhìn thấy hay không: “Tôi để nói lời từ biệt với người.”

Bàn tay đang cầm chuỗi hạt ngừng lại một chút: “không bái một bái sao?”

Cố Hàm Sương cười, lắc đầu: “không được, trong lòng chỉ toàn sự điên cuồng, bái thần phật cái gì.”

Tĩnh An rút cuộc cũng xoay người, lộ ra một khuôn mặt xinh đẹp vô song, nàng nhìn Cố Hàm Sương, mặt lộ vẻ bi thương: “Người hà tất gì phải như thế

này?”

“Hà tất?” Cổ Hàm Sương thật giống như là nghe được cái gì buồn cười, mắt phượng biểu lộ ra hai tia châm chọc: “trong lòng ngươi và ta đều rất rõ ràng, ta là hà tất.”

Tĩnh An im lặng, đôi môi tái nhợt run rẩy, nàng định mở miệng khuyên bảo, rồi lại không biết phải bắt đầu từ đâu.

Cổ Hàm Sương cũng không muốn ở lại nói chuyện nhiều, nàng đem đồ vật mang theo đẩy lên phía trước: “Nghe nói năm đó ngươi thích nhất rượu mạnh, cho nên ta mang theo Hồ Phách Quang tốt nhất cho ngươi.” nói xong, lại dùng ngón trỏ gõ gõ bên cạnh hộp gỗ: “Lâm Trọng không nợ ta, ta cũng không hận hắn, không muốn làm bẩn địa phương của hắn, Hồng Nhan Khô này cho ngươi đi. Ta đã chết, bọn họ cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi, có cái này, tại thời điểm nào đó cũng có thể có ích.”

Ai có thể nghĩ rằng một tiểu giáo úy năm đó lại có thể trở thành Đại tướng quân mà hoàng đế tín nhiệm nhất, lại còn si tâm không thay đổi? So với một người chỉ ở hậu viện của Lâm phủ Cổ Hàm Sương, Tĩnh An hiển nhiên có giá trị hơn, chỉ là những người đó vẫn còn kiêu kị, nên không xuống tay thôi.

Nghĩ đến đây, nàng thò người về phía trước, thấp giọng cảnh cáo: “Đừng làm việc ngốc, đi tin vào việc bọn họ đối xử thiệt tình mà nghe họ xấp xếp. Nếu không ta thật sự sẽ xem thường ngươi!”

nói xong nàng liền không muốn ở lại, xoay người đi ra ngoài.

Ánh mặt trời từ bên ngoài chiếu vào, làm hình dáng của người trước mắt trở nên mơ hồ, Tĩnh An thấy nàng bước ra trước cửa, cuối cùng lại gian nan mở miệng: “Nếu ngươi giúp đỡ bọn họ làm được việc……. Tốt xấu gì cũng có thể đổi một cái tuổi già an ổn.”

Cổ Hàm Sương cười: “giúp đỡ bọn họ làm được việc? Sau đó bị đưa tới làm bạn cùng ngươi sao? Chỉ một nha đầu bỏ ra từ giường của lão gia, cũng có thể vênh mặt hất hàm sai khiến ta, có thể thấy được hiện giờ không ai đem ta để vào mắt. Chỉ sợ trước khi Cổ gia khôi phục danh dự, ta đã trở thành một nữ nhi làm cho gia tộc hổ thẹn liền phải bị chết bệnh.”

Kinh thành ai không biết Cổ cô nương của giáo phường, lại có ai không biết Cổ di nương của Lâm phủ? Cùng xuất thân từ đại gia tộc giống nhau, các nam nhân ở Cổ gia, từ trước đến nay đều đem thể diện xem trọng hơn nhiều so với tính mạng của nữ nhi.

Nàng xua xua tay: “Ta phải đi rồi.” nói xong cũng không dừng lại.

Phật đường quay về với sự an tĩnh, Tĩnh An nhìn đồ vật trước mắt, cứng đờ mà quỳ tại chỗ ngồi, thật lâu sau, nàng duỗi tay, không có di chuyển vò rượu kia, mà là mở hộp gỗ khắc hoa ở bên cạnh ra, một viên thuốc tròn vo lẳng lẳng nằm đó.

Hồng Nhan Khô, dù là hồng nhan quốc sắc, một viên vào miệng trăm mệnh cũng sẽ kết thúc.

Nàng đột nhiên lấy tay che mặt, nước mắt rơi như mưa.

Mọi người đều nói khí chất của người Cổ gia, một bên nhiệt tình như lửa, một bên cao ngạo như sương.

Nhưng mà các nàng đều sai rồi, Cổ Chỉ Lan nàng kiêu ngạo là vì gia thế của mình, nên mới dễ dàng bị bẻ gãy. Chỉ có Hàm Sương, sự kiêu ngạo của nàng đến từ chính mình.

Thắng một thân vinh hiển cũng không kiêu, bại một thân nhục nhã vẫn bất khuất, trong lòng có chính ý, mới là ngạo cốt.

Nàng không biết cô ấy ở giáo phường đã trải qua cái gì, nên mới có thể có một loại tuyệt vọng mà ngày ngày mang theo thuốc độc như thế này, hơn nữa lại như thế nào sinh ra sự cứng cỏi đến nỗi có thể một mình đi qua địa ngục.

Sống, đôi khi so với cái chết càng khổ sở hơn.

Là huynh trưởng, nhưng lại là người hủy hoại tất cả sự kiên trì mà nàng có.

Chạng vạng, có tiểu ni cô tiến vào bẩm báo: “Cổ di nương của Lâm phủ chết rồi.”

*****

“Chết rồi…….” Nam nhân cúi đầu, lẩm bẩm tự nói, lại ngẩng đầu, thì đã rơi lệ đầy mặt.

hắn biết bọn họ không trở về được, đoạn thời gian thanh mai trúc mã khi đó, từ hai đứa trẻ vô tư đến thời thiếu niên đều làm bạn.

Hai năm trước, hắn vì tránh đầu sóng ngọn gió liền bắt đầu đối xử chẳng quan tâm đến nàng, sau đó lại nghe theo gia tộc cưới Đinh Mẫn.

Chẳng sợ nàng sau lại đồng ý tùy hắn nhập phủ, cặp kia trong mắt cũng lại không có bóng dáng của hắn.

Trở về không được, rồi cuộc cũng trở về không được.

hắn lấy tay che mắt, cuối cùng là khóc nức lên.

Gió nhẹ thổi bay bức họa cuộn tròn đã ố vàng trên bàn sách. một cây lê Nam Kinh đang cười nhạt, cao ngạo như thiếu nữ ánh trăng.

Vội dòng chữ lưu niệm trên bức họa của vị thiếu niên ôn nhu ấy

Giọt giọt sương lạnh ai oán, một bầu trời đẹp như tiên.

*****

Mùa xuân tháng ba, chim hoa đeo đẽ, đúng là thời gian hoàn hảo để ước hẹn du ngoạn.

Ở thùy đình của Cố gia, một người thiếu nữ mặc thanh y cầm trong tay một quyển tạp ký, hương thơm của trà chậm rãi lượn lờ đến:

“Tiền triều có Sung Dương trong thôn ở huyện Liễu Hà chết, đột nhiên tỉnh lại, hành vi quái dị, giống như điên khùng, luôn nói mình từ thế giới khác mà đến. không người nào tin, ba năm mà chết. Tác giả này, nghe được việc này, tinh tế thu chỉnh từ ngữ, có cái nhìn phi phạm, nhưng kỳ lạ lại có ý nghĩ hợp lý, biên soạn nên sách. Bởi vậy suy luận có thể một xác nhưng chứa cả hai thế giới, chỉ không biết tương tợ.”

một tiểu cô nương bên cạnh đang ăn điểm tâm nghe đến đó, trừng đôi mắt tròn tròn, tràn đầy tò mò:

“Những gì quyển《kỳ nhân lục》 này nói là thật ư? Đại tỷ tỷ, trên đời này thực sự có thế giới khác? Nếu có, là hình dáng gì? So với nơi này của chúng ta giống nhau sao?”

Nữ tử bên cạnh nữ tử cười âu yếm gõ đầu muội muội: “Chỉ là một quyển tạp ký, tác giả cũng không có tên tuổi, chỉ có đại tỷ tỷ của người thích. Ngày thường nhìn xem để làm thú tiêu khiển thôi, nhưng tiếp nhận không nổi thật.”

Hình ảnh dần dần mơ hồ, âm thanh của thiếu nữ cũng dần dần mờ lung, nghe không rõ ràng. Chỉ câu nói kia “tiếp nhận không nổi thật” ở trong đầu cứ quanh quẩn. ....

Đương nhiên. .... sẽ không đến thật? Nhưng mà tại sao ta cảm thấy thế giới kỳ diệu như vậy, ba ngàn thế giới là có thật?

Là thật sự. ....

Cố Hàm Sương từ trong giấc mơ ngồi dậy, ánh mặt trời ngoài cửa sổ không rõ. Trong phòng ngủ tối đen, nàng mở chiếc đèn ở đầu giường ra, nhìn qua chiếc rèm nửa trong suốt, ánh sáng ấm áp phát ra làm lòng nàng dần dần an bình.

Nàng lại mơ thấy kiếp trước.

Lúc ấy nàng nhảy xuống từ phía sau núi ở chùa Đại Bi, chỉ nghĩ rằng bản thân nhất định phải bị mất mạng.

Từ đó trên đời sẽ không còn Cố Hàm Sương.

Sau đó ra sao? Nàng ôm lấy đầu. Tất nhiên nàng đã trải qua một đoạn thời gian rất dài dòng, nhưng mà, mặc kệ nàng đã hồi tưởng bao nhiêu lần, đều chỉ thấy một mảnh đen tối.

Thời điểm nàng có ý thức, thì quang cảnh trước mắt đã hoàn toàn khác, nàng thấy giống như người dân nói đến trong《kỳ nhân lục》, người này ở thế giới khác lại cùng tên họ với nàng, nhưng giờ cảnh còn người mất.

Nhưng nàng không có ký ức của cô nương này, nhưng kỳ lạ ở chỗ, hết thấy những thứ xa lạ ở nơi này nàng lại rành rành như thế, một ít thiết bị sinh hoạt nàng có thể sử dụng rất thuận tay. Ví dụ như chiếc đèn ở đầu giường này, ngay lúc đó nàng thực sự không nhìn ra đây là cái thứ gì, nhưng tay cũng đã ấn xuống.

“Bang” nó liền phát ra ánh sáng thật giống với lưu ly, thực sự là cứ như vậy mà sáng lên, ánh đèn trong suốt phát ra ánh sáng thật sự rất ấm áp, mười phần xinh đẹp.

Đầu tiên làm nàng hoảng sợ, nhưng tiếp theo liền bị thứ thần kỳ này hấp dẫn.

không nhìn được lại ấn một chút, quả nhiên, “Bang” một tiếng lại tắt đi.

Nàng nhìn đến nỗi hứng thú dạt dào, trong lòng liền cảm thấy vui vẻ, thử lại rất nhiều lần. ánh đèn kia sáng rồi lại tắt, không có lấy một lần mất trật tự.

Rút cuộc vui chơi đủ rồi, nàng nhìn xung quanh phòng thấy có không ít chốt đóng mở giống như thế, nàng kiên nhẫn mò mẫm chạy ra, đem tất cả đèn trong phòng mở ra. đi chân đất tinh tế quan sát hết tất cả.

Thực sự thấy thế giới này kỳ diệu vô cùng.

Chỉ cần một cái như vậy để ở Đại Kim Triều thì chính là bảo bối kỳ diệu, ở chỗ này, chỉ là một vật trang trí trong phòng, như vậy có thể thấy được thế giới này kỳ diệu tiên tiến đến mức độ nào.

Có thân thể này chỉ dẫn, cộng với việc nàng có thể tự mình nghiên cứu, cho nên hiện tại sinh hoạt của nàng ở chỗ này đã không có chướng ngại gì.

Cố Hàm Sương đứng dậy đi vào phòng tắm, nhìn vào chiếc gương thủy tinh thật lớn được treo trước mặt.

Mày đẹp mắt phượng, mũi cao môi mỏng, thực sự có bảy phần tương tự với khuôn mặt nàng, trải qua nửa tháng, mặt mày thay đổi một chút, càng giống hơn tám phần.

đã nửa tháng kể từ khi xa rời cuộc sống ồn ào hỗn loạn khi đó, bây giờ nàng có thể trở về cuộc sống an ổn như trước đây, Cố Hàm Sương đã dần dần rút đi mũi nhọn, trở về thời gian bình thản.

Nàng đã rất ít khi gặp lại ác mộng, điều nàng nhớ tới nhiều nhất, lại là khoảng thời thanh xuân vô tư đập phủ bụi thời gian của trước đây.

Nàng cũng từng là người chỉ biết đánh đàn ngắm trăng, chỉ học quy tắc của các tiểu thư khuê các dưới đèn.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tôi Là Quý Nữ Cổ Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Cố gia

Edit: Ania

Hôm nay trên bàn điểm tâm, chỉ có ba người là Cố Hàm Sương, Cố cha, và kẻ mẫu Đinh Nhu của cô.

Hai người vừa ăn cơm, vừa thảnh thơi nói chuyện với nhau vài câu, Cố Hàm Sương ở bên cạnh an tĩnh nghe.

trên bàn cơm chỉ có âm thanh nhỏ nhẹ của Đinh Nhu.

Bà ta là một người phụ nữ tương đối xinh đẹp, trong nét điểm đậm đáng yêu lộ ra vài phần mềm mại, nói chuyện cũng là nhẹ giọng dịu dàng, đáng vẻ như vô hại.

Cố Hàm Sương thấy có vài phần phong thái của Nhạc di nương ở kiếp trước.

truyện được edit tại cungquanghang.com

Mặc cho ai cũng sẽ không nhìn ra bà ta sẽ là người khát khe kẻ nữ.

cô cụp mắt, múc một muỗng cháo lên, che lại suy nghĩ nơi đáy mắt.

Chờ câu chuyện của bọn họ ngừng, Cố Hàm Sương buông thìa, hợp thời mở miệng nói: "Con đã tìm được một việc làm."

Cố cha dừng một chút: "Làm gì?"

Cố Hàm Sương nhớ lại những dòng trong nhật kí của nguyên chủ, nói tiếp: "Làm biên tập của một toà soạn."

Cố cha còn chưa mở miệng, Đinh Nhu liền nhăn mày lại, dịu dàng nói: "Hiện tại ngành xuất bản kinh doanh ế ẩm, hơn nữa nói là biên tập, một hai năm đầu còn không phải chỉ làm việc vặt, mặt thì không nói, tiền lương cũng không có bao nhiêu. Nhà chúng ta không thiếu một miếng cơm ăn, làm gì đi ra ngoài kiếm chút tiền khổ cực đó chứ?"

"Hơn nữa" Bà ta nhìn thoáng qua Cố cha: "Dù gì con cũng là tiểu thư nhà họ Cố, người ngoài nói ra nói vào, cũng không dễ nghe."

Xem lời nói này, từng từ lo lắng từng chữ thâm thiết, diễn cực kì đạt vai người mẹ kẻ chí công vô tư, nhất là câu cuối cùng, đâm thẳng vào tự ái của Cố cha, ngay cả Cố Hàm Sương cũng muốn vỗ tay cổ vũ bà ta.

Kỳ thật ý cuối cùng mà bà ta muốn, chẳng qua là không muốn Cố Hàm Sương vào công ty nhà làm việc, đồng thời cũng không muốn mang tiếng xấu là ép con gái riêng của vợ trước ra ngoài làm công thời.

truyện được edit tại cungquanghang.com

Nửa tháng nay cũng đủ để Cố Hàm Sương thăm dò rõ ràng tình huống hiện tại trong nhà này.

Thân thể này cũng không được yêu thương. Mẹ ruột mất sớm, cha thì xem thường, mẹ kế lạnh nhạt, còn có cô em cùng cha khác mẹ không hề ưa mình. Nhà cũng thuộc dạng giàu có nhưng cũng không đến lượt nguyên chủ nhận được bất cứ gì.

Nguyên chủ có hai bản nhật ký cực dày, từ nhỏ đến lớn, đều viết đầy những oán hận bị mẹ kế bức hiếp và buồn bã vì cha ruột không thèm quan tâm. Cậu không thiếu chén cơm mà Đình Nhu vừa nói đó là sự thật. Nhưng chỉ có cơm ăn, còn lại không có gì cả.

Người đàn bà này quản lý tất cả tiêu dùng trong nhà này, một tháng chỉ cho cô ba ngàn đồng.

Với danh hiệu cực đẹp đẻ là con gái thì đơn giản vẫn là đẹp nhất, có tiền nhiều dễ sa ngã lắm.

Nếu là thiếu nữ nhà bình thường khác thì ba ngàn đồng xác thực không ít, nhưng người nhà bọn họ trọng thể diện nhất, giao tiếp giữa các tiểu thư giới thượng lưu đều túi hiệu quần áo mới nhất, đây là chưa kể trang sức... Có món nào mà không tiêu tiền.

Nguyên chủ cũng bởi vì trên người ăn mặc xoàng xĩnh nghèo kiết hủ lậu như thế đã gây ra không biết bao nhiêu trò cười.

Mà Đình Nhu này cũng lợi hại, ở ngoài mặt thì luôn nói đối xử với hai cô con gái đều giống như nhau, bà không hề bắt công riêng đứa nào.

truyện được edit tại cungquanghang.com

Nhưng Cố Mẫn, đứa em gái khác mẹ của Cố Hàm Sương, chỉ cần thích bất cứ quần áo hay trang sức đắt tiền cỡ nào cũng đều có Đình Nhu mua cho cô ta, còn có thường thường thăm lên trợ cấp thêm.

Tiền tiêu vật hàng tháng đối với Cố Mẫn mà nói là có cũng được mà không có cũng không sao, còn nguyên chủ thì cả ngày chỉ trông cậy vào chúng nó để kéo dài hơi tàn.

Cố Hàm Sương kỳ thật cũng không biết ba ngàn đồng tiền là bao nhiêu, nhưng trong nhật ký của nguyên chủ viết rất rõ ràng, không bằng con số lẽ của chiếc váy em gái khác mẹ của cô, đây thực sự đã chạm phải điểm mấu chốt của cô.

Đại Kim từ trước đến giờ quan trọng nhất là đích thứ rõ ràng, thân phận con trưởng của chính thất cực kì sang quý, không cần biết con kế thất tốt đến bậc nào cũng đều phải chịu thua thiệt.

Cố Hàm Sương thân là đại tiểu thư con chính thất của đại phòng Cố gia, mẫu thân xuất thân từ đại tộc Giang thị Hoài âm, từ khi sinh ra đã mang thân phận cao quý, ăn mặc chi phí đều là thứ tốt nhất.

truyện được edit tại cungquanghang.com

Chưa từng hưởng qua cảm giác em gái con kế thất xài cái váy năm lượng bạc, còn mình thì chỉ được xài năm trăm đồng.

Đây không chỉ là vấn đề tiêu xài bao nhiêu, đây quả thực là nhục nhã một cách cực kì khủng khiếp.

Mà ở trong mắt Đình Nhu, bất cứ thứ gì của nhà họ Cố này đều thuộc về con gái của bà ta, tuyệt đối không để ai chạm vào dù chỉ một xu.

Sau khi Nguyên chủ tốt nghiệp đại học, bà ta không chịu cho cô vào công ty, cũng không muốn để cô đi làm công việc phổ thông bên ngoài, sợ bị người ta nói bà ta hà khắc con gái kế.

Thấy chưa, con vợ cả lưu lại nhưng đâu được đến công ty hưởng phúc, bị kế mẫu ép đến mức phải ra ngoài làm việc vất, cho nên mẹ ghê có mấy ai tốt?

truyện được edit tại cungquanghang.com

Nguyên chủ mấy lần muốn ra ngoài tìm việc làm, đều bị kế mẫu kiểm chuyện bỏ qua, tuy rằng lòng cô tràn đầy oán giận, nhưng từ nhỏ bị chèn ép đến lớn, đã hoàn toàn sợ hãi người kế mẫu này.

Và cứ thế, sống trong sợ hãi rụt rè, như một con chó bị nuôi nhốt trong nhà.

Cố Hàm Sương tất nhiên hiểu rất rõ ý mà Đình Nhu muốn, dĩ nhiên cô không phải thiệt tình muốn đi ra ngoài làm việc, cô không biết gì hết, hiện nay ứng phó cuộc sống cũng đều là miễn cưỡng, tùy tiện bước ra ngoài, chỉ tỏ tự chuốc lấy rủi ro.

cô đang muốn gây khó dễ người đàn bà nhỏ nhen này.

cô cười chế giễu mồm miệng: "Nếu con còn không ra ngoài kiếm tiền, thì ngay cả mua hàng fake cũng không có tiền để mua. Rất nhiều người luôn hỏi con là: Có phải ba con sắp phá sản không?"

Sắc mặt Đình Nhu trầm xuống, vừa muốn mở miệng thì Cố cha cũng đã lên tiếng: "Con muốn bao nhiêu tiền?"

Cố Hàm Sương nghĩ nghĩ: "Em gái con mua một túi xách cũng ít nhất ba vạn, y phục của con cần mua ít nhất cũng phải ba trăm ngàn."

Đình Nhu hét âm lên: "Ba trăm ngàn, tại sao con không đi cướp đi, em gái con đâu phải ngày nào cũng mua túi! Và lại nếu nó mua đều dùng là tiền riêng của dì, đâu có xin ba con đâu."

Tiền của bà ta? Cố Hàm Sương gần như muốn cười rộ lên, tiền của bà ta còn không phải Cố cha cho?

Người kể mẫu đa mưu túc trí vô cùng đáng sợ kể mẫu trong mắt nguyên chủ, nhưng trong mắt cô lại không đáng để cô búng tay.

cô con cong môi, ung dung thong thả mở miệng: "Tiền riêng? Sao con lại nhớ khi đi được cưới về nhà này thì ngoài cái thai trong bụng của đi thì đi đâu mang theo xu nào đến? Hàng ngày đều uống trà nói chuyện phiếm, thì tiền riêng ở đâu ra? Từ đâu tới? không phải đi vẩn lén lút hành nghề cũ đấy chứ?"

Trực tiếp đập thẳng vào chân đau của Đinh Nhu.

Sắc mặt của Đinh Nhu dữ tợn, bà ta cũng không phải con gái nhà giàu gì, lúc ăn nằm với Cố cha thì mẹ của Cố Hàm Surong vẫn còn sống.

Từng làm vợ bé lén lút với chồng người khác vẫn luôn là điểm tối kỵ nhất của bà ta, hận nhất là người khác nhắc tới, hôm nay, đưa con gái riêng vẫn luôn bị bà ta quản chặt chẽ đó, nó làm sao dám!?

Cố cha vỗ bàn một cái: "Đủ rồi." Ông ta nhìn về phía Cố Hàm Surong: "Cha cho con ba trăm năm chục ngàn."

Ngụ ý, làm ơn sống yên cho cha!

Cố Hàm Surong vừa lòng gật đầu, biết dừng khi đã nhận được thứ mong muốn.

cô không giống nguyên chủ, vẫn luôn mong mọi tình thương hư ảo giữa cha và con của người đàn ông này. Nếu bị đối xử bất công, tất nhiên phải đáp trả thật mạnh!

*****

Cố cha sau khi ăn sáng xong liền đi đến công ty ngay.

Cố Hàm Surong muốn lên lầu, lại bị Đinh Nhu giữ lại. Mới vừa rồi bị Cố Hàm Surong làm mất mặt, trong lòng bà ta tức giận không thôi, không ngừng tìm biện pháp đáp trả.

Bà ta nhìn chăm chú đưa con gái riêng trước mắt, cảm thấy luôn có cái gì không giống bình thường, khác hẳn với vẻ mạnh mẽ nhưng chẳng dám làm gì trước kia, nay thực sự nhàn nhạt bình thản, nhưng hoàn toàn không đem bà ta để vào mắt. Nhất cử nhất động của cô gái này đều có loại thanh nhã không thể nói thành lời. Đôi mắt trong suốt kia mỗi khi nhìn bà ta, luôn làm cho bà ta cảm thấy hơi hoảng hốt.

Cố Hàm Surong ung dung thong thả thưởng thức trà, nói hai ba câu đem dò xét của đối phương cản trở về. Đinh Nhu không hỏi được bất cứ thứ gì, ngược lại làm cho bản thân tức giận muốn té ngựa.

không khí giương cung rút kiếm lập tức bị phá vỡ bởi tiếng bước chân truyền đến từ bên ngoài

"Mẹ, con về rồi, con có mang quà cho mọi người nè. Con còn cực thích sợi dây chuyền ở nước F nữa."

Cố Hàm Surong cùng Đinh Nhu đồng thời xoay đầu lại nhìn, đã nhìn thấy cô gái tràn đầy phấn khởi bước vào từ cửa.

Đinh Nhu vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ, còn Cố Hàm Surong thì thiếu chút nữa phun ngụm trà vừa uống ra khỏi miệng, không phải chứ, cô gái vừa gọi Đinh Nhu là mẹ, cũng là cô em gái cùng cha khác mẹ của cô lại có bộ dạng giống Đinh Mẫn y như đúc.

Cố Mẫn không nhìn thấy biểu hiện trên mặt của cô, chạy thẳng vào ôm cổ mẹ cô ta làm nũng, muốn bà ta mua trang sức mà cô ta vừa nói thích.

Cố Hàm Surong nhất thời chỉ cảm thấy đúng là không thể tưởng tượng, cúi đầu nung động tác uống trà để che dấu biểu hiện trên mặt mình.

cô sớm biết mình có một cô em gái cùng cha khác mẹ, nhưng vẫn không từng gặp mặt, nghe nói là đưa ngoài du lịch. Nay đột nhiên nhìn thấy, chỉ cảm thấy kinh ngạc vô cùng.

Giương mặt mình và nguyên chủ có bảy tám phần tương tự, vậy, nơi này, hiện tại, rốt cuộc là dị giới hay là kiếp trước kiếp này, Đinh Mẫn, cô ta... Có phải cũng giống như cô?

cô giương mắt lên nhìn, rất bình tĩnh quan sát biểu hiện trên mặt của đối phương.

cô gái kia vẫn đang chìm trong niềm vui của bản thân giống như cô không hề tồn tại, một mặt quán quít nững nịu với mẹ mình, địch ý của cô ta rõ đến mức không thể rõ hơn nữa.

Cố Hàm Surong đột nhiên nở nụ cười.

Phải thì sao? Và không phải thì sao? Kiếp trước cô chưa từng đem Đinh Mẫn để vào mắt, kiếp này cô cũng sẽ không để cho cô ta có cơ hội tạo thành ảnh hưởng gì đối với mình.

Bên tai vang lên tiếng nói tiếng cười của hai mẹ con, mặt cô không hề đổi sắc, vẫn chậm rãi thưởng thức trà.

*****

Cố Hàm Surong không nghĩ tới Cố Mẫn sẽ chủ động tìm tới cửa.

Hoa viên nhà họ Cố cũng không tệ, Cố Hàm Surong có thói quen cơm nước xong sẽ đi dạo một vòng.

"Xem ra hai ngày nay chị sống cũng không tệ lắm nhì." một thanh âm từ sau lưng truyền đến.

Cố Hàm Surong đã sửa sang lại suy nghĩ, nên tất nhiên sẽ không lộ ra dị thường. cô xoay người, nhìn cô gái dưới ánh mặt trời luôn tự cho rằng mình tinh xảo xinh đẹp, cũng cười đáp lại: "đã phiền em gái quan tâm rồi."

Cố Mẫn nhìn chị gái của mình, cô ta không hề thích người chị này, không thích bất cứ gì liên quan đến cô ta, trước kia cô ta bỏ qua, bởi vì cô ta biết mẹ cô ta sẽ xử lý cô gái này ngoan đến không thể ngoan hơn.

Mà lúc này, cô ta thấy từ trên người Cố Hàm Surong xuất hiện khí chất thanh nhã tự tin mà trước kia không bao giờ có, chẳng biết tại sao, ngoài l chán ghét, còn có kiêng kỵ xuất phát từ tận trong tim.

Ánh mắt cô ta khẽ chuyển: "Chị còn chưa biết sao, ba ba đang định cưới chồng cho chị đấy."

"Là một nông dân bán lương thực đến từ thành phố H, nghe nói cũng là nhị thế tử (*), bằng đại học cũng phải mua mới có."

"Cho nên, chị gái của em cứ yên tâm đợi gả nhé, anh Lâm là của tôi rồi, chị hết hy vọng đi!"

Cố Hàm Surong nhướn mày: "Lâm Trọng?"

Cố Mẫn không hiểu tại sao cô lại hỏi như thế, giống như đã bắt nhầm trọng điểm, nhưng cũng không ảnh hưởng vẻ mặt kiêu căng cao ngạo của cô ta, nhấn mạnh thêm lần nữa: "Đừng vậy, anh Lâm đã đồng ý hẹn hò với tôi rồi."

cô ta liếc nhìn Cố Hàm Surong từ trên xuống dưới một cái: "Dù sao ai sẽ quan tâm thứ vô dụng không có chút tác dụng nào như cô đâu nhì?"

Thứ vô dụng? Lần đầu tiên của cả hai kiếp, Cố Hàm Surong mới bị người ta gọi như vậy, nhất là bị cô gái ngu xuẩn như Đinh Mẫn gọi, nhất thời thật sự có chút mới mẻ.

Cố Hàm Surong nhìn thẳng vào mặt cô ta, suốt cả hai kiếp, dù kiếp này cô ta có người mẹ xinh đẹp như Đinh Nhu, nhưng Cố Mẫn cũng không may mắn lắm, bởi vì cô ta có dung mạo giống Cố cha.

Dựa vào mỹ phẩm dưỡng da đắt giá cùng kỹ thuật trang điểm, mới miễn cưỡng coi tạm tạm.

“..”

cô ác liệt cong môi: "Em nói lời đó là sai quá sai luôn, cho dù trên người chị đây không món gì đáng giá nhưng ít ra chị cũng xinh hơn em."

Đánh rắn phải đánh giập đầu, cô biết Cố Mẫn đề ý là cái gì, gương mặt, là từ huyết cả hai kiếp của cô ta.

Quả nhiên, mặt của Đinh Mẫn giận đến mức gần như vặn vẹo, Cố Hàm Surong lại lười quan tâm, xoay người thản nhiên rời đi.

Ngụ xuẩn chính là ngu xuẩn, cả hai kiếp vẫn không hề thăng cấp chút xíu nào.

cô cũng không nghĩ tới Lâm Trọng cũng ở nơi đây, hai người này cũng không biết là nghiệt duyên gì. Nhưng chán ghét từ kiếp trước nên kiếp này cô không muốn có bất cứ liên quan gì đến bọn họ.

cô chân chính đề ý nhất là, hôn sự của cô mà Cố Mẫn vừa mới nói.

Cố Mẫn nhất định đã nghe từ miệng hai vợ chồng chồng họ bàn với nhau về hôn sự của cô, nên mới có thể khản cập đến đây điều vô dương oai.

không cần biết là thời đại nào thì hôn sự đối với phái nữ vẫn luôn cực kì quan trọng. Việc đầu tiên mà Cố Hàm Surong đầu tiên muốn xác định đó chính là lời của cô ta là thật hay giả.

Nhưng cô không có bất cứ nguồn nào để tìm hiểu thông tin. Nguyên chủ hoàn toàn không có bất cứ nhân mạch nào trong cái nhà này, cô lại không thể bước ra khỏi cửa, không có kinh nghiệm, sợ đi ra ngoài thì cũng không biết đường về.

Cũng may lão quản gia đã cho ra đáp án: "Là Lục gia thiếu gia đúng không? Trước kia lúc lão gia ở thành phố H thường qua lại với nhau, là một cậu trai thông minh lanh lẹ."

Lão quản gia bắt đầu kể lại những gì ông biết lúc xưa, Cố Hàm Surong thật sự nghiêm túc lắng nghe. Muốn từ trong miệng ông tìm hiểu thêm tin tức hữu dụng.

Ở trong miệng lão quản gia, Lục lão gia là một nhân vật truyền kỳ, dựng nghiệp từ hai bàn tay trắng sáng lập thành một gia nghiệp. Cùng ông nội của Cố Hàm Surong nhất kiến như cố, tương giao tâm đầu ý hợp.

Sau đó Cố gia trở lại tỉnh thành, Cố lão gia mất, hai nhà mới ngừng lui tới.

Việc hôn nhân của Cố Hàm Sương, là do hai lão gia quyết định.

Điều này làm cho cô thở dài nhẹ nhõm một hơi, so với Cố cha, hiển nhiên Cố lão gia chưa từng gặp mặt càng làm cho cô yên tâm hơn.

Nếu là đại tiểu thư của Cố gia trước kia, cho dù thân đang ở dị giới, thì cũng tuyệt đối chúong mắt thương hộ, có địa vị thấp kém lại không biết quy tắc.

Nhưng đã từng lăn lộn trung vũng lầy một lần, thấy rõ rất nhiều chuyện, con người dù xuất thân như thế nào, nhưng nếu gả phải loại người bạc tình bạc nghĩa thì cũng đều khổ sở như nhau

Huống chi còn có cơ hội làm chính thất, đã là vạn hạnh.

cô âm thầm quyết định, chỉ cần nhân phẩm đối phương đoan chính, cho cô tôn trọng cần có, cô sẽnguyện ý tận tâm tận lực quản lý tốt hậu trạch cho đối phương.

Editor: Chị ơi, thời buổi hiện đại, không có hậu trạch đâu chị, ở tù chết

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tôi Là Quý Nữ Cố Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Văn Tinh

Editor: huysacthiensu

Sáng sớm ngày thứ hai bố Cố đem chuyện này nói ra “Ngày kia, Lục lão gia sẽ dẫn cháu trai đến đây, buổi chiều bà dẫn Hàm Sương đi sắm sửa một chút.” Ông ấy nói với Đình Nhu.

Người phụ nữ dịu dàng đáp lại, quay người đã bỏ chuyện này sang một bên. Bà ta vẫn theo thói quen không coi người con riêng này vào trong mắt.

Cố Hàm Sương cũng không nhắc đến. Thứ nhất là cô khinh thường việc phải mở miệng nói chuyện với mẹ kế chỉ vì một bộ quần áo. Thứ hai là cô biết cho dù cô có mở miệng thì Đình Nhu cũng có lý do từ chối không từ chối.

Cho dù là cô mách với bố Cố thì Đình Nhu cũng chỉ nói một câu “Quên mất, đứa trẻ này sao lại khôngnhắc mẹ, chuyện của chính mình cũng không nhớ” là có thể rũ bỏ trách nhiệm.

Lòng của bố Cố từ lâu đã chỉ hướng về Đình Nhu - người đàn bà đã sinh cho ông ta đứa con trai duy nhất. Cho dù cô làm gì cũng không có tác dụng.

Cùng lúc đó, ở Lục gia.

Lục lão gia gõ gõ cây gậy “Ngày mai đến thăm Cố gia, cháu chuẩn bị thật tốt cho ta, không cho phép cháu gây chuyện.”

Lục Văn Tinh lười biếng nằm nghiêng trên ghế sa lon, hờ hững đáp “Vâng” một tiếng.

Ông nội hần thấy hần như vậy thật chỉ muốn đánh cho hần một trận.

Cảm thấy cũng may nắm đó mình cũng Cố lão đầu đã định ra việc hôn nhân này, nếu không thì dựa vào bộ dáng hần bây giờ thì làm gì có người con gái nào thèm để ý hần chứ.

thật ra là Lục lão gia cả nghĩ quá. không nói đến giá trị bản thân của cháu trai ông, chỉ dựa vào dáng người cùng tướng mạo của hần thì người muốn trở thành vợ hần đều là người trước ngã xuống người sau tiến lên.

Nhưng mà những người con gái đó Lục lão gia đều không vừa mắt.

Bởi vì ông không được học hành nhiều nên ông vô cùng thích những được ăn học từ tể.

Điều này có thể nhìn thấy dựa trên tên của Lục Văn Tinh, họ Lục tên Văn Tinh, lấy ý nghĩa của sao Văn Khúc*có thể thấy được sự kỳ vọng của ông nội đối với hần.

*Sao Văn Khúc: Ý Nghĩa Văn Khúc Ở Cung Mệnh

Tướng Mạo:

Người có Văn Khúc ở Mệnh có vẻ mặt thanh tú, khôi ngô. Người nữ thì có nhan sắc.

Tính Tình:

Thông minh, có học thức, hoạt bát, có năng khiếu rất sắc bén về văn chương, mỹ thuật, âm nhạc và nhiều lĩnh vực khác.

Công Danh Tài Lộc:

Văn Khúc đắc địa là bộ sao phú quý, hiển đạt, phúc thọ rất có giá trị. Nếu có Lộc Tồn đi kèm thì tài năng xuất chúng. Nếu đi với Vũ Khúc thì tài năng kiêm nhiếp văn võ, có uy danh lừng lẫy và giàu sang.

Việc gặp Mệnh cũng tốt, nhưng đắc thời nhờ hoàn cảnh bên ngoài nhiều hơn là tài năng của chính mình.

Còn Văn Khúc hãm địa, thì khó khăn, phải bỏ làng lập nghiệp ở xa, có tật, bị tai họa, hoặc yếu tử. Đàn bà thì dâm dăng, bị u buồn vì gia đạo. Nếu gặp thêm sát tinh thì có thể là gái giang hồ, khắc chồng, ti tiện.

Tham khảo thêm ở <http://xem-tuvi.blogspot.com/2010/05/sao-van-khuc.html>

Mặc dù trên đời thường có người danh không xứng với thực nhưng Lục Văn Tinh thuộc nhân tài xuất chúng.

Lại nói, Lục gia ở thành phố H đã sinh sống nhiều năm, ở đây đúng là hùng bá một phương, khá là nổi tiếng.

thật là không biết ở đây chỗ nào phong thủy không đúng, chỉ cần là con cháu trong nhà thì nam thì như thổ phi, nữ thì hung hãn. không mọc được mầm non thích đọc sách nào.

Chuyện thật quả thật đã trở thành tâm bệnh của Lục lão gia.

Thời đại của ông không được học hành đăng hoàng, đầu óc con cháu cũng không dễ sử dụng, ông chỉ sợ gen nhà mình có vấn đề.

Lục Văn Tinh đi thi chưa từng được quá ba mươi điểm.

Nhìn Lục Văn Tinh bây giờ thành thực thận trọng thực ra chỉ là vỏ bọc. Ngày bé, hắn bị ông nội hắt dùi đâm đánh mà lớn lên, danh sự không biết đã được mời bao nhiêu người, vẫn luôn là cái gai trong thịt, cái đinh trong mắt.

Cả ngày la lối om sòm, trêu chọc chọc mào, quả thật là khôn nạn.

Người nói hắn ngốc, hắn lại như người đã thành tinh, người nào trong lòng nghĩ gì hắn cũng biết, còn nín một bụng ý đồ xấu. Từ nhỏ mỗi lần có ai bị chinh đôn cũng đều có phần hắn, có lúc ngay cả bố mẹ hắn cũng bị hắn trêu ghẹo, lúc phản ứng lại thì lại tức giận bắt lấy hắn đánh cho một trận.

Đánh xong lại tự hào vì đứa con trai nhà mình thông minh, không sợ bị ai lừa gạt.

Lục Văn Tinh trước năm hai mươi một tuổi, vẫn ở trong trường đại học được nội hắn dùng tiền để hắn vào học mà ăn chơi đàn đúm, không biết lo âu.

Lúc hắn hai mươi một tuổi, gia đình gặp biến cố lớn, bố mẹ hắn đột ngột qua đời, chuyện làm ăn rung chuyển, Lục lão gia một cây làm chẳng nên non, Lục gia bấp bênh.

Lục Văn Tinh về nhà tiếp nhận gia nghiệp đang trên bờ vực sụp đổ, khổ cực giao thiệp với những người không cùng trang lứa với hắn trên thương trường. Đường như là trường thành trong một đêm, rũ bỏ những nông công tuổi trẻ, trở nên thành thực thận trọng.

Vừa mới đầu không có ai để ý đến hắn, chỉ là một tên tiểu tử tóc vàng, trước đây nghe nói hắn là Nhị thế tử, còn không bằng cháu trai nhà mình, Lục lão gia cũng đã già, lúc này còn không cắt một vài miếng thịt ở Lục gia thì còn đợi đến khi nào nữa?

Lúc đó Lục gia gần như bốn phía đều là địch.

Cũng may Lục Văn Tinh là một người tàn nhẫn, đối với người khác tàn nhẫn, đối với mình càng tàn nhẫn hơn. hắn trưởng thành với tốc độ làm người khác kinh ngạc, thủ đoạn mạnh mẽ vang dội, không kém hơn Lục lão gia năm đó chút nào.

Những người có ý đồ xấu đều bị hắn làm cho đầu rơi máu chảy, làm cho Lục lão gia hơi yên tâm một chút.

Lục Văn Tinh cũng không phải là chưa gặp được thất bại, đối thủ của Lục gia là Vương gia con cháu đông đảo, có một cháu trai tốt nghiệp đại học Havard, lợi dụng lỗ hổng trên hợp đồng để đẩy Lục Văn Tinh ngã một cái thật mạnh.

Mặc dù sau đó đã hồi phục lại nhưng thời gian đó cháu trai ông đã gây đi rất nhiều.

Ý nghĩ muốn cưới cho cháu trai người vợ có tri thức, hiểu lễ nghĩa ngày càng sâu sắc.

Đối với đứa cháu Lục Văn Tinh này, Lục lão gia vô cùng bất đắc dĩ, không thể nghe được ai nói không tốt về hắn. Đặc biệt là sau khi cháu

trai không những ổn định lại chuyện làm ăn của gia đình mà còn phát triển rộng ra cả tỉnh.

Nhưng trong lòng ông cũng hiểu rõ, gia đình bọn họ ở thành phố H là một gia tộc lớn nhưng ở thành phố W thì không là gì cả.

không nói đến đó là một thành phố lớn, thế gia đông đảo, người ta không chỉ nói về gia tài mà còn nói về văn hóa gốc gác. Tùy tiện chọn con cháu một gia đình cũng là người tốt nghiệp những trường danh giá.

Lục gia đời đời làm ăn buôn bán, trong nhà không có mấy ai được học hành tử tế, ở trong mắt bọn họ chính là những người ngu ngốc nhiều tiền, là nhà giàu mới nổi.

Ông muốn cưới cho cháu trai nhà mình một cô vợ thư hương thế gia, không phải muốn chiếm món lợi lớn mà là bây giờ đều thịnh hành cái gì mà hiện đại hóa quản lý, internet, MIT*, ông cũng sợ cháu mình gặp phải, nếu biết những cái đó thì sẽ không bị thiệt thòi.

*MIT: mình nghĩ ở đây đang nói đến Viện Công nghệ Massachusetts (tiếng anh: Massachusetts Institute of Technology hay MIT - đọc là em ai ti) là một viện đại học nghiên cứu tư thục ở thành phố Cambridge, bang Massachusetts, Hoa Kỳ. MIT nổi tiếng nhờ hoạt động nghiên cứu và giáo dục trong các ngành khoa học vật lý, kỹ thuật, cũng như trong các ngành sinh học, kinh tế học, ngôn ngữ học, và quản lý. Nguồn: wikipedia.

Cưới một người vợ có kiến thức cũng giúp đỡ được cho hần.

Nếu thật sự không được thì cũng soi sáng cho hần, hai người trung hòa với nhau, đừng nói là chất trai của ông cũng không đạt được. Năm đó ông mới thuận miệng định ra việc hôn nhân này.

Lục Văn Tinh khịt mũi coi thường với ý nghĩ của ông nội hần.

Cũng không nói cho ông nội, thật ra người con gái ‘thư hương thế gia’ trong miệng ông hần đã gặp được.

Hai tháng trước, hần tham gia một bữa tiệc ở thành phố W.

Khi hần ngồi đợi đến mức cảm thấy phiền muộn, tìm cơ thoát thân, trốn ở ban công hút thuốc. Lúc chuẩn bị đi thì nhìn thấy một đám nữ nhân, chắc là không nhìn thấy hần, đứng ở ban công tám chuyện.

Bây giờ mà đi ra thì không thích hợp, cho nên hần bị ‘ép’ nghe trộm.

Trong đó có một người con gái đặc biệt ‘Thú vị’, há miệng ngậm miệng đều là Heraclitus Pythagoras, mạnh mẽ lôi kéo chủ đề câu chuyện về hướng triết học, không thêm chú ý đến vẻ mặt cười nhạo cùng trêu ghẹo của người khác.

Có một người không chịu nổi, có ý đánh gãy lời cô ấy nói, hỏi cô có muốn uống nước hay ăn chút đồ ăn vặt hay không.

cô nhận lấy cái ly để cao đối phương đưa cho, rụt rè nhấp một ngụm nói “Cảm ơn, nhưng mà tôi vẫn thích rượu Laffey năm 82 hơn.”

Đây mới thật sự là “Mở miệng ra là làm người khác phải quỳ gối”, trong lòng Lục Văn Tinh “xì” một tiếng, nếu không phải vẫn nhớ mình đang “nghe trộm” thì suýt nữa hần đã không nhịn được mà cười thành tiếng.

Bây giờ nghe được “Laffey tiểu thư” không hiểu sao lại trở thành vợ chưa cưới của mình, cũng thật là... khiến cho người ta không cảm thấy hứng thú chút nào.

Nếu không phải Cố gia tiểu thư đầu óc có vấn đề thì là gia đình có thể nuôi được người con gái như này có thể là gia đình tốt đẹp như thế nào chứ? Hai cái này cái nào cũng không tốt. Lục Văn Tinh thật sượng ngờ ông nội mình bị lừa rồi.

***

Đình Nhu không mua quần áo cho Cố Hàm Sương, nhưng lại mua cho con gái Cố Mẫn mấy bộ, giục cô ta đi thử.

Cố Mẫn đang nghịch điện thoại di động, hết sức thiếu kiên nhẫn “là Cố Hàm Sương kết thân, cũng không phải là con, mẹ giục con làm cái gì?”

Đình Nhu khuyên nhủ “Đưa con gái nhóc, mặc dù Lục gia đến từ thành phố H nhưng trong nhà có tiền, nghe nói ở thành phố H bọn họ có hẳn một phố kinh doanh, còn có những trung tâm thương mại khá, so với việc làm ăn của bố con không biết là lớn mạnh hơn bao nhiêu đâu. Nếu con...”

Cố Mẫn biết mẹ mình có ý gì, nhưng cô không nhúc nhích chút nào, dửng dưng như không ngăn lời bà ta “Mẹ nghe ai nói vậy? Linda nói với can, nhà bọn họ bán lương thực, thời đại bây giờ bán lương thực có thể kiếm được bao nhiêu tiền chứ? Hơn nữa, cho dù có tiền cũng vẫn là làm ăn buôn bán. Chú Lâm sắp lên chức, đợi con gả cho anh Lâm Trọng, cô ta thấy con còn không phải cúi đầu khom lưng sao.”

Điều kiện đầu tiên là người được nhà bọn họ cưới đã! Đình Nhu hò hét ở trong lòng.

Con gái mình mình tự biết, trừ một ít tâm tư thì không có thủ đoạn lợi hại nào cả. Lâm Trọng là một người thâm trầm, sợ là con gái không thu phục được hần. Những năm gần đây hần ở cạnh hai đứa con gái thờ ơ lạnh nhạt, rất không thích, càng lo lắng cho con gái hơn.

Nhìn khuôn mặt không có chút lo lắng nào nhưng biết dù mình nói nhiều cũng vô ích, chỉ có thể thờ dài trong lòng.

Tất cả những suy nghĩ này của bà ta Cố Hàm Sương cũng không biết, trời vừa sáng cô đã ăn mặc chỉnh tề.

một cái váy len màu xanh nhạt, trong cảm giác tươi mát còn mang theo chút hoạt bát, tóc được tết lại, dùng kẹp tóc trâm châu kẹp lên.

Da dẻ cô rất đẹp, không dùng phấn lót, chỉ vẽ lông mày với đánh một lớp son môi màu nhạt. Trong gương hiện lên một mỹ thân thanh lệ, tao nhã, ánh mắt cô vừa chuyển động càng hiện lên vẻ hoạt bát sống động.

Cố Hàm Sương thả lược xuống, cho dù đối phương như thế nào nhưng cô không thể thất lễ.

***

Lục lão gia đã về hưu nhiều năm, lại là người lớn, tự mình dẫn theo cháu trai đến, có thể thấy được ông ấy coi trọng chuyện hôn nhân này. Bố Cố cùng Đinh Nhu cẩn thận tiếp đón.

Cố Hàm Sương ngồi bên cạnh bố Cố, cũng không nói chen vào, lúc câu chuyện nói đến mình mới cẩn thận trả lời, lời nói nhỏ nhẹ, trật tự rõ ràng.

Thần thái của cô tự nhiên, khí chất xuất chúng, so với bố Cố và Đinh Nhu cẩn thận từng li từng tí một càng thêm nổi bật.

Lục lão gia vô cùng hài lòng, cảm thấy đây chính là cháu dâu lý tưởng trong lòng mình.

“Năm đó lão Cố đến thành phố W, hai nhà chúng ta cũng mất liên lạc, bây giờ không dễ gì mới có một lần gặp nhau, phải để cho hai đứa nhỏ làm quen mới phải.”

Bố Cố gật đầu liên tục.

Vì vậy, hai đứa nhỏ Cố Hàm Sương, Lục Văn Tinh liền chạy đến vườn hoa phía sau “làm quen”.

Cố Hàm Sương có chút khản trương nắm chặt làn váy. cô nhìn về người đàn ông bên cạnh.

không giống với hình tượng quân tử nho nhã yếu ớt của Lâm Trọng, da thịt hắc màu đồng khỏe khấn, vóc người thon dài, kiên cường. Mày kiếm mắt sao, sống mũi cao thẳng, đôi môi đầy đặn hồng hào.

Cho dù biểu hiện ôn hòa, cô cũng nhìn thấy sự cương quyết, bướng bỉnh hắc giấu ở sâu dưới đáy mắt.

cô biết tướng mạo đường đường như vậy, là người đàn ông hiền ngang, nếu ở cổ đại cũng là một người chồng chưa cưới tốt rồi.

Bố không đặt mình ở trong lòng, nếu bỏ lỡ mối hôn sự ông nội sắp đặt cho này cũng không biết sẽ bị Đinh Nhu đưa vào nhà của hạng người gì. Dù sao cũng chỉ là cái thang cho đứa em trai khác mẹ mà thôi.

Thân thể này đã hai ba tuổi, còn lớn hơn cô ở đời trước, đã là gái lớn rồi. Cho dù ở thời đại này quen với việc gả mượn tạm thời sẽ không có ai cảm thấy kỳ quái nhưng cô cũng tự cảm thấy sốt ruột.

cô hy vọng cuộc hôn nhân này có thể thành.

Lục Văn Tinh nhìn người con gái bên cạnh thần thái tự nhiên lại mang theo chút ngượng ngùng, cảm thấy mới có mấy tháng không gặp “Laffey tiểu thư” đã tiến bộ không ít.

Ừ... mặt hình như cũng dễ nhìn chút. không thể không nói rằng dáng dấp của cô như vậy còn khá phù hợp với mắt thẩm mỹ của hắn, trong nháy mắt tuyệt nữa hắn đã động lòng.

hắn thở ra một hơi, không nói gì.

Cố Hàm Sương đợi một lúc, không thấy đối phương mở miệng, vừa mới chuẩn bị chủ động mở lời đã bị một tiếng chuông cắt đứt.

Lục Văn Tinh giờ tay ra ngăn, cầm điện thoại ra xa.

Cố Hàm Sương nhìn theo bóng lưng hắn, lòng dần chìm xuống đáy vực. cô sao lại không nhìn ra hắkhông có ý gì với cô được chứ.

Chỉ không biết là hắn đơn giản là không thích cô hay đã có người trong lòng rồi?”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tôi Là Quý Nữ Cổ Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Ước hẹn

Editor: Mễ Đồng

Cho đến khi Lục lão gia nói tạm biệt, hai người cũng chưa nói với nhau một lời.

Lục lão gia sao có thể không thấy hai người không có ý gì với nhau. Ông lấy quả trứng gỗ xuống đất “Phanh phanh phanh” khi thấy Văn Tinh tựa lưng ở chỗ đậu xe:

“Tiểu tử thôi nhà người lạnh nhạt cái gì? Con gái nhà người ta có chỗ nào khiến người khó chịu mà nhăn mặt như vậy?”

Lục Văn Tinh bắt đầu đi mà nhìn thoáng qua phía sau: “Gia gia, ngài đừng gỗ, để ý đến cánh tay.”

Lục lão gia “Hừ” một tiếng, chống quả trứng gỗ mà tức giận nói: “Ta thấy đứa con gái này của Cố gia rất tốt. Vừa hào phóng, lại hiểu chuyện lễ phép, người làm như vậy chính là không nể mặt mũi của người ta, người ta cũng không có biểu hiện ra ngoài với lão già này. Người ta là đại tiểu thư, chính là người tốt, so người những người ở bên ngoài mà người tìm thực sự là tốt hơn rất nhiều. Người có cái gì không hài lòng, hả?”

“Hơn nữa cô gái kia thi đỗ đại học Đê Đô, không thể không dựa vào bản thân chăm chỉ kiên định, người nhìn xem người từ nhỏ đến lớn có thành tích như vậy, người không chột dạ sao?”

Lục Văn Tinh thấy gia gia của hắn buông một tràng giáo huấn, nhìn gia gia với ánh mắt không cho là đúng, nhưng không kể lại chuyện “Laffey tiểu thư”.

Sao hắn nhìn không ra “Laffey tiểu thư” đối với hắn có ý, còn tưởng rằng nàng sắp ra đại chiêu, hắn đã chuẩn bị thật tốt để chăm chú lắng nghe nàng chặn bị nói về “nguyên lý Vật chất quyết định ý thức”.

Kết quả đối phương chỉ biết đi một cách lặng lẽ, ổn trọng rụt rè làm hắn muốn lau mắt mà nhìn, nhưng mà, cũng chỉ có vậy.

Cố Hàm Sương xe đã đi xa, có chút ảm đạm, nhưng mà nàng kiêu ngạo như vậy, không thể tỏ ra lì lợm, cường ép hôn sự.

Hôn sự này thất bại, nàng chỉ có thể đi một bước rồi xem một bước, tránh khỏi việc có thể dừng lại ở trong tay Đình Nhu.

Nhưng thật ra Đình Nhu có chút vui vẻ, buổi tối nói với bố Cố: “tôi thấy công tử của Lục gia hình như không thích Hàm Sương, hôn sự này dù có bỏ lỡ cũng có thể tìm cái khác, hay là để cho Tiểu Mẫn thử xem. Dù sao đều là cháu gái của ba, dù lớn hay nhỏ cũng không có gì kém nhau.”

Nếu là bình thường bố Cố đã đáp ứng rồi, nhưng bây giờ lại không đồng ý:

“Kiến thứ hắn không có, đầu năm nay làm công chức chỉ là có được chút thể diện? Lâm Hiến Đức thì tiến lên như điều gặp gió, đừng vì nhạt nhạt mà bỏ qua đứa cháu.”

trong lòng Đình Nhu không cho là đúng, Lâm Hiến Đức đi lên, nhưng Lâm Trọng thì không biết thế nào, hắn không phải chỉ có một đứa con là Lâm Trọng này, Lâm gia cũng không phải chỉ có một chi của Lâm Hiến Đức.

Nhưng Lục Văn Tinh chính là cháu đích tôn duy nhất, hưởng được cái bát vàng đó.

Trong lòng bà vẫn chỉ vừa ý Lục gia, nói cái gì cũng không bằng có tiền thật sự.

Nhưng mà bà chưa bao giờ làm trái lời bố Cố, cũng biết mình không lay chuyển được ông, cho nên cũng không hề nhiều lời, chỉ ở một bên dỗ ngọt cho qua, một bên đem việc này âm thầm đặt ở đáy lòng.

*****

Thời điểm Cố Hàm Sương nhận được điện thoại của Lục Văn Tinh thực sự rất là kinh ngạc. Nàng cho rằng bọn họ sẽ không liên hệ lại.

Cuối cùng việc hôn nhân không thành, vì thanh danh của nhau, nên tránh mặt mới tốt, nhưng hiện tại đối phương gọi điện thoại tới muốn cùng nàng ra ngoài.

Nàng suy nghĩ, đã đáp ứng rồi.

Tất nhiên nàng biết không phải hắn thiệt tình, vì ngày đó hắn biểu hiện ra rõ ràng không có cảm tình với nàng.

Nhưng hôm nay nói là cho nhau một cơ hội, một lần để hiểu biết lẫn nhau, đạt được cơ hội có cảm tình với đối phương. Đối phương dù ác ý vẫn có thiện ý, là đám rông hang hổ nhưng cũng là Hồng Môn Yến, nàng không ngại đi thử một lần.

Cố Hàm Sương, từ trước đến nay không thiếu một chút dũng khí nào để có thể buông tay.

Lục Văn Tinh bị ông mình dọa đánh nên mới điện thoại. Đứa cháu này trước kia không có cố chấp như vậy, lần này không biết bị nha đầu kia cho uống thứ thuốc mê hôn gì, sao lúc nào cũng có thái độ không thể là nàng ấy.

hắn buông điện thoại, bắt lấy cây gậy trên vai, bắt đầu nói: “Được rồi chứ, gia gia.”

Lục lão gia cảm thấy thỏa mãn, thu hồi quái tượng rồi gõ gõ trên mặt đất: “Ngươi nếu như có người trong lòng, gia gia cũng không ép ngươi, nhưng không phải là ngươi không có sao. Tạo sao không thử được? Gia gia cũng không phải không thấu tình đạt lý, ngươi thử dẫn nó đi ra ngoài chơi một lần, hẹn hò gì đó, nếu vẫn là không thích, ta cũng không bắt buộc.”

thật là mười phần thông tình đạt lý.

Lục Văn Tinh cũng không có biện pháp cãi lại, lão gia tử lớn tuổi, nuôi hắn từ khi còn nhỏ, trước giờ không biết hai chữ thỏa hiệp viết như thế nào, bây giờ hắn trưởng thành, thực sự sợ những lúc ông dùng đạo lý như thế này, hắn còn có thể làm sao bây giờ, chỉ có thể phục tùng.

Buổi tối Trương Thần đến, không khí ở ghế lò nóng như lửa. Lục Văn Tinh tựa lưng vào sofa, đốt một điếu thuốc.

hắn mở hai cốc áo somi, đã không còn bị tây trang giày da trói buộc như ban ngày, khôi phục bộ dạng tùy ý.

Làm cho vài cô gái thỉnh thoảng lại âm thầm trộm liếc qua.

Trương Thần mới vừa hát xong một bài hát, ném microphone, chớp mắt, tặc lưỡi cười hề hề mà thò đầu qua: “Ca, nghe nói ngươi muốn đi cùng cô gái kia của Cố gia hẹn hò?” hắn nói không có chút khách khí, có thể thấy được hắn đối với Cố Hàm Sương không có một chút hảo cảm.

Lục Văn Tinh nhìn hắn một cái, không nói gì.

“Ca, ngươi nói xem ngươi với người khác không tốt sao. Cùng cô ta? không phải do ta nói, anh xem gương mặt kia. Tính cách đó thật là, giống như cô ta cùng chúng ta không ở cùng một thế kỷ vậy, lúc nào cũng tỏ vẻ người khác không thanh cao bằng mình, có thể làm cho người khác ghen chết.”

Lục Văn Tinh còn chưa mở miệng, Dịch Bác Hàm bên cạnh liền nói tiếp: “Nghe nói mẹ kế của cô ta có chút thủ đoạn, nhà cô ta cũng không tốt lắm, lại có thể thể hiện là không muốn Lục ca, ta thực sự thấy họ không biết điều, xem người khác là người không thú vị, chúng ta mới nên là người chủ động cự tuyệt mới đúng, Lục ca, muốn huynh đệ giúp ngươi hay không, giáo huấn ánh mắt của nàng một chút?”

Lục Văn Tinh lắc đầu: “ông ta thích, các ngươi đừng động vào, để ta đi xem thử.” Làm nàng biết khó mà lui cũng tốt.

Đều là người có mặt mũi, không để người ta trong mắt, cũng không khách khí chút nào, ai nhìn vào cũng cảm thấy như vậy là đang tính toán, khi để một tiểu cô nương nên có cái gì đó không đúng lắm.

Cố Hàm Sương tuyệt đối không biết ở trong mắt người khác mình là loại người dạng này.

Người ở chỗ này hàm súc, thường thường ở sau lưng dù không kiêng nể gì thì khi gặp mặt cũng sẽ không nói lời nào. Biết bản thân mình ở trong mắt người khác có hình tượng gì ở Hoa Quốc là chuyện tương đối khó khăn.

Cố Hàm Sương chỉ có thể từ mấy câu trong nhật ký mà phỏng đoán ra cô gái kia bị mẹ kế chèn ép đến hư luôn rồi, tâm hư lúc nào cũng oán giận. nên ngày thường phải diễn xuất thế nào cũng không biết.

Nguyên bản của Cố Hàm Sương bị Đinh Nhu chèn ép mà lớn lên, trở mặt nhìn họ chiếm gia đình của mình, mỗi ngày vui vẻ, nói cười tự nhiên, mà bản thân mình lại bị quên đi ở một góc.

So với những anh chị em cùng cha khác mẹ kia, quần áo ngăn nắp, cùng những người trong tầng lớp cao quý như họ làm bạn với nhau, mà cô ấy trước sau đều không thể hòa nhập. Lúc đầu là bởi vì nàng không có món đồ chơi nào có thể dùng để trao đổi chơi cùng, về sau lại dẫn đến việc nàng nghe không hiểu đề tài của bọn họ nói.

Nàng trước sau chỉ lẻ loi một mình, bị xa lánh mà quanh quẩn ở bên cạnh.

Đinh Nhu dùng nhiều tiền để bồi dưỡng con gái của chính mình. Từ lễ nghi quý tộc đến đàn hay nhảy đều bắt đầu từ nhỏ.

Mà cái gì Cố Hàm Sương cũng sẽ không được học, cũng không có người dạy, nàng với một người của gia đình bình thường được lớn lên giống nhau, tâm mắt hẹp hòi luôn miễn cưỡng, tự ti, cùng với các đại gia đình khác thực sự không hợp nhau.

Nàng muốn thay đổi, vì thế hăng hái học tập. Thi đỗ đại học Đế Đô là việc lớn nhất mà nàng làm được, vốn tưởng rằng có thể thay đổi chính mình, nhưng lại phát hiện không có người đề ý đến.

Nàng nỗ lực giống như đang diễn hài, vẫn như cũ bị mọi người bài xích bên ngoài. Thành tích, ở trong lòng bọn họ cũng không phải cái quan trọng nhất.

Cho nên nàng đi đường khác, bắt đầu nỗ lực tự mình đắp nặn chính mình thành một tài nữ.

Nàng biểu hiện ra rằng so với người khác phải cao quý hơn, có phẩm vị, cái gì cũng đều có thể chọn cái tốt nhất, cho nên tất nhiên là một tiểu thư được nuông chiều từ bé.

không nghĩ đến, cái lễ nghi chẳng ra gì kia, là do nàng bắt buộc được, nàng biết duy nhất một khúc dương cầm, là học được ở đại học xã đoàn, miệng nàng đầy triết học phương Tây, là do xem được ở thư viện.

Nàng nỗ lực thể hiện bản thân không giống người bình thường, nhưng không thấy ánh mắt xem thường nàng đang giống một vai hề của người khác chút nào.

trên thực tế, thấy được cái nhìn thương hại của người khác mà thôi.

Nếu như Cố Hàm Suong biết, nhất định phải than một câu: tại sao phải được thể gian yêu thích, hà tất phải vì ánh mắt đó mà rước thêm phiền não.

Mà bên này Trương Thần cũng không biết được, Cố Hàm Suong của hiện tại ở trong miệng bọn họ, bất kể là cảm kỳ thư họa hay lễ nghi gì đều không cần thêm nữa, có thể nghiền nát tất cả mọi người.

Đáng tiếc cái gì bọn họ cũng không biết, vì thế nói những lời này, Trương Thần nhắc tới một sự kiện khác: “khoảng thời gian trước Trương Bội Bội tìm ta, nói liên hệ không được với người, muốn ta hỏi người có thời gian rảnh không, nàng ta mời cơm xin lỗi, ca người xem. ....”

Lục Văn Tinh cười như không cười mà liếc hẩn một cái: “Nàng cho người lợi lộc nhiều hay ít?”

trong lòng Trương Thần chợt lạnh, cười mỉa mà nói: “Này, sao ta có thể cùng với cô ta có quan hệ được chứ, cô ta đến nơi này nhờ ta, ta liền giúp đỡ truyền lời nói.”

Dịch Bác Hàm không tán đồng mà nhìn hẩn một cái: “Lời này cũng có thể truyền sao? Các cô gái đó là cùng một loại hàng, một bông hoa tối kỵ nhất là bán người, chính cô ta phạm vào điều kiêng kỵ, Lục ca không tìm cô ta tính sổ đã tốt lắm rồi, còn muốn quay đầu, đương nhiên Lục ca sẽ không thu lại mấy thứ rách nát như vậy?”

Trương Thần lẩm bẩm nhưng không nói lời nào, Lục Văn Tinh nhướn mày: “Được rồi, trở về nói cho cô ta, không cần xin lỗi, đừng cho ta thấy mặt là được rồi. Gương mặt kia nhìn muốn chán.”

Trương Thần, Dịch Bác Hàm đều không nói lời nào. Tuy rằng Trương Bội Bội trong chuyện này thật sự là không có đạo nghĩa, nhưng mà có tổ chất nha, gương mặt kia thật sự là đẹp đến nhất đẳng, nghe nói kỹ thuật trên giường cũng tuyệt diệu, từ trước đến giờ là do người khác theo đuổi, chắc sẽ không nghĩ tới việc sẽ đá đá phải vắn sắt Lục ca này.

Gương mặt này chán, vậy người muốn gương mặt như thế nào thì mới có thể thỏa mãn người ăn uống?

Lục Văn Tinh không muốn tiếp tục đề tài này.

hẩn thực sự rất chú trọng việc Trương Thần bị một nữ nhân như vậy nói một câu liền mất luôn thần trí. Kết quả không biết rốt cuộc ai là người chiếm được tiện nghi.

hẩn đồng ý bỏ tiền bao Trương Bội Bội, là bởi vì có một vài trường hợp cần mang bạn gái đi, Trương Bội Bội lớn lên xinh đẹp, biết làm việc, lại khéo léo, mang đi ra ngoài sẽ giúp bản thân có mặt mũi.

Nhưng cô ta không phải không ai biết, tin đồn cũng nhiều, hẩn cũng ngại quan tâm. không để ý tới việc nàng ta câu kết làm vậy.

Vậy nên trừ số tiền ban đầu đã thương lượng, hơn một phân cũng không có.

cô ta sao lại có thể nghĩ đến việc hẩn sẽ mua cho cô ta vàng bạc châu báu? cô ta cũng không phải loại gái đứng đắn.

hiện tại lại muốn trở về tìm hẩn? Hàm Tử nói câu nói kia rất đúng, hẩn sẽ thu lại mấy thứ rách nát như vậy sao.

...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tôi Là Quý Nữ Cổ Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Rung động

Edit: Anita

không cần biết tính cách không đáng yêu đến mức nào, nhưng tốt xấu gì cũng là con gái nhà lành, nên Lục Văn Tinh cũng không thể làm quá đáng.

anh chỉ muốn làm cho cô ý thức được chênh lệch giữa hai người, không thể cùng nhau ngồi đàm luận triết lý nhân sinh mà sống.

Vì thế anh bỏ qua những bộ y phục hàng hiệu được thiết kế riêng, chỉ mặc vào bộ y phục bình thường nhất, đồng hồ hay nhẫn anh cũng tháo sạch, nhìn qua hoàn toàn là anh chàng bình dân không hề có chút thu hút nào.

Cố gắng làm chứng mắt cô "Tiểu thư rượu vang Lafite " đến mức độ cao nhất, để lần sau khi cô ta chỉ cần nhìn thấy tên anh thì lập tức né ngay.

Cố Hàm Surong từ xa đã nhìn thấy anh, cao hứng chạy tới, đứng thẳng người trước mặt anh: "anh Lục."

Lục Văn Tinh nhìn thật sâu vào mắt cô, tiếc nuối không phát hiện được bất cứ nét chê bai nào.

trên thực tế, Cố Hàm Surong hoàn toàn không biết hàng hiệu, hàng thiết kế xa xỉ gì đó của thế giới này, cô chỉ cảm thấy hôm nay anh Lục ăn mặc thật sự trẻ trung, làm người cũng hiền hoà hơn rất nhiều.

Nhưng cho dù có biết thì cô cũng không cảm thấy có gì cả, bởi vì cô hoàn toàn không hề chờ mong nhà họ Lục có gia thế cao sang quyền quý gì.

Ở triều đại Đại Kim, địa vị của thương nhân cực thấp, nên cho dù có gia tài bạc triệu, nơi ở cũng không thể quá ba biệt viện, mặc thì cũng chỉ có thể mặc vài bông với ba màu trắng, đen và xám.

Khi quyết định đón nhận mối hôn nhân này, cô đã chuẩn bị sẵn tinh thần để đón nhận tất cả.

Đương nhiên, ở trong lòng cô thì nhà họ Cố cũng không sang gì, Đình Nhu xuất thân cực thấp, còn Cố cha thì cả người sặc hơi tiền.

Cố Mẫn luôn ra vẻ trí thức cao sang, đại khái được di truyền từ Cố lão gia, có học vấn cao, và Cố tam thúc là giáo sư trường đại học, tốt xấu gì cũng có tiếng là thư hương môn đệ.

Về phần vì sao kế thừa y bát của lão gia tử là Cố tam thúc, người con trai út mà không phải là con trai trưởng là Cố cha thì không phải là chuyện mà cô quan tâm.

Hôm nay cô vẫn ăn diện tỉ mỉ, quý phái. Mặc chiếc váy ngắn màu xanh nhạt, đôi bốt ngắn màu đen, mái tóc xõa tung sau lưng.

Cùng với bộ đồ bình thường chưa đến năm trăm đồng trên người Lục Văn Tinh lại xứng đôi một cách lạ thường.

Làn da cô trắng nõn, khí chất thanh nhã hoàn toàn giống như đoá hoa sen vừa mới nở.

Ngay cả Lục Văn Tinh cũng không thể không thừa nhận, cô gái này thật xinh đẹp, dù trong lòng không thích cô nhưng cũng không thể phủ nhận nét rực rỡ của cô.

anh mở cửa xe, xe này cũng là anh vừa mượn của trợ lý, chiếc Santana chỉ vài trăm ngàn.

Cũng y như trước đó, hoàn toàn không nhìn thấy ánh nhìn soi mói gì đó của Cố đại tiểu thư. một quý nữ cổ đại, trước kia còn không quan tâm các nam nhân cười ngửa gì, hiện tại làm sao có thể chú ý bọn họ đang lái loại xe gì?

Lực chú ý của Cố Hàm Surong lúc này đã bị thứ khác hấp dẫn đi rồi. cô ngồi ở trong xe, nhìn xuyên qua cửa kính xe xem đám người đi ở ngã tư đường bên ngoài. Trong đôi mắt đen lộ ra nét tò mò cùng một chút hưng phấn.

Từ lúc cô sinh ra cho đến bây giờ, sống cuộc sống kín cổng cao tường, bình thường nếu muốn ra khỏi nhà, cũng phải là vào ngày lễ ngày tết, phải đội nón rộng vành có khăn che mặt, nhũ nương và nha hoàn già vây quanh, tỷ đệ đi cùng.

Từ sau khi đến đây, nơi này phải nữ có thể ra khỏi nhà bất cứ lúc nào, nhưng cô không có trí nhớ, đột nhiên đối mặt với hiện đại ngựa xe như nước, khó tránh khỏi sợ hãi. không sinh ra được chút ý định muốn ra cửa một mình chút nào.

Cho nên nửa tháng nay cô vẫn liên tục ở trong nhà, dựa vào quyền nhật ký mà nguyên chủ lưu lại để giết thời gian.

Nay có người mang cô ra ngoài chơi, cô có thể nhìn ngắm thế giới bên ngoài qua cửa sổ xe, tất nhiên là nhìn cái gì cũng đều cảm thấy thú vị.

cô nhìn rất chuyên chú, nên không chú ý tới ánh mắt của Lục Văn Tinh đang xuyên qua kính chiếu hậu quan sát cô, nhìn thấy cô hưng phấn như thế, không khỏi hơi buồn bực, cũng đâu phải chưa từng ra khỏi cửa, sao lại giống như đứa trẻ con thế này.

Trong lòng tuy nghĩ như vậy, nhưng khóe miệng lại không kiềm được khẽ cong cong.

Lục Văn Tinh đã sắp xếp sẵn kế hoạch trước đó. Dù anh đã mặc âu phục gầy da nhiều năm, đáng vẻ ngày thường luôn đạo mạo nghiêm chỉnh, nhưng lần lộn chôn thương trường người lừa ta gạt nhiều năm, thì dù đầu đây những ý định xấu, mưu toan lừa gạt nhau thì đó cũng là chuyện bình thường. Nay đột nhiên muốn đi chọc ghẹo cô thiếu nữ nhà lành, chẳng những mặt anh không hề đỏ chút nào mà gần như còn có chút hưng phấn.

Đây đích thị là người xấu 100%.

anh chuẩn bị mang người nào đó đi xem chiếu bóng, anh đã đặc biệt tuyển chọn phim trong nước, diễn xuất tệ nhất, bị chê về kỹ thuật lẫn nội dung nhiều nhất, để khoe khoang thường thức cực thấp kém của mình. Tốt nhất vào những lúc gay cấn thì bật cười to lên, tỏ vẻ thường thức.

Dù sao nghe nói ánh mắt của cô tiểu thư này cực kén chọn, nếu không phải phim đạt giải thưởng lớn quốc tế, chuẩn tiếng anh là nhất định không xem.

Nhưng anh lại không biết Cố Hàm Sương lại hoàn toàn không có có kí ức của nguyên chủ.

Nên kết quả sau cùng chính là, cô nương này ôm bắp rang bơ, uống Côca xem mê mẩn, còn Lục Văn Tinh ở bên cạnh chuẩn bị phát ra giọng cười như tiếng heo bị chọc huyết, đã chán đến mức dựa vào ghế ngủ bất tỉnh nhân sự.

"anh Lục, anh Lục..."

Lục Văn Tinh bị một đôi tay nhỏ bé lay lay tỉnh lại, mở mắt ra mới phát hiện phim điện ảnh đã chiếu xong.

cô gái trước mặt mang theo nét lo âu hỏi anh: "anh Lục, anh mệt lắm phải không? Chúng ta trở về đi."

Lục Văn Tinh: "không cần." anh không phải mệt, anh đang cảm thấy nhàm chán, con mẹ nó, bộ phim này là ai đề nghị thế này, anh chưa kịp cười đã chán đến mức ngủ hồi nào không hay, khả năng thôi miên cũng quá mạnh rồi.

Kế hoạch A đã bị phá sản, làm anh không khỏi có chút buồn bực, nhìn ánh mắt của cô gái bên cạnh vẫn sáng ngời hữu thần, anh hỏi theo bản năng: "Thấy hay không?"

Cố Hàm Sương gật đầu: "Khá thú vị, người nghĩ ra câu chuyện này người đúng là một kỳ nhân."

Lục Văn Tinh nhìn chòng chọc, mới phát hiện đối phương hoàn toàn không hề có ý giễu cợt, trong bụng thầm nghĩ chẳng lẽ cô gái này là chị em sinh đôi gì đó của Cố đại tiểu thư?

Ai nói cô ấy chỉ thưởng thức ca kịch và âm nhạc cổ điển? Ai nói cô ấy chỉ xem phim điện ảnh đoạt giải oscar, mà phải phim gốc tiếng anh mới xem?

Cố Hàm Sương lại có chút ngượng ngùng, cô còn tưởng rằng đối phương không có hảo ý, không ngờ anh ấy thực sự mang cô ra ngoài đi dạo.

Vừa rồi cô có liếc nhìn những người chung quanh, ngồi trong rạp đa số là những cô gái, xa xa mới có một đôi nam nữ, chàng trai thì ngủ gà ngủ gật, lại bị cô gái vỗ 1 cái giật mình tỉnh giấc.

Có lẽ đi xem phim kiểu này đối với các chàng trai mà nói là loại chuyện cực kì nhàm chán, không ngờ anh ấy thà đến đây ngủ cũng đi cùng với mình.

cô nhìn thoáng qua người đàn ông bên cạnh, trong lòng không khỏi có chút ngọt ngào.

Lục Văn Tinh: "..."

Đây đúng là một hiểu lầm kì lạ.

Lục Văn Tinh không nói nữa, xem đồng hồ, đã đến giờ cơm, trực tiếp dẫn người đi thẳng đến một nhà hàng Tây đã được anh sắp xếp sẵn.

trên đường đi còn mua một cái bánh bao và ly sữa đậu nành.

Nhà hàng này là do Trương gia mở, bọn anh đã ăn ý với nhau sẵn nên khi nhân viên nhìn thấy anh mang theo thức ăn cũng không ai ngăn cản.

Hai người ngồi xuống, Lục Văn Tinh trực tiếp gọi cho cô món bít tết chín ba phần và rượu vang Pháp.

Sau đó chuẩn bị dùng lối ăn thô lỗ của những tên thất học hay ăn ở quán lẻ đường, để quý cô này khóc thét.

Cố Hàm Sương cảm thấy lạ, vì sao thức ăn của hai người lại không giống nhau, nhưng dù sao cô cũng đã có chút tin tưởng người bên cạnh mình.

cô rất bình tĩnh cầm dao nĩa lên.

Đĩa bít tết màu nâu được rạch một đoạn nhỏ, lộ ra lớp thịt bên trong, cùng lúc đó, một dòng nước đỏ tươi như máu tươi, uốn lượn quanh chiếc đĩa bằng sứ trắng.

Cố Hàm Sương lập tức liền hồng mắt.

Vẫn liên tục chú ý đến cô, Lục Văn Tinh làm sao lại không phát hiện kinh ngạc trong mắt cô, anh lập tức gia tăng sức nhét bánh bao vào miệng.

Ai ngờ cô nương này nhìn anh, ầm ức và không hiểu hỏi một câu: "Tại sao anh lại được ăn thực phẩm chín, còn em phải ăn thịt sống?"

Lục Văn Tinh: "... Khụ khụ khụ... Khụ "

Lục Văn Tinh bị nghẹn miếng bánh bao anh vừa nhét vào miệng một cách thô lỗ, ho đến tối trời tối đất, làm những thực khách khác cũng đưa mắt nhìn sang.

Cố Hàm Sương hoảng sợ, vội vàng bỏ dao nĩa xuống đi vòng qua bên cạnh anh, vỗ lên lưng anh.

Lục Văn Tinh bốt ho, nhìn cô, máy móc nói ra lời thoại mà anh đã chuẩn bị sẵn: "Quý cô có học vấn cao như em thường thích nhất là ăn loại thức ăn này mà, đây gọi là thường thức, loại người quê mùa như anh không học được."

Cố Hàm Sương lúc này cũng đã chợt hiểu ra, cô còn tưởng là đối phương sẽ không làm khó dễ, thì ra người ta đang đợi hỏ cô ở chỗ này.

Lập tức, gần như trong nháy mắt, Cố di nương đã trong tư thế sẵn sàng chiến đấu, cô trở lại chỗ ngồi của mình, thông thả sửa lại chiếc khăn lụa trên bàn: "Cách nói này thật sự buồn cười, có phải người có học vấn cao hay không thì liên quan gì đến món ăn? Chẳng lẽ nuốt thịt sống vào bụng thì nó sẽ hoá thành trí thức làm người ta khôn hơn sao?"

Nhưng đôi mắt cô khê đảo một vòng, đưa tay đem miếng bít tết trước mặt mình đôi lấy cái bánh bao của Lục Văn Tinh: "Nhưng nói thì nói như vậy, chúng ta cũng không thể không phòng, em có học vấn cao hay không cũng không sao, anh Lục mỗi ngày đều phải giao tiếp với đủ loại hạng người bên ngoài, nên ăn mấy món như thế này nhiều vào vẫn có ích cho anh hơn."

Lục Văn Tinh nhìn thấy đôi mắt cô như ẩn chứa nụ cười, sắc mặt nghịch ngợm, gương mặt vốn thanh nhã trở nên kiêu diễm động lòng người, làm cho anh cảm thấy miệng mình khô khốc.

Quý thần xui khiến, anh đưa tay cầm lấy đĩa ăn, xiên một miếng bít tết nhét vào trong miệng, một mùi tanh tràn ngập lên tận mũi.

Lục Văn Tinh: "Ừa..."

Cuối cùng hai người đành bước qua quán cay Tứ Xuyên bên cạnh để giải quyết bữa cơm chiều.

*****

Liên tiếp bại trận, Lục Văn Tinh cũng không còn lòng dạ nào để chinh người.

Hai người đi dọc theo ngã tư đường chậm rãi đi về hướng bãi đậu xe. Cách đó không xa truyền đến tiếng rao hàng của những người bán hàng rong.

Lục Văn Tinh nhìn đôi mắt lấp lánh của cô gái bên cạnh, trong mắt tràn đầy đều là mong mỏi, bất chợt nở nụ cười: "Muốn đi xem sao?"

Cố Hàm Sương có chút ngượng ngùng gật gật đầu.

Hai người đi qua từng quầy hàng một, Cố Hàm Sương tràn ngập tò mò, mỗi một quầy hàng đều có thể hưng trí bừng bừng dừng lại thật lâu.

Lục Văn Tinh đi ở bên cạnh cô, không hề cảm thấy không kiên nhẫn dù chỉ một chút.

cô ngồi xổm xuống quầy trang sức nhỏ, cầm lấy đôi bông tai có hình chim cú mèo, ngửa đầu hỏi người đàn ông bên cạnh: "Đẹp không?"

Lục Văn Tinh nhìn nụ cười rực rỡ của cô gái dưới ánh đèn, cảm thấy vạn vật đều lu mờ trước nụ cười rạng rỡ của cô, anh gật đầu: "Đẹp lắm."

Chỉ không biết là người đẹp, hay đang nói đôi bông tai đẹp.

Cố Hàm Sương cực kì vui vẻ muốn mua đôi này, và người đàn ông bên cạnh cô đã trả tiền.

Bên cạnh có nhóm thiếu nữ sôi nổi lướt qua, không ngừng bàn luận về hội chùa sắp được diễn ra.

Cố Hàm Sương không khỏi thờ dãi: "Hội chùa kia, chắc chắn sẽ rất thú vị, không biết đến lúc đó em có cơ hội đến đó chơi hay không."

Triều Đại Kim cũng có hội chùa. Nhưng cô chỉ có thể ngồi ở trong xe ngựa nhìn từ đằng xa, sai nha hoàn, má má mua vài món hàng trở về. Hoàn toàn không thú vị như chính bản thân đến đó dạo.

Lục Văn Tinh nghe được, nhưng không tiếp lời của cô.

Chờ đi hết cả con đường, Cố Hàm Sương đã thu hoạch được rất nhiều món đồ chơi nhỏ ly kỳ cổ quái, nhất là mấy món đồ chơi kì lạ, yêu thích không buông tay, vẫn còn chưa thoả mãn.

Lên xe, cô còn đang ở trên ghế sau đùa nghịch con rối có thể lên dây cót, lắc lư đi về phía trước.

Lục Văn Tinh lái xe đưa cô trở về, dọc theo đường đi đều rất trầm mặc.

Trong xe chỉ còn lại tiếng lên dây cót, cùng tiếng lộc cộc đi tới đi lui của chú rối.

Đến cổng nhà họ Cố, Cố Hàm Sương nhìn người đàn ông cao ráo đứng bên cạnh xe, nhẹ giọng nói: "anh Lục, cảm ơn anh."

Bất luận anh vì nguyên nhân gì đến buổi hẹn này, tôi đều cảm ơn anh đã cho tôi một kỉ ức vui vẻ đến như thế.

Đây mới thật sự là người đàn ông tốt, đáng tiếc anh ấy vô tình với mình, sau này, cũng sẽ không có cơ hội gặp mặt nữa rồi.

"anh Lục, tạm biệt."

cô xoay người, đi vào trong nhà.

Lục Văn Tinh trầm mặc nhìn cô, ngay lúc bóng dáng cô sắp biến mất ở sau cửa thì đột nhiên mở miệng gọi cô lại: "Cố tiểu thư."

Bóng cô ngừng ở nguyên chỗ, cũng không quay đầu lại.

"Hội chùa ngày kia, nếu cô muốn đi, tôi sẽ đi cùng cô."

Cố Hàm Sương không dám tin xoay người lại, người đàn ông lúc này đứng đưa lưng về ánh sáng nên không thấy rõ biểu hiện trên mặt anh.

cô lại cười, ngay lập tức như hoa xuân nở rộ:

"Vâng, anh Lục."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tôi Là Quý Nữ Cổ Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Lễ chùa

Editor: huyetsacthiensu

Lục Văn Tinh vừa mới lái xe ra khỏi khu biệt thự liền nhận được điện thoại của Lục lão gia, bấm thời gian cũng thật chuẩn.

hắn đeo tai nghe bluetooth: "Alo, ông nội."

Bên kia đầu dây truyền đến tiếng cười sang sảng của Lục lão gia: "Cháu ngoan, hẹn hò thế nào rồi? Ngày hôm nay đi đâu chơi vậy?"

Lục Văn Tinh biết lão gia hỏi chuyện này không phải là quan tâm trải nghiệm hẹn hò của người cháu này mà là sợ hắn bắt nạt Cố tiểu thư.

hắn bắt đầu đi nói "Xem phim, ăn cơm tối."

Nghe thấy tất cả đều bình thường thì Lục lão gia hài lòng, dặn dò hai câu thì cúp máy.

Ông thật sự sợ tên khốn này dẫn con gái nhà người ta đi leo núi gì đó, dọa người ta.

Lục Văn Tinh tháo tai nghe xuống, trong khoang xe hoàn toàn yên tĩnh.

Lát sau hắn cười giấu cợt một tiếng.

hắn biết làm cách nào để đánh đổ tự tôn của một người con gái, đặc biệt là dạng con gái như này, từ nhỏ đến lớn đều an nhàn chưa từng bước chân ra ngoài xã hội, mang theo tính tình kiêu căng. Dễ dàng để có thể làm cho đêm nay cô ta gặp phải ác mộng.

Cuối cùng hắn lại chọn cách tự hủy hình tượng.

không có tác dụng lại ấu trĩ.

nói cho cùng hắn vẫn mềm lòng.

Từ lúc cô trầm mặc không nói đứng bên cạnh hắn, từ lúc cô dùng ánh mắt chán nản nhìn theo hắn rồi đi, từ lúc cô yêu kiều cười khẽ gọi hắn một tiếng "Lục đại ca".

Lục Văn Tinh hỏi bản thân, nếu không có cuộc gặp gỡ trước bữa tiệc tối, lúc nhìn thấy cô ngoan ngoãn đứng bên cạnh bố mình thì bản thân có thể động lòng hay không?

Đáp án là có.

cô bé này thật sự phù hợp với chút mê hoặc trong mộng của hắn, tất cả ảo tưởng đối với nửa kia.

Có thể đến cuối cùng trong lòng lại tồn tại khúc mắc, càng cảm hận sự ngây trang của cô.

Nhưng mà qua buổi tối hôm nay những khúc mắc kia cũng tan thành mây khói.

hắn có một đôi mắt sắc bén làm sao có thể không nhìn ra được bản tính của một người con gái.

Nghĩ đến tình hình của nhà cô, đáng vẻ trước đó, phỏng chừng cũng là sự bảo vệ non nớt đối với bản thân.

Lục Văn Tinh chưa bao giờ là người do dự không quyết định, nếu động tâm, vậy thì cho nhau cơ hội, nếu vẫn không thích hợp thì có thể toàn thân trở ra.

***

Cố Hàm Sương nằm ở trên giường, trong lòng không nhịn được mà hưng phấn.

cô trở mình ngồi dậy, lấy món đồ chơi thu hoạch được ở chợ đêm mang ra ngắm nghía từng cái.

Lại không nhịn được nhớ lại những việc trai qua trong một ngày này, lại cảm thấy niềm vui trước nay chưa từng có. Lại mơ hồ có chút ngọt ngào.

cô đặc ý vì hôm nay giữ lại được những gì. cô lại nghĩ đến ban ngày đi xem phim.

Bộ phim hôm nay, mặc dù cô cảm thấy Thiên Mã Hành không khá thú vị nhưng có chỗ không hợp với lẽ thường, lời thoại cũng không đủ văn nhã.

cô nhất thời hứng thú quá độ, quyết định chỉnh sửa lại, giữ lại chủ đề câu chuyện, sắp xếp lại các tình tiết bị trùng.

Nghĩ là làm. cô xuống giường, lấy giấy bút trên bàn sách, nghĩ ngợi một lúc bắt đầu xoạt xoạt viết lên giấy.

Bởi vì... thân thể này vẫn còn lại chút bản năng, lúc đầu viết còn hơi cứng tay nhưng dần dà cũng thuận lợi hơn.

Đây là lần thứ hai cô thức đêm từ khi đến đây, dưới ánh đèn, ánh mắt người con gái chăm chú, khi thỉnh thoảng trầm tư, khi thì múa bút như bay, không phát hiện thời gian đã trôi qua từ lúc nào.

Chờ ánh nắng ban mai chiếu vào phòng cô không chịu được nữa mới để bút xuống nằm vật xuống giường ngủ say.

***

Đình Nhu lấy từ trong tủ ra một quả chanh tươi, dùng dao cắt thành hai nửa.

Hai ngày này đứa con riêng của bà ta như biến thành một người khác, biểu hiện lúc thẳng thắn lúc vòng quanh, lừa gạt được cả hai ông cháu Lục gia.

Nhưng như vậy thì sao chứ? Bà ta nhìn Cố Hàm Sương từ nhỏ đến lớn làm sao không biết cô như thế nào chứ? Cho dù có già vò như thế nào đi nữa cũng chỉ là vô dụng, không so sánh được với người con gái được nuôi dưỡng tỉ mỉ của bà ta.

Bà ta vót lấy miếng chanh được cắt mỏng bỏ vào trong nước lên.

không cần biết người con riêng này có thể gả vào Lục gia hay không bà ta đều có thể nghĩ cách bắt bẻ cô.

Cố Hàm Sương không biết suy nghĩ của Đình Nhu, mấy ngày nay cô đều chìm đắm vào công việc chỉnh sửa của mình.

Từ nhỏ cô đã được học đủ thứ cảm kỳ thi họa, ngay cả các thầy cũng đều khen cô nói rằng nếu cô là nam nhân thì có thể trở thành một đại thi hào.

Tiếc là từ sau năm mười tuổi cô đã bị vây ở trong nhà, cho dù có làm thơ cũng không thể mang ra so với người ta. Thường thường lúc cô cầm bút lên thì cũng cảm thấy mất hết hứng thú.

Bây giờ có người nói cho cô biết, sáng tác của cô có thể để cho toàn thế giới biết, càng nên cho mọi người thưởng thức, hắn không ngại... Loại thưởng thức này làm cho lòng cô rung động.

Cho dù chỉ là một trò đùa cô cũng tập trung hết tinh thần và thể lực, vô cùng hứng thú viết.

***

Lễ chùa ngày hôm đó, hai người đến rất sớm, bởi vì phải leo núi cho nên Cố Hàm Sương một bộ quần áo thể thao, đơn giản lại hoạt bát, đi ở bên cạnh Lục Văn Tinh một thân nhân nhã.

Nam cao lớn tuấn lãng, nữ thanh lệ hoạt bát, làm cho người đi đường đều phải liếc mắt nhìn.

Miếu nguyệt lão ở thành phố W vô cùng nổi tiếng, lễ chùa cũng rất náo nhiệt, khắp nơi treo đèn kết hoa.

Cố Hàm Sương chơi đùa vô cùng thỏa thích.

Lúc chen chúc ở trong đoàn người Lục Văn Tinh đưa tay giữ lấy cánh tay Cố Hàm Sương đang buông xuống bên người sau đó cũng không buông tay

ra.

Cố Hàm Sương có chút ngượng ngùng nhưng cũng không tránh ra.

Chờ đi đến cuối cuối cùng cô cũng có dũng khí mở miệng.

“Lục đại ca, nghe nói cây nhân duyên ở đây vô cùng linh nghiệm, anh đi cùng với em được không?”

Chuyện này đối với cô mà nói đã là một ám chỉ lộ liễu.

Lục Văn Tinh cup mắt, nhìn người con gái đang nhìn mình với ánh mắt hy vọng lại xấu hổ, trông mắt của cô dường như chứa hàng vạn ngọn đèn tối nay.

hắn đột nhiên nở nụ cười, đưa tay ra, dùng ngón cái vuốt ve gò má người con gái “Lời này nên là anh nói mới đúng, có điều nếu em đã mở miệng trước thì rất vinh hạnh cho anh, Cố tiểu thư.”

Dưới cây nhân duyên không ít người, đều là những đôi tình nhân trẻ tuổi.

Miếu Nguyệt lão đúng là làm ăn vô cùng tốt, khắc chữ vào miếng gỗ rồi đem bán. Đôi tình nhân muốn ném đồng tâm kết lên cây thì trước tiên phải ghép tên mình cùng người yêu trong đồng miếng gỗ trên bàn sau đó dùng dây đỏ buộc miếng gỗ có tên hai người buộc chặt vào nhau.

một miếng gỗ một trăm đồng, hai người phải năm, sau trăm; giá tiền này là làm một số đôi phải lui bước.

Những đôi còn lại đều là những đôi không thiếu tiền, tìm kiếm trong đồng miếng gỗ. Có khi đã làm xong rồi, có người con gái quay về bàn về cau mày, cũng có người con trai đang thất đồng tâm kết.

Cố Hàm Sương nhìn tràn đầy phấn khởi.

Từ trong đồng miếng gỗ khắc chữ ghép tên của hai người, buộc bằng sợi dây đỏ, ngón tay Cố Hàm Sương lên xuống, dùng hai sợi dây thắt đồng tâm kết, đưa cho Lục Văn Tinh.

Lục Văn Tinh cầm đồng tâm kết ném lên cành cây, hắn cao, sức lớn, tên của hai người dễ dàng được ném lên trên cao.

một đôi tình nhân trẻ tuổi đứng bên cạnh nhìn thấy, người con gái không khỏi oán giận bạn trai mình “anh nhìn người ta đi, một lần là ném được.”

Người con trai cũng không phục “Tại sao em không nói em không thắt được đồng tâm kết phải để anh làm”

Cố Hàm Sương mỉm môi vui sướng “Lục tiên sinh, anh thật lợi hại.”

Lục Văn Tinh cũng cười “Cảm ơn, Cố tiểu thư.”

***

một đêm này, người giống nhau nhưng khác nhau là tâm trạng của hai người.

Lục Văn Tinh hôn lên trán người con gái “Em vào đi, cô Cố.”

Cố Hàm Sương có chút do dự, cuối cùng vẫn lấy từ trong túi ra một xấp giấy dày đưa cho hắn.

Lục Văn Tinh nhíu mày.

Cố Hàm Sương có ý xin lỗi “Hôm ấy khi đi xem phim, làm lúc rảnh rồi, anh xem một chút giải trí thôi.

cô không nghĩ nhiều như vậy, ở trong ý thức của cô, người con gái làm thơ trữ có thể cùng bạn bè tốt của mình thương thức còn có thể cùng với vị hôn phu của mình, lấy tiêu chí tìm hiểu lẫn nhau, tăng thêm hứng thú.

Có thể cô vốn không biết, vốn là Cố Hàm Sương yêu thích đều biểu hiện ra rõ ràng. Vẫn là loại người có học vấn, không phân trường hợp, bất cứ lúc nào bất cứ ở đâu từng giây từng phút đều thể hiện ra.

cô không biết rằng động tác này của mình có thể dễ dàng nảy sinh những liên tưởng không tốt.

Ánh mắt Lục Văn Tinh lạnh đi, nhìn chăm chăm vào tập giấy không lên tiếng.

Bởi vì Cố Hàm Sương đang cúi đầu hơn nữa lại Lục Văn Tinh lại đứng ngược sáng nên cô không chú ý đến vẻ mặt của hắn, sau khi chào tạm biệt hắn thì đi vào nhà.

Lục Văn Tinh nhìn bóng lưng cô biến mất vào phía sau hàng rào của biệt thự Cố gia. Sau khi trở lại trong xe hắn dùng máy đóng sách tỉ mỉ đóng lại những tờ giấy vứt trên hàng ghế sau.

Đốt điều thuốc. Cười giấu cợt một tiếng, Laffey tiểu thư vẫn là Laffey tiểu thư, vẫn không thể rời bỏ phẩm chất tài nữ của cô.

Lòng hần có chút buồn bực. Đúng lúc nhận được điện thoại của Trương Thần hần lập tức lái xe đến hội sở.

Tình hình trong phòng khách đã qua nửa, thấy hần đến tất cả mọi người dồn dập trả lời hần.

Lục Văn Tinh ngồi xuống ghế sofa, Trương Thần lập tức ghé sát lại cười hi hi “anh, thế nào rồi? Hẹn hò với Cố đại tiểu thư có cảm giác gì?”

hần nghe nhân viên trong phòng ăn báo cáo lại tình hình ngày hôm đó, ôm bụng cười rất lâu, không nghĩ đến anh Lục luôn thuận buồm xuôi gió của hần cũng có lúc nếm phải trái đắng, làm hần phải thay đổi cách nhìn với Cố đại tiểu thư.

Lục Văn Tinh ‘Ừ’ một tiếng không muốn nói nhiều.

thật ra hôm nay Trương Thần mang theo nhiệm vụ đến đây, dưỡng hần xem trọng Lục Văn Tinh, muốn Lục Văn Tinh làm con rể cho nên muốn hần hỗ trợ từ bên trong.

nói thật, người em họ kia của hần, từ nhỏ đến lớn đều là một tiểu thái muội (từ Tiểu thái muội này mình không tra được nghĩ, bạn nào biết chỉ mình với ạ) điển hình, bị đưa ra nước ngoài học nhưng cũng không học hành đàng hoàng mà nghe nói còn chơi càng vui vẻ hơn.

hần mơ hồ biết ý nghĩ của Lục lão gia, trong lòng nghĩ ‘Đừng đùa, cũng không xứng với anh Lục’.

Dưỡng hần lại không nghĩ như vậy, nói gia đình như bọn họ kết hôn thì tốt cho cả hai nhà, nghiệp vụ của hai nhà giống nhau, là mạnh mẽ liên kết với nhau. Sau khi bọn họ kết hôn chỉ cần không có con riêng ngoài giá thú thì những chuyện còn lại đều không có vấn đề gì.

Bố mẹ hần cũng ở bên ngoài phụ họa, hần không còn cách nào khác, không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt làm liều.

Nghĩ lúc nào nhân tiện nói với Lục Văn Tinh ai ngờ buổi tối nghe Dịch Bác Hàm nói anh Lục dẫn Cố đại tiểu thư đi chơi lễ chùa.

Địch, chuyện này còn khó tin hơn chuyện Lục Văn Tinh chấp nhận em họ hần, anh Lục của hần không phải là bị cái gì roi trướng đầu rồi chứ?

Dù thấy kinh ngạc nhưng hần cũng biết nhất định là Lục Văn Tinh ở phương diện kia có ý rồi, những lời của dưỡng hần không thể nhắc đến.

Lúc này hần đúng là vô cùng hiếu kỳ, Cố đại tiểu thư đã dùng thủ đoạn gì mà có thể hái được đóa hoa đen xì Lục đại thiếu gia.

Lúc này Lục Văn Tinh không muốn nói chuyện nhiều, nói vài ba câu đã đuổi người ra chỗ khác uống rượu bản thân thì cảm xúc xắc trên bàn ngắm nghía.

Đoàn người chơi đến một, hai giờ sáng, chỉ có hần không uống rượu, chuẩn bị đi hai con ma men đến khách sạn ở một đêm.

Dịch Bác Hàm chỉ hơi say, hớp sức cùng Lục Văn Tinh nhét Trương Thần vào trong xe, bản thân thì vòng qua bên kia đặt mông ngồi xuống.

Động tác của hần hơi khựng lại, nhìn thấy một vật, thò tay xuống dưới sàn xe lấy ra một tập giấy.

hần không giống với hai người kia, tự mình thi được vào đại học, lúc đi học còn thỉnh thoảng viết vài thứ, tự xưng là một thanh niên văn nghệ.

Cầm được đồ vật thì theo thói quen nhìn một chút.

Lướt qua thì hai mắt lại không rời ra được.

Đây là kịch bản của Tứ Bất Tượng, quy cách hoàn toàn không chính xác nhưng cách đặt câu hoa lệ văn nhã, hình dung tỉ mỉ, kỹ càng, càng tăng thêm sự cuốn hút so với cách viết thông thường. Mỗi lời thoại đều ngầm có thâm ý, ý nhị mòi phần.

Nhà Dịch Bác Hàm mở công ty giải trí, ở mặt này từ nhỏ đã mưa dầm thấm đất, tương đối nhạy cảm, lập tức nhìn thấy giá trị thương mại của quyền sách này.

Gần đây trong tay hần có một dự án, nhưng có mấy kịch bản rồi mà vẫn do dự không quyết, nói cho cùng vẫn cảm thấy chưa đủ tốt, không ngờ ở đây lại gặp được thứ mình ưng ý, thật sự là trời đang giúp hần.

“anh Lục, quyền sách này là của ai vậy?”

Lục Văn Tinh nghe thấy âm thanh kích động của hần, hồ hững trả lời “một người quen, có chuyện gì?”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tôi Là Quý Nữ Cố Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Nhật ký

Editor: Mễ Đồng

Lục Văn Tĩnh nghe thấy âm thanh của hân có phần kích động, liền tỏ vẻ không để ý hỏi: “Cậu đánh giá người này như thế nào?”

“Là nhân tài,” Dịch Bác Hàm vỗ đùi: “Em nói cho anh biết, cầm vở kịch này đi diễn, chắc chắn sẽ kiếm được doanh thu ớn. Từ lời kịch đến cấu trúc đều thể hiện một chữ kỳ diệu. Đáng tiếc chỉ có một phần đoạn. không được, Lục ca, rốt cuộc người kia là ai, anh nhất định phải giới thiệu cho em biết nhé.”

Hai tròng mắt của hân lóe sáng, gương mặt phỉếm hồng, tất nhiên là do mười phần kích động.

Lục Văn Tĩnh có chút kinh ngạc. hân không nghĩ đến việc Dịch Bác Hàm sẽ đánh giá cao đến như vậy.

Thực sự ấn tượng đầu tiên rất không tốt. Trong lòng hân Cố Hàm Surong chỉ có duy nhất một ấn tượng: Gia hợp thời, hư vinh, không hiểu ý tứ.

không ngờ bây giờ Cố Hàm Surong thực chất chính là một tiểu thư khuê các, còn tỏa ra một khí thế trầm ổn mà gia đình gia giáo hàng trăm năm mới có, cử chỉ văn nhã, tiền lui có chừng mực.

hân chỉ nghĩ rằng nàng đã học được đôi chút cách làm người, nhưng nàng học được cái gì, hân cũng không mong chờ lắm.

Lúc Cố Hàm Surong lấy ra tác phẩm đó, hân lại cho rằng nàng chứng nào tật nấy, lại nghĩ đến triết học, các góc độ điện ảnh này nọ tỏ vẻ, khoa tay múa chân.

không nghĩ đến đó là cái kịch bản.

Tất nhiên hân biết, Dịch Bác Hàm ngày thường ở công ty đã duyệt qua nhiều vở kịch, không đến một trăm cũng đã đến tám mươi, hơn nữa đều là những tinh hoa đã được chọn lựa kỹ càng.

Có thể được hân khen ngợi, thực sự là rất tốt.

Bên trong Dịch gia hỗn loạn, Dịch lão gia bên ngoài có mấy đứa con riêng, đấu nhau quyết liệt, Dịch Bác Hàm đang rất muốn tạo nên một thành tích cho mình.

không nghĩ đến việc hân sẽ coi trọng Cố Hàm Surong.

hân suy nghĩ có phải trước kia hân đã hiểu lầm Laffey tiểu thư hay không. Rốt cuộc chỉ gặp mặt nhau một lần, nghe nói mấy câu liền cho rằng người ta như vậy thực sự là quá vô đoán.

Có thật Lục Văn Tĩnh không thích tài nữ không? Vẫn là chưa chắc. Nghĩ lại một chút, tình sử từ xưa đến nay, người con gái xinh đẹp thanh tú, khí chất phong độ trí thức, kỳ thật là môn đăng hộ đối.

Cho nên đối mặt với người con gái tài sắc thể này, rất nhanh thôi, Lục Văn Tĩnh đã bị luân hãm.

hân trầm ngâm một chút, vừa mới chuẩn bị mở miệng, thì người ở bên cạnh này giờ không nói tiếng nào là Trương Thần đột nhiên la lên một tiếng: “Dừng xe!”

Lục Văn Tĩnh vội vàng tránh sang một bên.

Dịch Bác Hàm không phản ứng kịp, nên liền bị ngã, toàn thân bị phóng ra trước.

Trong xe liền tràn ngập một luồng khí tức giận.

Dịch Bác Hàm: “Trương Thần! Đại gia nhà cậu!”

Xe này đã không thể ngồi, nên ba người liền xuống xe, đi ven đường đến khách sạn. Lục Văn Tĩnh đã gọi người kéo xe đi sửa.

Dịch Bác Hàm một bàn tay dính lấy Trương Thần, một bàn tay không quên đọc kịch bản còn lật qua lật lại thật kỹ vì lúc này có bị ướt.

Khách sạn này không phải là chỗ bọn họ thường ở. Trước tiên cứ bảo để cho bọn họ một phòng lớn nhất.

Sau đó liền ung dung đi vào trên ánh mắt kỳ lạ của mấy người phục vụ.

Dịch Bác Hàm khoác chiếc áo tắm dài, cầm máy sấy hong khô kịch bản. Nhưng mực nước không thể tránh nước, nên phía trước có vài tờ hôn loạn thành một đống. Đây là bài viết tay, có bản dự trù hay không còn không biết.

hân nổi trận lôi đình, muốn đem con ma men bên cạnh đánh một trận thật đau.

Lục Văn Tinh thấy hần như vậy, quyết định nói cho hần chân tướng:

“Cái vở kịch kia. ....”

“hà hà hà?”

“Là do Cố Hàm Sương viết.”

“Ai?”

“Cố gia đại tiểu thư, Cố Hàm Sương.”

Tờ giấy trong tay Dịch Bác Hàm xoạch một tiếng, rơi xuống đất.

“không đúng a,” hần lẩm bầm tự nói: “không phải nghe nói mẹ kế của nàng rất lợi hại, ngày thường sẽ tiếc tiền không chi cho cô ấy đi học đàn hoàng hay sao, chẳng phải cô ấy chỉ là một bao cò hay sao?”

“Điều này có thể chứng minh đây là thiên phú,” Lục Văn Tinh còn chưa kịp mở miệng, hần đã phản chấn lên, lập tức đưa ra đáp án: “Cố tiểu thư không trải qua huấn luyện, có thể viết ra vở kịch hay như vậy, có thể thấy được là do thiên phú dị bẩm, không được, nhân tài như vậy nhất định phải bồi dưỡng thật tốt.”

hần quay đầu, hai mắt sáng lấp lánh, giống như một thiếu nữ đang làm nũng: “anh Lục ~”

Lục Văn Tinh run lên: “Cút.”

*****

Tập tục của Triều Đại Kim, khi nam nữ chưa lập gia đình có thể liên hệ bút mực với nhau, đối đáp thơ từ. Cũng có thể viết tiếp đoạn thơ, hoàn thành về thiếu, rồi từ đó se duyên.

Cố Hàm Sương cũng đã viết một đoạn, trong lòng tràn đầy mong chờ mà đợi tình lang đến viết đoạn kế tiếp. Nhưng mà Lục Văn Tinh là ai chứ, đó là người có thể viết nên một đoạn văn khiến thầy giáo có thể tức đến thút thít, làm sao có thể có thú vui phong nhã này.

Cho nên Cố Hàm Sương vốn dĩ không mong đợi cảnh tượng tràn ngập lãng mạn đối đáp thơ từ như trong suy nghĩ, cho đến khi nhận được điện thoại.

“Kịch bản?”

Bên kia đòi một kịch bản chân chính.

Cố Hàm Sương không lập tức đáp ứng, chỉ nói mình muốn tưởng tượng thêm. Gác điện thoại, nàng liền đi vào trầm tư.

Trong trí nhớ của nàng, thời nàng ở, thơ văn của con gái là đồ bí mật, trừ khi là người cực kỳ thân cận nếu không không thể truyền đọc.

Trước kia đối với Lâm Trọng cũng vậy, thơ của nàng hần nghe được khi nàng đang trên cao nhìn xuống ngắm cảnh mà ngâm, cuối cùng lại kết thành mối lương duyên.

bây giờ Lục đại ca nói tác phẩm của nàng có thể tạo thành tác phẩm điện ảnh, giống như thứ mà ngày đó bọn họ xem ở rạp chiếu phim, sẽ có người diễn rõ ràng.

trong lúc nhất thời nàng có chút do dự, lại có chút hưng phấn.

Nàng biết thế giới này khác biệt rất nhiều, nàng cũng biết hần sẽ không hại nàng. Nếu hần có thể nói ra, vậy nhất định là được rồi.

Nàng không nghĩ tới tác phẩm của nàng sẽ có một ngày được người khác thừa nhận, và cho rằng nó đáng giá để cho mọi người thưởng thức.

Đây là lần đầu tiên, nàng cảm thấy địa vị của nữ giới so với thế giới của nàng thực sự khác nhau, nàng thực sự đã được chứng kiến trước đó.

Ví dụ như cha Cố với Cố Mẫn có phần thân thiết.

Nữ tử ở triều Đại Kim đều do mẹ dạy dỗ, hằng năm các nàng đều bị nuôi dưỡng dạy dỗ ở hậu viện, ngày thường sẽ không được phụ thân chú ý đến, chỉ có việc duy nhất khiến các nàng được coi trọng là có thể liên hôn với nhà có ích hay không.

Nàng với phụ thân của chính mình Cố Đại lão gia, trừ khi vô tình cũng mẫu thân của mình gặp được ông ấy, thì quanh năm không thấy mặt đâu, quan hệ xa lạ.

Ngẫu nhiên gặp nhau, một người hỏi một người đáp cũng tuân theo lễ nghi, có mười phần nghiêm túc câu nệ.

Có một vài nam nhân, thậm chí còn không xem người vợ sinh ra nữ tử là gì, cơ bản không hề nhớ rằng bản thân mình đã sinh ra nữ nhi.

Ở nơi này tuy rằng cha Cố chỉ coi trọng duy nhất Cố Bác, nhưng đối với Cố Mẫn lại cực kỳ sùng ái, giống như trước đây khi còn ở Đại Kim mà nàng vô cùng ngưỡng mộ.

Và còn ví dụ như Cố Mẫn lúc nào cũng có thể ra ngoài. Ví dụ như thân thể này, ở những năm về sau, vẫn có thể cũng với nam nhân đến trường học tập giống nhau.

Nhưng những cái đó đều do nàng quan sát được. Còn Cố Hàm Sương chân chính thì vẫn như cũ, bị nhốt ở khuê phòng, bó tay bó chân không dám ra ngoài một bước.

Nhưng hôm nay lại có người nói với nàng, “Muốn làm thì làm, viết không tốt cũng không quan trọng, tôi có thể cho cô học.”

Trong nháy mắt nàng cảm thấy, những sợ hãi hay xa lạ ở thế giới này đều lùi xa, đột nhiên nàng sinh ra rất nhiều dũng khí.

Nàng cầm lấy di động, click mở WeChat ra, nhấn rõ từng câu từng chữ:

“Ta muốn thử xem.”

“Cảm ơn anh, Lục đại ca.”

*****

Nhờ Lục Văn Tinh làm người trung gian, Cố Hàm Sương và Bác Hàm kết bạn WeChat.

Hai người liền thảo luận với nhau, cũng rất muốn có thể gặp mặt.

Dịch Bác Hàm thông qua lần nói chuyện phiếm này, đối với Cố Hàm Sương đã hoàn toàn thay đổi suy nghĩ. Hắn có một chút kinh ngạc nói: “không phải là đại tiểu thư sao? Ta cảm thấy cô khá tốt nha, khiêm tốn, hiểu chuyện lễ phép, không nói lời vô nghĩa, khi không hiểu liền hỏi, cũng không khoa tay múa chân.”

“Hơn nữa điều quan trọng là cô thực sự thay đổi, khi nói chuyện rất có khí chất, đưa ra ý kiến cũng đúng trọng tâm. Thời buổi này có thể gặp được cô gái như vậy thực sự hiếm có!”

Đối với cô gái này Trương Thần chỉ khịt mũi coi thường, rốt cuộc cũng bởi vì hắn đã gặp qua Cố Đại tiểu thư, nên không dễ dàng thay đổi ấn tượng như vậy.

“Cách một vách bàn, người khác đang tổ chức sinh nhật, mời khách luôn miệng, liền có vẻ mặt ghét bỏ, cách xa ra.”

hắn bắt chước cảnh tượng ngay lúc đó, vẻ mặt giống như đang nhìn chúng sinh mà mở miệng: “Thịt dê vẫn là đồ hữu cơ, cách làm không đúng, nếu nhà ta biết ta ăn loại đồ vật này, thực không dám nói.”

“ta thực sự rất ghét nha. Ta thực sự muốn cô ta cút đi chỗ khác.”

Dịch Bác Hàm đang nghi ngờ hắn có phải tên ngốc hay không, nghĩ nghĩ, nói đúng trọng tâm: “Có lẽ, hiện tại đã khác rồi. Nếu không anh Lục sẽ không coi trọng cô ấy.”

Lúc này Trương Thần nhú mày. so với bọn hắn anh Lục còn cao ngạo hơn, nếu Cố Đại tiểu thư kia như vậy thật, nhất định sẽ ghét bỏ.

Cố Hàm Sương vẫn chưa kịp suy xét kịch bản.

thì nàng phát hiện một sự kiện kỳ dị. Sổ nhật ký của chủ nhân thật kia, sao có thể vô duyên vô cớ có nhiều thêm vài tờ.

Cố Hàm Sương nhớ rất rõ ràng, thời điểm nàng tới. Là ngày năm tháng 8, ngày ghi nhật ký cuối cùng, là ngày ba mươi tháng bảy.

Nguyên thân là do oán giận Đình Nhu đưa Cố Mẫn đi tham gia tiệc của Đỗ gia mà không đưa mình theo.

Nhưng mà hiện tại sau ngày ba mươi tháng bảy, trên chỗ trống phía sau trang giấy, lại đột nhiên xuất hiện chữ cái.

Cố Hàm Sương là người có kiến thức rộng rãi, nhưng cũng không nhận được lòng tơ dựng ngược. Nàng lẳng lặng lật xem trang giấy kia.

“ngày hai mươi bốn tháng tám, thứ sáu.

Cố Mẫn nói cha cho ta đính hôn. Nàng không giống như đang nói dối. Khẳng định là do Đình Nhu xúi giục, nàng ác độc như vậy, có thể tìm cho ta người trong sạch sao!? Ta nên làm cái gì bây giờ.

Còn nữa, Lâm ca ca khi nào mới có thể đồng ý yêu ta? rõ ràng, rõ ràng lúc chúng ta đi ra ngoài chơi thực sự rất vui không phải sao? Tại sao lại có thể đáp ứng yêu đương với Cố Mẫn?”

“tháng Tám ngày hai mươi lăm, thứ bảy.

Ta có thể thấy được nam nhân kia rồi, lớn lên rất khó coi, động tác cũng thô lỗ, thật ghê tởm.

Còn lão già kia, nói nhà bọn họ tới thành phố W thử xem vận mệnh. Thế sau đó, nếu như thất bại thì có phải ta sẽ cùng bọn họ lẩn về sống ở nông thôn hay không? Còn muốn mang ta đi cùng?

Nhất định khi đó Đinh Nhu sẽ cười cho đã đi.

không, ta nhất định sẽ không làm cho nàng toại nguyện, ta nhất định phải gả đến chỗ tốt hơn so với Cố Mẫn, tốt hơn so với nàng một vạn lần.

Sau này sẽ đem đám tiện nhân đó đập xuống dưới chân!”

Cố Hàm Sương xé một cái “Xoát”,.

Nàng đột nhiên nhận thức được, quyển nhật ký này giữ lại cũng không phải là một chuyện tốt.

Lúc trước đối với cha Cố và mẹ kế nàng có rất nhiều oán giận, nên bị người khác nhìn thấy cũng không ngại. Cái danh bất hiểu, đời trước nàng đã sớm gánh trên vai. Nếu như có người phát hiện, nàng cũng có rất nhiều biện pháp đối phó.

Nhưng mà trong giọng nói lộ ra tham vọng hư vinh, đối với hôn sự này có nhiều bất mãn, đối với Lâm Trọng có tình ý rõ ràng, nên tuyệt đối không thể để Lục Văn Tinh nhìn thấy. Nếu không nàng có trăm cái miệng cũng không thể nói rõ.

Dù sao nội dung phía trước nàng đã cân nhắc rõ ràng, sau này thế nào thì cứ tự nhiên, bản nhật ký này nàng cho là không còn có tác dụng.

Nàng nhanh chóng quyết định, thừa dịp đêm khuya tĩnh lặng, nàng mang nó đến phòng bếp thiêu hủy.

Nhưng mà lúc nàng đang nổi lửa, chuẩn bị mang nhật ký đi đốt, thì lại phát hiện trang nhật ký mà nàng đã xé, lại có thể nguyên vẹn mà xuất hiện ở nơi đó.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tôi Là Quý Nữ Cổ Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Bạn bè

Editor: huyetsacthiensu

Trong khi cô đang nhóm lửa, chuẩn bị từng tờ từng tờ ném vào đồng lửa lại phát hiện một tờ ban ngày đã bị cô xé bây giờ lại xuất hiện ở đây.

Cùng lúc đó còn có thêm mấy dòng chữ.

“Chủ nhật, ngày 9 tháng 10.

Bọn họ, bọn họ lại hại ta như vậy? Đinh Nhu cho ta mặc lễ phục cũ của Cố Mẫn. Lễ nào như vậy không phải là làm mất mặt Cố gia sao?

Còn Cố Mẫn, không phải chỉ là biết chơi violin sao? Có gì tài giỏi mà phải đặc ý. Nếu không phải là mẹ cô ta không bao giờ chịu bỏ tiền ra cho ta đi học cái gì thì sao ta có thể kém hơn cô ta được chứ.

Còn luôn hỏi vì sao lần nào ta cũng chỉ đàn một bài, chẳng lẽ cô ta không biết vì sao sao? Sao cô ta không đi chết đi?”

Động tác của Cố Hàm Sương dừng lại. Bây giờ là mừng 6 tháng 10, cách ngày 9 tháng 10 trong nhật ký ba ngày.

Mấy ngày nay Cố Mẫn và Đinh Nhu đều khẩn trương chuẩn bị vì tiệc rượu ba ngày sau ở Đỗ gia. Chuyện này vốn không có chuyện gì của cô ấy. Đinh Nhu có rất nhiều thủ đoạn để tách cô ra khỏi vòng tròn xã giao này.

cô cũng không để ý lắm, đã dưới Địa phủ một lần còn có gì không nhìn thấu nữa, chuyện có lợi thì mọi người đều là bạn bè, không có lợi thì mọi người đều ngoảnh mặt làm ngơ.

Nhìn cách nói trong nhật ký có thể thấy cô ấy đến đó, không những có đến còn bị mẹ con Đinh Nhu tính kế.

trên nhật ký chậm rãi hiện lên câu nói sau cùng “Còn Lâm đại ca nữa, tại sao anh ấy lại dùng ánh mắt ấy nhìn ta? hần thấy thất vọng với ta rồi sao?”

Lâm Trọng... cũng đi...

Cố Hàm Sương cụp mắt, tắt bật lửa, lẳng lặng trở về phòng.

***

Sáng sớm ngày thứ hai, Cố Hàm Sương nhận được một cuộc điện thoại, lưu tên là Diễm Diễm.

Trong điện thoại truyền đến giọng nói lanh lảnh vui vẻ, rù cô đi dạo phố.

Trong nhật ký của nguyên chủ rất ít xuất hiện bạn bè. Thịnh thoảng nhắc đến bọn họ vài câu thì cũng toàn nghi ngờ với phòng bị. Diễm Diễm là người duy nhất không bị viết đến, mặc dù cô ấy có xuất hiện một lần.

cô chỉ hơi trầm ngâm đã đồng ý. Đúng lúc ô có việc phải ra khỏi nhà, có người quen làm bạn sẽ thuận lợi hơn rất nhiều.

Cho dù đối phương là người hay ma cô cũng không sợ, lúc cô dạy ở kỹ phường gặp ma còn ít sao? Luôn có thủ đoạn đạt được mục đích của chính mình.

Diễm Diễm bỏ điện thoại xuống, quay sang hai người bạn cười cười “Hàm Sương nói muốn đến đây, chúng ta tập hợp ở quảng trường Tinh Huy đi.”

Thẩm Ngọc không hài lòng nói “không phải đã nói chúng ta cùng đi sao, cậu gọi cô ta làm gì? Tự chuốc lấy phiền phức.”

Thạch Bội Bội cũng cau mày “đúng vậy, nhất định sẽ lại nói về triết học đời người.”

Diễm Diễm cười cười “Nhiều người vui hơn mà, hơn nữa thật ra Hàm Sương là người tốt. cô ấy cũng không phải thường xuyên nói... Những câu nói kia chúng ta nghe một chút là được rồi.”

Thạch Bội Bội thờ dài nói “Cậu thật là.” Nhìn ai cũng thấy họ là người tốt.

Cố Hàm Sương để chú Trương lái xe đưa đến chỗ hẹn. Từ xa đã nhìn thấy ba người con gái đang bê trà sữa uống.

Trong đó có một cô gái mặt tròn tròn hưng phấn vẫy tay với cô.

cô đi tới hỏi “Diễm Diễm?”

cô gái gật đầu, cười đưa cho cô một cốc “Café đen của c, ta còn đặc biệt dặn bọn họ không cho đường.”

Cố Hàm Sương cảm ơn rồi nhận lấy. Nhìn các cô ấy đều thỏa mãn cũng không nhịn được cảm ổng hút, hút vào một hơi.

Chất lỏng đắng ngắt trôi xuống dạ dày, cô suyt chút nữa không nhìn được mà phun ra. không chút biến sắc mà nuốt xuống, cẩn thận nhìn nét mặt ba cô gái lại phát hiện vẻ mặt các cô ấy vẫn bình thường, cũng không lộ ra vẻ mặt cười trên nỗi đau khổ của người khác.

không phải cố ý đùa cợt cô.

Lại nghĩ đến những gì Diễm Diễm nói cũng đoán được là do nguyên chủ, không biết đây là cái sở thích không thể tưởng tượng gì đây.

cô không nói thẳng ra, chẳng khác nào tự vả vào mặt mình mà còn phụ lòng tốt của người khác. Chỉ giả vờ uống café, cảm thấy thời gian cũng không sai biệt lắm thì nhân lúc không ai để ý thì ném vào thùng rác.

Bốn người vừa đi vừa nói chuyện, Cố Hàm Sương rất nhanh đã thăm dò được ba người họ, Diễm Diễm tính cách mềm mại và ngây thơ, vừa nhìn chính là một cô gái lớn lên trong một gia đình hạnh phúc.

Thẩm Ngọc tính tình ngay thẳng, có sao nói vậy, nhưng cũng có chừng mực. Thạch Bội Bội có chút lòng dạ, nhưng không có ý xấu, là một cô gái có thể chơi cùng.

Các cô đi dạo từ cửa hàng đồ cao cấp đến quầy mỹ phẩm, lại đến khu đồ ăn, ăn từ đầu này đến đầu kia của khu phố.

Đây là lần đầu tiên từ khi sinh ra đến giờ Cố Hàm Sương vui vẻ như vậy.

Thẩm Ngọc và Thạch Bội Bội vốn đang lo lắng cô lại nói những lời cô bọn họ mất hứng nhưng khi đi cùng nhau mới phát hiện vẫn là gương mặt đó nhưng tính cách lại như biến thành một người khác vậy.

không nhiều lời nhưng mỗi câu nói ra đều tao nhã, lịch sự lại hài hước.

Đây mới thật sự là Cố gia đại tiểu thư đúng chứ? Trời thương xót, trước đây bị mẹ kế của cô ấy chèn ép đến mức phát điên rồi.

Hai người không hẹn mà cùn nghĩ đến.

Chờ cơm nước no nê, Cố Hàm Sương cũng ăn no rồi, cô kể chuyện mình còn chưa có lễ phục cho bọn họ nghe.

“Tiệc rượu nhà họ Đỗ? Chúng tớ cũng muốn đi, tuần trước đã mua được lễ phục rồi, bây giờ vẫn còn thời gian, bọn tớ sẽ giúp cậu chọn một bộ.” Diễm Diễm mở miệng, lại dùng ánh mắt hỏi hai người kia, hai người họ cũng không có ý kiến gì.

Bọn họ trực tiếp dẫn Cố Hàm Sương đến cửa hàng bọn họ hay mua.

“Quần áo của mình chủ yếu là mua ở đây, các mẫu thiết kế của bọn họ đều rất tốt.”

Cố Hàm Sương ngược mắt, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy lễ phục của thời đại này, có chút... không chấp nhận nổi.

không vì cái gì khác, chỉ là quá hở hang. cô đến nơi này đã hơn tám tháng, chính là cảm thấy quần áo ở đây rất kỳ quái, dù sao cũng cần che đậy kín kẽ chứ, nhưng những cái này...

Mặt cô đỏ lên, nói thế nào cũng không mặc thử bộ lễ phục mà ba người bọn họ chọn cho cô.

“Ai da, có gì mà phải xấu hổ chứ, tất cả mọi người đều mặc như này, sau này cậu lập gia đình cũng thường xuyên phải tham gia các bữa tiệc rượu, chẳng lẽ cậu sẽ ở nhà để chồng cậu đưa người phụ nữ khác đi sao.” Thẩm Ngọc cuống lên, bắt đầu nói không lựa lời.

Động tác của Cố Hàm Sương dừng lại. Để người tình của Lục Văn Tĩnh đi tham gia tiệc rượu sao? Vậy cô nhất định sẽ trở thành trò cười của bọn họ, sợ là cách hạ đường (ý là từ vợ cả bị xếp xuống làm vợ hai ý à) cũng không xa nữa, làm sao cô có thể cho phép chuyện như thế xảy ra được chứ.

cô chần chừ trong chốc lát, cuối cùng vẫn cầm quần áo đi đến phòng thay đồ.

Diễm Diễm chọn một bộ váy đuôi cá mỏng

Phần lớn da thịt lộ ra bên ngoài làm cho Cố Hàm Sương có chút quần bách.

Ánh mắt của ba người kia lại sáng bừng lên.

Chỉ thấy dưới ánh đèn, mỹ nhân uyển chuyển đứng đó, chiếc váy bó sát người làm nổi bật từng đường cong của người mặc, thanh cao thoát tục, người nhìn người thích.

“A!” Diễm Diễm che mặt “Xong rồi, xong rồi, tớ muốn cong rồi.”

Ngay cả nhân viên bán hàng cũng không nhìn được mà khen thật lòng “Chiếc váy này rất hợp với tiểu thư, cô mặc vào thật là đẹp.”

Cố Hàm Sương bỏ 2 vạn mua cái váy này, lại mua thêm giày cùng túi xách phù hợp với chiếc váy.

Thấy thời gian không còn sớm ba người mới tiếc nuối gọi tài xế đến.

Cố Hàm Sương về đến nhà thấy tin nhắn Lục Văn Tĩnh gửi đến hỏi cô đang làm gì.

Trong lòng cô có chút vui mừng mơ hồ, không nhìn được mà chia sẻ những chuyện hôm nay mình trải qua.

Lục Văn Tĩnh cách điện thoại cũng có thể cảm nhận được niềm vui của cô, không khỏi khẽ mỉm cười.

“Bữa tiệc của Đỗ gia anh cũng đi, không biết có thể có vinh hạnh mời Cố tiểu thư là bạn gái đi cùng được không?”

Chuyện tiệc rượu Cố Hàm Sương nghe mấy người Diễm Diễm nói cũng tám chín phần mười, cô cười vui vẻ trả lời “Vô cùng tình nguyện.”

***

Cố Hàm Sương vẫn chờ Đinh Nhu mở miệng.

Quả nhiên, trước ngày diễn ra tiệc rượu một ngày bà ta cầm một cái hộp đến phòng Cố Hàm Sương.

“Tiệc rượu Đỗ gia tổ chức, bố con bảo ta dẫn con theo, đây là quần áo lúc ta và Cố Mẫn đi mua quần áo đã chọn cho con, con mặc thử xem.”

Cố Hàm Sương nhìn đôi phương, đột nhiên nở một nụ cười. cô không biết Đinh Nhu ôm gì trong lòng.

Cho dù mẹ cô không thích mấy người vợ bé của bố cũng sẽ nuôi dưỡng tốt mấy người con của bọn họ. Chỉ sợ để cho các người họ xấu hổ mất mặt sẽ liên lụy đến thanh danh của chính mình.

Đinh Nhu không thể chờ được mà muốn nguyên thân mất mặt, thủ đoạn còn vụng về như vậy, làm cho bà ta phải gánh cái danh khất khe với con riêng của chồng thì có gì tốt chứ?

Quả nhiên vợ bé vẫn chỉ là vợ bé, cho dù may mắn lên làm được vợ cả thì cũng vẫn là chó không thay đổi được thói quan ăn phân mà thôi.

Thủ đoạn của Nhạc di nương còn cao hơn bà ta.

“Đề ở đấy đi.” cô hồ hững hắt cầm.

Đinh Nhu như bị ma xui quỷ khiến mà đặt chiếc hộp lên trên bàn. Đến lúc đi ra cửa bà ta mới phản ứng được, Cổ Hàm Sương này ra về ta đây, rõ ràng là coi bà ta như người hầu mà sai khiến, sao bà ta lại nghe lời của nó mà để chiếc hộp lên trên bàn chứ!?

Lập tức cảm thấy tức giận, muốn quay trở lại phát giận nhưng lại không tìm được lý do, chỉ có thể oán hận rồi đi. Nghĩ đến chuyện sẽ xảy ra sau đó mới thoải mái một chút.

Bà ta thật sự ngu sao? không, mà là ngược lại, che giấu dưới vẻ bề ngoài dịu dàng vô hại chính là một trái tim tràn đầy tâm kế.

Cách mà bà ta đối xử với Cổ Hàm Sương chính là từ chịu đựng đến dần dặt.

Người cũng là động vật, thuần phục con người cũng giống như thuần phục súc sinh, Cổ Hàm Sương không nghe lời thì thỉnh thoảng và ta sẽ cho cô một gậy, làm cho cô sợ, chỉ có sợ mới có thể nghe lời.

Nguyên thân trong lòng tràn đầy oán hận nhưng không dám nói ra, không dám làm ra hành động gì, bà ta thật sự là thành công rồi.

Hơn nữa, lần này Lâm Trọng cũng đi, hẳn đang đưa qua lại giữa hai người con gái, cho dù đồng ý qua lại với con gái bà ta thì thái độ cũng mờ ám không rõ. Nhưng nếu con gái bà ta một lòng treo cổ trên thân cây này thì bà ta sẽ giúp hắn có quyết định, để hắn triệt để cắt đứt ý nghĩ đối với Cổ Hàm Sương.

Cổ Hàm Sương cũng không nghĩ đến ở thời đại này cười kẻ bán hàn chứ không cười gái điếm. Danh tiếng không còn quan trọng như thời đại của cô.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tôi Là Quý Nữ Cổ Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Lâm Trọng

Edit: Anita

Buổi tiệc diễn ra vào ban đêm, Cổ Hàm Sương nói rõ mình sẽ đi cùng Lục Văn Tĩnh.

Cổ cha đầu tiên là chở hai mẹ con Cổ Mẫn đi trang điểm trước.

Cổ Hàm Sương ngồi ở trước kính, lấy lược chải mái tóc đen bóng.

Người hiện đại mỗi khi làm tóc, theo bản năng liền nghĩ đến việc sấy nóng hoặc duỗi thẳng, giống như không có các loại máy móc hay nước thuốc phụ trợ thì sẽ không thể tạo hình tóc đẹp vậy.

Xác thực, so với việc uốn tóc và thiết kế tóc thành những tạo hình khác, thì làm như thế sẽ giữ tóc được kiểu cố định, lâu dài, dễ tạo hình, nhưng lại quá mức giống nhau không có chút sáng tạo nào.

Ngẫu nhiên cũng có vài kiểu tóc rất đẹp mắt, nhưng đại đa số, nhìn tới nhìn lui thì trên phố gần như là loại kiểu tóc đen dài thẳng, buộc đuôi ngựa, hoặc uốn xoắn rồi búi lên.

Bởi vì nhà tạo mẫu tóc chân chính thì người bình thường ít người có thể tiếp xúc được, còn những người đi học vài ba kiểu như mèo quào rồi chạy đi mở tiệm thì cũng mang tiếng là nhà tạo hình tóc này nọ, hầu hết khách hàng đều bị đối xử như nhau, vừa máy móc vừa không sáng tạo.

Mà búi tóc tinh xảo kiểu này đã thất truyền từ lâu.

Bởi vì chải và uốn cực kì phiền toái, cần tốn thời gian và tinh lực, tự mình uốn tóc cho mình cần phải xoay tay, đã khó lại càng khó hơn, người không khéo tay và tính tỉ mỉ thì không thể học được, cũng không thể nhờ người ta mỗi ngày mỗi búi tóc giúp mình.

Cho nên người thực sự biết thiết kế những kiểu tóc sang trọng quý phái đã ít thì lại càng thêm ít.

Cổ Hàm Sương khi xưa, luôn thay đổi đủ loại kiểu tóc, có thể nói là bách biến đa dạng, nha hoàn búi tóc cho nàng có thể thiết kế cả trăm loại kiểu tóc, kiểu nào cũng đẹp xuất sắc.

Cổ Hàm Sương nếu tự mình búi tóc thì không tiện làm mấy kiểu tinh xảo phức tạp như thế, nhưng vài kiểu tóc sang trọng để đi dự tiệc thì tất nhiên làm được, nhưng chỉ cần bấy nhiêu đã đủ rồi.

trên trán cô thắt một bím tóc tỉ mỉ sau đó quàng ra phía sau, búi lên thành túi, rồi dùng một cây trâm hình bướm cố định tóc lại.

Thoa nhẹ lớp phấn mỏng, chuốt nhẹ đôi mày liễu cong cong. Dung mạo vốn xinh đẹp, sau khi trang điểm nhẹ nhàng như thế thì lại càng giống như nàng tiên nữ từ trong tranh vừa bước ra.

Lục Văn Tinh đã tới từ sớm, được quản gia mời đến phòng khách uống trà.

Hôm nay anh cũng đặc biệt mời nhà tạo hình, tóc dùng sáp chải tóc vào nếp tỉ mỉ, trên người mặc bộ Âu phục bao trọn vóc người hoàn mỹ, càng tôn thêm vẻ anh tuấn bất phàm.

Chỉ là thẳng thớm quá nên dường như anh có chút không thoải mái.

anh nhìn đồng hồ, đang cảm thấy lạ vì sao Cố Hàm Surong vẫn còn chưa xuống. anh đương nhiên không biết bạn gái nhà mình vẫn chưa hóa trang. Bằng không tuyệt đối sẽ không bình tĩnh như vậy.

Dù sao ở trong mắt của anh, cái gọi là trang điểm làm tóc đó còn khó khăn phức tạp hơn kí hợp đồng làm ăn nhiều. Thà anh mời nhà tạo hình đến tạo cho mình một phong cách riêng vẫn khoẻ hơn.

Quản gia hỏi có cần mang tới cho anh chút điểm tâm hay không, anh vừa lắc đầu cự tuyệt, thì đã nghe được tiếng giày cao gót "Lộc cộc" đang gõ lên trên sàn nhà.

Ang ngược mắt lên nhìn, thì ngay khoảnh khắc đó lập tức mất đi khả năng nói của mình.

Bởi anh nhìn thấy trên thang lầu, có một bóng hình xinh đẹp đang vịn lan can đứng đó với vẻ thẹn thùng, và nhịp tim đang đập dồn dập trong lồng ngực của mình.

Cố Hàm Surong có chút ngượng ngùng, dù sao lần đầu tiên cô ăn mặc như thế này trước mặt người khác phái.

"anh Lục, có đẹp không?"

Lục Văn Tinh phục hồi tinh thần lại, bước qua đón cô, cười lưu manh: "Rất đẹp, bà xã của anh nhìn thế nào cũng cực đẹp."

Cố Hàm Surong nũng nịu liếc anh một cái.

*****

Đại thọ bảy mươi của Đỗ lão gia, bởi vì là tròn bảy mươi, nên tổ chức cực kỳ long trọng.

Lúc Cố Hàm Surong và Lục Văn Tinh đến, cả nhà Đinh Nhu đã đến được một lúc, đang bắt chuyện với những người bạn cùng hợp tác kinh doanh.

Nghe được tiếng huyên náo, họ theo bản năng nhìn về hướng cửa, liền nhìn thấy đôi kim đồng ngọc nữ đang nắm tay nhau đi tới.

Cố Mẫn quả thực gần như không thể che giấu được khiếp sợ của mình.

Sao lại thế này? không phải mẹ đã nói sẽ cho cô ta mặc lễ phục cũ của mình sao? Bộ váy mới tinh này từ đâu ra thế?

cô ta nhìn về hướng Lục Văn Tinh đang đi bên cạnh, đứng rồi, có một vị hôn phu nhà giàu mới nổi như thế thì một bộ lễ phục cũng đâu là gì.

Cố Mẫn theo bản năng cắn chặt hàm răng.

Cố Hàm Surong xinh đẹp, cô ta vẫn luôn luôn biết rất rõ điều này, nhưng tính tình khó ưa và khó chất hồng бет của cô luôn làm ảm đi tất cả những ưu thế mà dung mạo mang đến, nên cô ta luôn có thể yên tâm thoải mái mà che giấu cô gái này là đồ vô dụng.

Cũng không biết bắt đầu từ khi nào tất cả những mảng bụi mờ che giấu vẻ đẹp thực sự đó tan đi không còn bóng dáng, giống như tro bụi, chỉ qua một cơn mưa đã gột rửa sạch sẽ, bắt đầu lấp lánh vẻ đẹp vốn có của mình.

Tuyệt đối không thể như thế này, Cố Hàm Surong nên nằm yên trong lòng đất, vùi lấp sâu trong bùn đất, để ngược mắt lên nhìn cô ta vinh quang vô hạn, vừa ghen tị vừa

bất lực, đó mới là bộ dáng mà cô gái này nên có.

cô ta quyết tâm sẽ làm cho cô gái này trở về vị trí mà cô ta nên có.

Lục Văn Tinh biết Đinh Nhu cực ít mang Cố Hàm Surong đi ra ngoài xã giao, vì thế nên anh muốn mang cô đi một vòng để thích ứng trước. không ngờ cô lại ứng xử khéo, đưa đẩy đúng mực hoàn toàn không hề có chút luống cuống nào, tất cả cử động đều tự nhiên hào phóng, gần như còn thành thạo hơn cả anh.

So với hình tượng mà anh gặp lúc trước tưởng chừng như là hai người, anh không khỏi cảm thán đúng là mở rộng tầm nhìn.

Cố Hàm Sương cảm nhận được ánh mắt của anh, nghiêng đầu nhìn anh cười nhẹ, ngay lập tức như có đóa hoa xuân nở rộ chung quanh.

cô đương nhiên biết anh đang nghi ngờ điều gì, nhưng cô cũng không có ý định che giấu.

Thứ nhất là cô hoàn toàn không biết tính cách của nguyên chủ là gì, nên chắc chắn không thể nào bắt chước, huống chi người trước mắt cô đây sẽ là người sống chung với cô cả đời, nên càng khó có thể giấu diếm tính cách thực của mình. Thứ hai là hai người vừa mới định ra hôn ước, trước kia tất nhiên không tiếp xúc với nhau nhiều lắm, chỉ cần cô không hồ ngôn loạn ngữ, làm ra những hành động kinh thế hãi tục, thì cho dù đối phương có hoài nghi, cũng sẽ không nhiều lắm.

Vì vậy cô cực kì thần nhiên.

*****

Cố Mẫn bùng ly rượu đi trong đám người, từ nhỏ cô ta có gia sư có chuyên môn riêng về lễ nghi xã giao đến dạy, lại luôn được Đình Nhu mang đi tham dự đủ mọi tiệc tùng, nên loại tiệc tùng kiểu này tuy nói không quá thành thạo nhưng hoàn toàn không thể làm khó được cô ta.

Cha mẹ cô ta đang xã giao với bạn bè, sau khi cô ta chào hỏi xong, liền ddeens một góc sáng sủa gần đó tìm những bạn bè cùng trang lứa với cô ta.

Hôm nay đã không giống ngày xưa, Cố Mẫn liếc mắt một cái đã phát hiện trong nhóm đã nhiều thêm một người.

"Đây là cháu ngoại của Đỗ lão gia, Andrew." Lâm Giai Giai giới thiệu, sau đó hạ giọng: "Cha anh ta là một quý tộc rất có danh vọng ở Pháp."

Andrew gật đầu chào Cố Mẫn cực kì lịch thiệp.

anh ta có gương mặt điển trai, nghiêng về nét Châu Á nhiều hơn nhưng vẫn giữ nét đặc trưng của đôi mắt xanh sâu thẳm, u buồn quyến rũ của phương Tây.

Cố Mẫn có chút cuồng quật đáp lễ, đối phương quá mức điển trai, dù lòng cô ta đã giao cho Lâm Trọng, nhìn dưới ánh nhìn chăm chú của đối phương làm cô ta cũng không khỏi mặt đỏ tim đập.

Đây không phải là tình trạng của riêng một mình cô ta, những cô gái có mặt ở đây đều hoặc nhiều hoặc ít không ngừng chú ý lời nói và việc làm của bản thân hơn.

Những cô gái khác không có cách gia nhập với nhóm của bọn họ cũng thường đưa mắt nhìn về hướng này.

Lâm Giai Giai đột nhiên chuyển đề tài câu chuyện: "Chị của cậu hôm nay có vẻ là lạ." cô ta như đang cảm khái.

Mỗi một động tác của Cố Hàm Sương đều tựa như một vật trưng bày nghệ thuật, làm cho người ta vừa nhìn thấy đã không kiềm được bản thân, thất thần, ngây người, ánh mắt vẫn luôn đuổi theo từng cử động của cô.

Càng làm cho người ta ngạc nhiên là, ở đây không chỉ một mình cô ta đang ngắm nhìn Cố Hàm Sương trắng trợn có, âm thầm có, nhưng cô gái này lại hoàn toàn không hề bị ảnh hưởng, bình thản thanh nhã. Phần định lực này thì dù chính cô ta cũng không thể làm được.

Cố Mẫn tức muốn thở không nổi, nhưng cô ta ra vẻ nhàn nhã bình thản nhún vai: "Giả vờ thôi, các cậu cũng biết chị của mình từ nhỏ đâu thích học hỏi mấy chuyện này, chỉ thích bắt chước trong tivi này nọ. nói không chừng lần này đổi kênh khác mà thôi."

Lời này trước kia cô ta cũng thường hay nói, bình thường đều được mọi người cười to ủng hộ.

Vậy mà hôm nay lại không ai mở miệng.

Andrew là người đầu tiên không đồng ý nói: "Đó là chị của cô sao? Mặc dù tôi không quá hiểu rõ về xã giao của nước các cô, nhưng khí chất của cô ấy sang quý không thua gì phu nhân cao quý nhất ở nước F. Đáng đi, cách đứng cũng cực chuẩn, lúc cô ấy bước đi, làn váy không hề nhếch lên khỏi mặt đất, lúc chung quanh cô ấy không có ai, nhưng sống lưng cô ấy vẫn thẳng. Đây hiển nhiên là do thói quen gìn giữ nhiều năm, không phải tùy tiện xem trên tivi là có thể học được."

anh ta không biết cái gì là nói giảm nói tránh, thao thao bất tuyệt một mạch bằng tiếng hoa sứt sẹo, nói thẳng thắn không né tránh chút nào.

Mọi người nghe xong lời anh ta nói, theo bản năng nhìn về hướng Cố Hàm Sương, vừa rồi chỉ cảm thấy xinh đẹp thôi, hiện tại sau khi nghe Andrew nói xong, đây chẳng phải là thật sự sao?

Gia tộc của Andrew là quý tộc có danh tiếng lâu đời ở nước F, gia thế của gia tộc anh ta hoàn toàn không hề thua kém hoàng thất, nên ở nơi này không ai hoài nghi lời anh ta vừa nói.

Mấy cô gái không khỏi đỏ mặt, lặng lẽ ưỡn thẳng lưng mình thẳng hơn một chút. Nếu Cố Hàm Sương biết bọn họ đang nói gì về nàng, nhất định sẽ lắc đầu bật cười.

Cố đại phu nhân mời người dạy nghi thức cho nàng đó chính là ma ma xuất thân từ hoàng cung, chỉ mỗi việc đi đứng thôi, mà nàng đã phải luyện tập suốt hai năm.

Bước chân phải nhẹ nhàng nhưng cực vững chắc, khi đi chuyển phải nhẹ nhàng thướt tha như cành liễu đong đưa trong gió, bước hoa sen (bước dài) là bước chân khi nhấc lên thì vững lúc hạ xuống thì hướng tới, dài sen (bước ngắn) thì hơi dang rộng, lún vẩy sẽ xòe nở rộ như hoa.

Căn cứ vào những trường hợp khác nhau mà phối hợp quần áo trang sức khác nhau, và đi những bước chân cũng hoàn toàn không giống nhau.

Lúc trước vì động tác bước sen này, cũng không biết đã bị đánh bao nhiêu roi rồi, còn có thể không đẹp được sao.

Mặt Cổ Mẫn đỏ ửng, trong lòng vừa bức bối vừa oán giận.

Cái gì gọi là không hề thua kém phu nhân cao quý nhất, các người đã bị cô à này lừa rồi, Cổ Hàm Suong thực sự là loại người như thế nào, người khác có thể không biết, nhưng chẳng lẽ cô ta không biết sao?

Hãy chờ đó mà xem, cô ta nhất định sẽ làm cho người khác thấy rõ bộ mặt thật của cô gái này.

*****

Cổ Hàm Suong đương nhiên cảm nhận được ánh mắt dò xét của người khác, nhưng cũng chỉ lơ đãng.

không kể mười mấy hạ nhân phục vụ cô từ nhỏ, sợ chiếu cố không chu toàn, cả ngày đều nhìn cô dăm dăm. Chỉ riêng chuyện mẹ của cô mang cô đi tham dự những yến tiệc trong hoàng cung. Những ánh mắt dò xét đánh giá trong sáng ngoài tối cũng đủ làm cho người thường luống cuống chân tay.

Mà cô đã sớm thành thói quen hành động thành thạo trong những ánh mắt đó rồi.

cô nhận ly sâm banh từ tay người phục vụ thì nghe được một thanh âm quen thuộc: "Hàm Suong."

Cổ Hàm Suong hơi ngừng một chút, xoay người lại, nhìn về phía khuôn mặt quen thuộc.

Cũng gương mặt trắng trẻo ôn nhuận như ngọc không hề râu giống y như kiếp trước, quả nhiên là một công tử thanh nhã tuấn dật không vướng chút bụi trần. Nhưng rốt cuộc không thể làm lòng cô xao động nổi.

Khoe môi của cô khẽ cong, gật đầu nói: "anh Lâm, đã lâu không gặp."

Lâm Trọng đã tới đây từ sớm, chỉ là hôm nay cảm xúc không cao, vẫn liên tục lảng lảng đứng ở một góc. Thẳng đến khi nhìn thấy Cổ Hàm Suong đang được vạn chúng chúc mừng, lòng hẳn khẽ động, tìm cơ hội đi ra.

hắn nhìn cô gái đã không gặp mặt một tháng nay, hiện tại giống như biến thành một người khác, cười nói: "đã lâu không gặp, Hàm Suong thay đổi thật nhiều, giống như đột nhiên trưởng thành." Vừa nhìn về phía Lục Văn Tinh bên cạnh hỏi: "Vị này là?"

Cổ Hàm Suong vừa muốn giới thiệu, Lục Văn Tinh đã đoạt trước một bước, vươn tay ra: "Xin chào tôi là chồng chưa cưới của tiểu Suong, Lục Văn Tinh."

Nụ cười của Lâm Trọng sựng lại: "Hàm Suong đính hôn? Sao tôi lại không biết? Bác trai bác gái cũng không ai nói gì cả."

Ngu ý, danh không chánh ngôn không thuận, chồng chưa cưới này từ đâu chui ra thế.

Lục Văn Tinh đương nhiên nghe hiểu, cười cười: "Mới quyết định thôi, vẫn chưa kịp thông báo, các trưởng bối đang thương lượng việc mở tiệc chiêu đãi, đến lúc đó mời anh nhất định phải đến để chung vui. Đúng rồi, tiểu Suong, em vẫn chưa giới thiệu với anh đấy."

"Đây là Lâm Trọng, là con trai của bác Lâm, là bạn trai của Cổ Mẫn, là... Em rể tương lai của em." Cổ Hàm Suong giới thiệu.

"thì ra là người một nhà, thất kính thất kính." Lục Văn Tinh phóng khoáng nói.

Nụ cười của Lâm Trọng hơi nhạt đi: "Cũng chỉ là đang tìm hiểu lẫn nhau, nói như thế thì vẫn còn quá sớm."

Cổ Hàm Suong che miệng cười nói: "anh cũng đừng nên ngại ngùng như thế, đây chỉ là chuyện sớm hay muộn thôi mà." Hai người này đời trước đã là vợ chồng, đời này lại dây dưa nhau, có thể thấy được là nhân duyên do trời định.

Ba người nói chưa được mấy câu thì Lâm Trọng đã kiếm cơ vội vàng rời đi.

Cổ Hàm Suong nhìn bóng lưng của hắn, ánh mắt thoáng lạnh, làm sao cô có thể nhìn không hiểu ý định của Lâm Trọng chứ? Ra vẻ như không thể quên được nàng, liên tưởng đến nhật kí của nguyên chủ, người này đời trước hưởng thụ tay ôm cô em, tay ôm cô chị. Kiếp này chẳng lẽ còn muốn các cô đều phải khăn gói cùng nhau hầu hạ một mình hắn?"

"Cái thá gì chứ!?" Lục Văn Tinh hầm hừ một tiếng, chuyện mà Cổ Hàm Suong còn nhận ra được, thì người lờ đời sành sỏi như anh chẳng lẽ không phát hiện? Tuy đây là lần đầu tiên họ chạm mặt nhau, nhưng không ảnh hưởng đến việc anh biết người này đang có ý định nhắm nhe bà xã của anh, hành động của gã đã chạm vào nghịch lân của anh, cũng đủ làm cho anh tức tối không thôi.

Tình tình của anh vốn chính là bá đạo, khi anh đã quyết định chung sống với Cố Hàm Sương, thì dù một sợi tóc người khác cũng đừng hòng được chạm tới: "Cách tên đó xa một chút."

Nếu người khác khu nghe câu nói này có thể sẽ cảm thấy anh gia trưởng, chuyên quyền độc đoán, nhưng Cố Hàm Sương đến từ cổ đại, nơi mà phụ nữ bị trói buộc bởi những quy tắc cực kì nghiêm trọng, nên khi nghe câu nói này thì cảm thấy đây là yêu cầu cực kì đơn giản đến mức không thể đơn giản hơn. cô lập tức gật đầu không hề ngần ngại, trầm nghĩ, nếu có thể làm chính thất, ai thèm chui vào hậu viện chường khí mịt mù của Lâm Trọng để đấu đến đâu đi chứ!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tôi Là Quý Nữ Cổ Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Cây tiêu của Diệp gia

Editor: huysacthiensu

Tiệc rượu tiến hành được một nửa thì bắt đầu có người đi lên sân khấu biểu diễn, Đồ lão gia thích náo nhiệt, cười híp mắt nhìn những người trẻ tuổi lên sân khấu.

"Sau đây, Cố Mẫn tiểu thư sẽ mang đến cho chúng ta một tiết mục độc tấu violin. Xin mọi người cho một tràng pháo tay." MC giới thiệu tiết mục.

Mọi người nể mặt vỗ tay, Cố Mẫn đi lên sân khấu trong một tràng tiếng vỗ tay, ưu nhã cúi chào mọi người, sau đó đặt đàn violin trên vai, nhắm hờ mắt, kéo đàn.

Kỹ thuật học được mười mấy năm, tiếng đàn uyển chuyển du dương, một khúc đàn xong, nhận được một tràng tiếng vỗ tay khen ngợi của khán giả.

cô ta ngọt ngào nở nụ cười, cầm lấy micro "Chúc Đồ lão gia phúc như Đông Hải, thọ tị Nam Sơn. Sau đây, chị gái Cố Hàm Sương của tôi sẽ mang đến cho chúng ta một tiết mục độc tấu piano, có điều, mỗi ngày nghe Elisa chắc mọi người đều cảm thấy nhàm chán rồi đúng không, chị, hôm nay chị đừng đánh lại bài này nữa nhé."

nói xong còn giả vờ nháy mắt một cái.

Cả khán phòng đột nhiên an tĩnh lại, tất cả mọi người đều là người quen, ai mà không biết Cố gia đại tiểu thư là một người ngu ngốc, không được tiếp thu bất kỳ nền giáo dục Quý tộc nào, chỉ biết một bản đàn dương cầm duy nhất cũng là học được ở xã đoàn ở Đại học.

Ngay cả mấy người Điem Điem cũng đều lo lắng nhìn cô. Lục Văn Tinh vừa mới chuẩn bị lên tiếng giải vây thì bị cô kéo lại, khe khẽ lắc đầu.

"anh Lục, anh yên tâm. Hôm nay tôi nhất định sẽ không làm anh mất mặt."

Cố Hàm Sương nắm lấy làn váy, tự nhiên hào phóng đi ra "không chỉ cô nghe Elise nhiều thấy nhàm chán, tôi nghe Piano cũng nhiều cũng thấy chán, hôm nay mừng thọ Đồ lão gia, tôi mang đến cho mọi người một tiết mục mới mẻ, thế nào? Cũng là một lời chúc phúc."

Dứt lời cô nhận lấy một cái hộp người phục vụ vừa mang ra, ung dung thông thả đi lên sân khấu.

không phải chỉ là lọ hoa thôi sao? cô ấy đang muốn làm gì? Tất cả mọi người đều rất tò mò, thậm chí mơ hồ còn có chút chờ mong.

Chiếc hộp được mở ra, bên trong là một cây tiêu ngọc.

Lục Văn Tinh nhân ra, đây là cây tiêu ngọc hai người mua ở một sạp hàng bán đồ cổ ven đường khi đi hai người đi dạo ở lễ chùa hôm đó.

Người bán hàng thề nói rằng đây là đồ cổ, người xung quanh cười phá lên, tất cả đều biểu thị không tin, người bán mặt đỏ tía tai giải thích nguồn gốc của cây tiêu. nói hẳn mua lại từ một hộ gia đình ở sâu trong núi hoang vắng xa xôi, là đồ vật gia truyền của gia đình họ.

Người bán nói chắc như đinh đóng cột, nói rất nhiều, mọi người nghe cũng vẫn không tin. Nếu là đồ gia truyền của họ thì sao bọn họ không giữ gìn cẩn thận, sau này truyền lại cho con cháu, nói không chừng sau này có thể đáng giá ngàn vàng.

Cố Hàm Sương đứng lặng một bên, nghe xong một lúc lâu, dùng hai nghìn mua lại cây tiêu đó.

Lúc đó Lục Văn Tinh còn cười "cô chỉ phí tiền, cũng không biết cây tiêu này được làm bằng đá hay ngọc, tự mình cầm chơi còn được chứ đừng mang ra làm trò cười cho người khác."

Cố Hàm Sương khẽ vuốt thân tiêu "Tôi chỉ thích cấu tạo đặc thù của nó."

Thời nay có rất nhiều loại tiêu, chủ yếu là loại sáu lỗ và tám lỗ nhưng cây tiêu này lại có chín lỗ, mà có hai lỗ còn bị lệch.

Lục Văn Tinh nhìn hai cái lỗ bị lệch “không phải chỉ là do bọn họ làm ẩu thôi sao?”

Cố Hàm Sương cười “Tất nhiên không phải, chờ tôi về nhà luyện tập vài lần sau đó sẽ thổi cho anh nghe.”

Lúc đó Lục Văn Tinh chỉ cười cười cho qua, không ngờ cô còn dám biểu diễn ở đây, nhất thời hai hàng mày nhăn chặt.

Cảm thấy cô có chút không biết nặng nhẹ, trường hợp này có thể hò đồ sao? hần vẫn không tin cây tiêu này có thể thổi. Chỉ tính toán trong lòng làm cách nào để giúp Cố Hàm Sương hạ màn.

Cố Hàm Sương khẽ vuốt thân tiêu.

Là đá không phải ngọc, không có con dấu, không có chạm khắc cho nên không ai tin nó là đồ cổ.

Hai cái lỗ bị lệch, tất cả mọi người đều cho rằng là do thợ làm ẩu, chỉ có cô biết đây là cây tiêu của Diệp gia.

Lúc Cố Hàm Sương mới sinh ra, Diệp gia đã biến mất trên cõi đời, càng không lưu lại bất kỳ truyền thuyết nào. Sở dĩ cô biết được là bởi vì trong lúc vô tình tìm được một quyển tiêu phổ.

Quyển tiêu phổ này rất kỳ lạ, hai mấy trang đầu tiên đều là gia huấn của Diệp gia, nói người điều khiển tiêu của Diệp gia, không thể làm bị thương người, không thể lấy mạng, độ vạn vật, là vì nhiệm vụ của chính mình.

cô lặng người, chỉ là một cây tiêu mà thôi sao có thể lấy mạng người được chứ? Càng không thể nói là độ vạn vật.

Đến lúc cô thổi được tiêu theo như quyển phổ thì mới biết được nó không bình thường chỗ nào.

Những người vừa nghe được tiếng tiêu chỉ cảm thấy dễ nghe nhưng nghe nửa ngày thì cảm thấy sung sướng quên hết tất cả, liên tục nghe một tháng thì trong lòng lại cảm thấy thanh thản, trấn tĩnh, tự nhiên hiểu ra.

cô suy nghĩ từng từ trong gia huấn mới phát hiện trong quyển tiêu phổ này còn có một bộ công pháp, hai người hợp lẫn nhau có thể đạt được tác dụng an ủi tâm hồn.

Chỉ là một quyển tiêu phổ đã lợi hại như vậy, không biết hai người cùng dùng thì còn có tác dụng kinh người như nào, Diệp gia đã từng có được nó thì sẽ phải hiển hách cỡ nào.

Cố Hàm Sương biết nếu để người khác biết đến quyển phổ này sẽ dẫn đến phong ba thế nào, mang đến lợi ích như nào.

Nhưng mà Thất phu vô tội, hoài bích kỳ tội*, Diệp gia đã từng nắm giữ lực lượng thần kỳ như thế đến cuối cùng cũng tan thành mây khói, không còn ai nhớ đến thì gia đình bình thường sao có thể chống đỡ được tai họa mà nó mang đến.

* Thất phu vô tội hoài bích kỳ tội (匹夫无罪怀璧其罪): người bình thường thì không có tội, nhưng vì mang ngọc quý trong người mà phải chịu tội.

cô không nỡ phá hủy, chỉ có thể đem quyển phổ đặt ở dưới đáy hòm, thỉnh thoảng lấy ra thổi cũng phải nhìn trái ngó phải.

Bây giờ, trên đời đã không còn tiêu phổ của Diệp gia, cho dù có người nghe được tiếng tiêu cũng sẽ cảm thấy cả người khoan khoái, không nghĩ sâu xa.

cô cụp mắt, đặt cây tiêu trên môi, tiếng tiêu biến ảo khôn lường vang lên.

Mọi người chỉ cảm thấy tâm hồn bị bắt giữ, những người vốn hờ hững cũng không nhịn được tập trung lắng nghe.

Những tiếng xì xào bán tán cũng dừng lại, những người nhàn nhã uống rượu cũng đặt rượu xuống thưởng thức tiếng tiêu.

Trong khán phòng nhất thời im lặng đến mức tiếng kim roi cũng có thể nghe thấy, chỉ còn tiếng tiêu vang vọng.

một bài tiêu kết thúc, mọi người chỉ cảm thấy tâm hồn thanh thản, những buồn phiền trong lòng cũng giảm bớt hai phần.

Đỗ lão gia dẫn đầu vỗ tay khen ngợi, mọi người hồi phục tinh thần, nhiệt liệt vỗ tay.

Những người ngồi ở đây dù ít dù nhiều cũng hiểu về nhạc lý, có người được học về âm nhạc từ nhỏ, có người mặc dù không nghiên cứu nhưng bởi vì kiến thức rộng rãi, mưa dầm thấm đất cũng phân biệt được tốt xấu.

Dẫn dắt tâm hồn bước vào mộng cảnh mới là cảnh giới cao nhất của âm nhạc, Cố Hàm Sương đã làm được điều này.

“anh, khúc nhạc chị dâu thổi là khúc nhạc tiên gì vậy, không không không, từ lúc nào mà chị ấy biết về âm nhạc chứ? thật giỏi quá đi.”

Trương Thần vừa lấy lại được tinh thần đã không thể chờ đợi được nữa mà sáp lại, còn tự động sửa lời gọi Cố Hàm Sương là chị dâu.”

Đừng nhìn đáng về hấn cả ngày cả lơ phát phơ nhưng là một người chơi đàn rất giỏi, cũng thật lòng yêu thích âm nhạc, có biệt danh “Tiểu vương Piano”.

Mặc dù hấn đa tình nhưng xưa nay không bao giờ dùng đàn dương cầm vào việc tán gái, có thể thấy âm nhạc trong lòng hấn chính là nơi bất khả xâm phạm.

Lúc trước chán ghét Cố Hàm Suong như vậy, cũng vì cô lấy âm nhạc ra làm ra vẻ, làm bản thánh địa trong lòng hấn. Bây giờ hấn tâm phục khẩu phục, chịu thừa nhận đối phương thật sự là một tài nữ.

Lục Văn Tinh như cười như không đẩy hấn ra, lắc đầu một cái không lên tiếng.

Trong lòng hấn càng chán động hơn, hấn không giống những người khác, khoảng cách càng gần, càng cảm nhận được Cố Hàm Suong không giống rõ ràng hơn.

cô mặc lễ phục đẹp để cảm tiêu đứng trên đó, lúc tiếng tiêu vang lên cả người hấn đều mờ mịt, hấn cảm thấy tiếng tiêu đẹp đến mức lần đầu tiên trong lòng hấn sinh ra ý nghĩ làm bạn đời với một người.

Lâm Trọng nhìn đáng người đứng trên sân khấu, con người nặng nề.

Cố Mẫn tức giận đến mức khuôn mặt méo mó. Làm sao Cố Hàm Suong lại biết thổi tiêu chứ? rõ ràng mẹ đã nói cô ta không biết cái gì mà.

Cố Hàm Suong tất nhiên nhìn thấy khuôn mặt vụn vỡ của đối phương, khẽ mỉm cười, không để ở trong lòng.

Chỉ là một vai hề, chỉ cần bản thân cô đứng vững được sẽ không thể ở trong lòng.

Trải qua tiệc rượu lần này, danh tiếng Cố Hàm Suong ngu ngốc đã được gột rửa không ít. Cố gia đại tiểu thư từ trước đến nay không có người hỏi thăm nay cũng đã có người đến tìm hiểu, dù sao trước kia nghe nói là một người ngu ngốc thì không nhà nào dám cưới. Bây giờ nhìn lại thấy rằng cứ chỉ khá khéo léo mới biết được lời đồn cũng chỉ là lời đồn, chắc lại là do người mẹ kể tung ra thôi.

Sau khi Lục gia hỏi dò ý kiến của Cố Hàm Suong thì tung ra tin tức hai nhà Cố Lục kết thông gia.

Mọi người tiệc nuôi buộc phải dừng lại hành động.

***

Muốn quay phim điện ảnh cũng không phải trò đùa trẻ con.

Từ nhỏ Cố Hàm Suong đã đọc qua rất nhiều sách, đã luyện được khả năng đã đọc qua sẽ không quên.

Cách hành văn của cô sâu sắc, mang theo ý tứ hàm súc mà người hiện đại không có. Mặc dù hai thời có chữ viết giống nhau nhưng phong tục tập quán vẫn có sự khác biệt, cô cần phải đi tra một ít tài liệu.

Sáng sớm Cố Hàm Suong rời giường, để tài xế lái xe đưa mình đến một thư viện trong thành phố.

Mặc dù sớm có nhận thức với sự phát triển ở thời đại này nhưng vẫn bị số lượng sách khổng lồ ở đây làm cho khiếp sợ.

cô vẫn cho rằng thư các ở Cố gia đã là phong phú lắm rồi, có thể sánh ngang với Hoàng gia. Nếu so với nơi này, trừ mấy quyển sách chỉ có một bản thì đúng là muối bỏ biển.

cô vốn thích đọc sách cho nên bây giờ nhìn thấy chỗ sách này đúng là vui đến quên cả trời đất.

Thư viện yên tĩnh đột nhiên lại xuất hiện một mỹ nữ xinh đẹp lại có khí chất sao không làm cho người khác chú ý được.

Từ xưa, thư hương kết đôi với mỹ nhân, cô giống như một tinh linh bước từ trong sách ra, du lịch ở thế giới của chính mình.

Mấy người đàn ông không nhìn được bước đến gần.

Cố Hàm Suong kinh ngạc với sự nhiệt tình của nam nhân ở đây, lại không nhìn thấy trong mắt đối phương trừ hăm dọa thì không có bất kỳ sự tôn trọng nào liền mỉm cười lễ phép từ chối.

Chọn một góc, chuyên tâm chìm đắm trong đại dương tri thức.

Chợt đến lúc ngẩng đầu lên một lần nữa thì mặt trời đã sắp lặn, thư viện cũng sắp đóng cửa rồi. cô thu dọn đồ đạc, vội vã đi ra ngoài.

Vào quán cà phê bên cạnh gọi một cốc cappuccino, gọi điện cho Lão Trương lái xe, chờ ông đến đón.

Lão Trương nói hấn được Nhị tiểu thư phái ra ngoài đưa một người bạn học về nhà, ba người bạn ở xa chắc phải hai, ba tiếng mới xong việc.

Lời của Lão Trương còn chưa xong đã bị tiếng cười đùa ở bên kia cắt đứt, mấy người con gái giục ông đi nhanh. Lão Trương vội vã nói vài câu rồi đập máy.

Cố Hàm Sương để điện thoại xuống, thở dài.

Đây chính là kết quả của việc không được thương yêu. Ngày thường không thể nói mấy người làm không cung kính nhưng lúc gặp chuyện cô sẽ bị bỏ sang một bên. Bởi vì làm mất lòng cô sẽ không có hậu quả gì nghiêm trọng.

Nếu hôm nay người ngồi ở đây là Cố Mẫn thì Lão Trương chắc chắn sẽ không lựa chọn làm như vậy, bởi vì ông ta biết chọc giận Cố Mẫn sẽ không gánh được hậu quả.

cô nhấc túi sách lên đi ra ngoài, thử đi đến bến tàu điện ngầm. cô đi đến mấy trạm cũng không thấy chỗ nào quen thuộc.

Những bảng chỉ dẫn cô xem không hiểu. Ánh đèn điện ở đây cũng làm cô cảm thấy xa lạ.

Thân thể này của cô còn có ít tiềm thức cùng bản năng nhưng đều là do nguyên chủ tiếp xúc lâu ngày trở thành quen thuộc, giống như một loại phản xạ có điều kiện, giống như đi vệ sinh xong sẽ có phản xạ có điều kiện là xả nước. Nhưng cũng chỉ dừng lại ở đây, không còn gì khác.

Cố Hàm Sương có chút uể oải, cô cảm thấy túi sách ngày càng nặng, xiết đến mức làm cho cô không sao thở được.

Có người có lòng tốt chỉ cho cô chỗ có thể lên được tàu điện ngầm, sau đó lại đổi xe.

Cả đường cô đều hỏi thăm cuối cùng cũng lên được tàu điện ngầm nhưng vừa ngồi xuống thở ra một hơi không bao lâu thì cô đã phát hiện mình đi ngược hướng.

cô vội vàng xuống trạm, lúc này đã hơn chính giờ. cô đã hoàn toàn lạc đường, không biết bản thân đã đi đến chỗ nào rồi.

Cố Hàm Sương vừa mệt vừa đói. Cuối cùng cũng có người nói cho cô biết có thể gọi taxi cũng dạy cô cách gọi một chiếc taxi.

cô có chút kháng cự việc ngồi ở một không gian nhỏ hẹp với một người đàn ông xa lạ, nhưng bây giờ cô không có được nữa, cô chỉ muốn nhanh chóng về nhà, trở lại căn phòng của chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tôi Là Quý Nữ Cổ Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Có biến

Editor: Mễ Đồng

Chu Hữu Tài mặc dù tên là Hữu Tài, nhưng lại là người chơi bởi lẽ lười, đang trong trạng thái thất nghiệp, gần đây nhờ người giới thiệu, có thể trở thành tài xế xe taxi, chỉ vừa mới lái xe được mấy ngày. hần ta thực sự không nghĩ rằng hôm nay mình có thể có điểm phúc như thế này.

Thực sự mà nói đây là cô gái đẹp nhất mà hần gặp được trên đời này, chỉ là vừa nhìn ánh mắt đầu tiên, hần đã nổi phản ứng.

Lúc đầu hần cũng không có ý nghĩ gì khác, chỉ muốn nhìn thêm vài lần qua kính chiếu hậu cho đã mắt.

Nhưng mà, lúc hần không cẩn thận đi lờ mờ lệch hướng thì cô gái này lại không hề hay biết. Trong lòng hần dần dần nổi lên suy nghĩ xấu xa.

hần đã bị dục vọng chi phối đầu óc, không hề suy nghĩ đến hậu quả, người ta nói rất đúng, dùng đại kiếm ba năm, đi từ hình không một, chỉ cần hần xử lý tốt thì thể, chắc chắn sẽ không có vấn đề xảy ra.

Nghĩ đến đây hần đã hoàn toàn hưng phấn lên.

Khi Cố Hàm Sương phát hiện ra điều không đúng, trời đã khuya.

cô cũng không nhớ rõ đường, bên ngoài tối đen như mực nên cũng không thể xem cho rõ ràng. cô chỉ nhớ vào ban ngày lúc đi ở vùng ngoại thành không có cảm giác như vậy, không hề xóc nảy.

Ngoài cửa sổ một mảng đen nhánh, hoang tàn vắng vẻ. Tài xế từ kính chiếu hậu nhìn thấy ánh mắt của cô, dần dần trở nên không kiên nhẫn.

cô ở chôn phong trần lẫn lộn mấy năm, sao có thể không biết ánh mắt này có hàm nghĩa gì. Bỗng nhiên cảm thấy ghê tởm, dạ dày bắt đầu quay cuồng.

cô rất bình tĩnh, không phát ra tiếng, cũng không có ý đồ gọi điện thoại để rút dây động rừng.

Chỉ âm thầm lấy cây bút kim loại dùng để ký tên giấu ở trong tay áo.

Đối phương đã nhìn không được lộ ra nguyên hình, Cố Hàm Sương đoán ra thời gian, cũng tìm được góc độ tốt, ở trên khuôn mặt dữ tợn hung phấn kia, cô nhắm thẳng đến mắt hắn mà xuống tay.

Nhưng mà cô lại xem nhẹ sức lực của nam nữ vốn cách xa, hắn phản xạ có điều kiện bắt lấy tay cô, ngòi bút chỉ có thể lưu lại một vết máu thật dài trên mặt hắn.

Thừa lúc đối phương đang chịu đau, cô liền dấy giụa chạy ra ngoài, nhưng chạy không được hai bước thì bị bắt trở về. Bị hắn bịt miệng kéo vào bụi cỏ.

Cố Hàm Sương liều mạng giãy giụa. Trong nháy mắt lại nhớ về lúc tới giáo phường. Những ác mộng đó, kiếp này còn muốn tiếp diễn sao?

Trong đầu loạn cả lên, một chút kiếp trước, một chút kiếp này.

Kiếp trước lưu lạc đến mức đi làm thiếp của Lâm Trọng, kiếp này thì sao? Lục đại ca sao?

Cười thầm, sau đó tay chân liền liều mạng đánh loạn, bởi vì dùng sức quá độ nên tay chân bắt đầu từng đợt tê dại, dần dần không còn tri giác.

Ánh trăng chui ra khỏi mây, ánh vào mi mắt chính là gương mặt xấu xí dữ tợn dưới ánh trăng sáng, xoang mũi tràn ngập mùi bùn đất tanh với mùi hôi của tên nam nhân trên người.

Nhưng cô không muốn nhắm mắt lại, chỉ trừng mắt nhìn hắn, ánh mắt u ám tràn ngập hận ý.

Đột nhiên, cô mở to hai mắt nhìn.

một đôi tay thon dài, trắng nõn, nắm một lưỡi dao như lá liễu, lặng yên, không một tiếng động đưa đến trước cổ tên kia mà hắn không hề có cảm giác, nhẹ nhàng cực kỳ thông thả, rất nhanh chóng hạ một đao.

Dưới ánh trăng ánh sáng của lưỡi dao sắc lạnh. Đảo một cái liền xuất hiện vết máu.

Máu tươi phun tung toé, nét mặt hắn ta vẫn như cũ, hung phấn dữ tợn với một chút không dám tin, liền ầm một cái ngã xuống đất.

Lộ ra hình dáng thon dài đang lau lưỡi dao.

Cố Hàm Sương nằm trên mặt đất, thở hổn hển, cả người cứng đờ. Nhưng nàng cũng không có thả lỏng vì đã thoát ly khỏi hiểm cảnh, liền cảnh giác nhìn thân ảnh đen kịt.

“Nhân loại thật xấu xí.” âm thanh khàn khàn thuần hậu, giống như loại rượu ngon năm xưa.

Nhất cử nhất động, với bộ dạng dễ dàng lấy đi tính mạng con người kia, đều mang một loại ưu nhã đã khắc vào cốt tủy.

Ám dạ không thể trở thành trở ngại của hắn.

hắn cũng không nhìn Hàm Sương, một chân đá thi thể trên mặt đất lăn lại, từ trên nhìn xuống dưới. Cố Hàm Sương nhìn sườn mặt hắn ở dưới ánh trăng, trong đêm tối có thể thấy khuôn mặt tinh xảo một cách mơ hồ, chỉ có một đôi mắt, lưu chuyển ánh sáng màu xanh.

“thật là không phải con mồi ngon.” Âm thanh chứa đầy thất vọng, xoay người, như suy nghĩ điều gì mà nhìn chằm chằm Cố Hàm Sương, lưỡi dao trong tay xoay ngược lại.

Cố Hàm Sương cảm thấy như đang bị dã thú nhìn đến sồn tóc gáy nên liền thấy lạnh lẽo. Ánh mắt này không giống như nhìn đồng loại, ngược lại giống như đang xem một loại đồ ăn.

“Đôi mắt của ngươi, thực đẹp.”

Nam nhân từ từ mở miệng, giọng nói giống như một khúc ca đẹp, nhưng như vậy thôi cũng khiến người khác thấy lạnh lẽo, không thể cho người ta bất kỳ cảm xúc sung sướng nào.

hắn tiến lên một bước, tuy Cố Hàm Sương đã trải qua nhiều chuyện tang thương, tâm tính đã trở nên cứng cỏi, nhưng lúc này lòng lại thấy hoảng, bèn dùng khuỷu tay chống lấy thân thể, giãy giụa lui về phía sau.

Nam nhân kia vẫn như cũ chậm chậm tới gần, không hề xem trọng sự giãy giụa của cô vào mắt. Hắn chậm rãi ngồi xổm xuống ở trước mặt nàng, đem lưỡi dao đẹp đẽ kia phơi bày dưới ánh trăng lần nữa.

Vào thời khắc ở đây sắp giương cung bạt kiếm, một tiếng chuông lỗi thời bỗng vang lên.

Hai người đều đồng thời cứng đờ.

Nam nhân kia phản ứng cực nhanh bắt điện thoại, khí lạnh trên người bỗng nhiên biến mất.

Giống như sát thần ngã xuống trần gian, là con liệp báo bỗng nhiên biến thành một con mèo con. Cố Hàm Sương cảm giác như mình đang nhìn thấy người hấn đang toát ra màu hồng phấn.

Điện thoại đầu bên kia truyền đến một giọng nữ. Cố Hàm Sương chỉ nghe rõ được một tiếng: “Vincent.”

Tên nam nhân kia thật là, ngữ khí khác hẳn lúc nãy, bỗng trở nên vô cùng ôn nhu:

“Bảo bối, không, đừng cử động cái nôi kia, rất nguy hiểm. Tôi lập tức quay lại, bữa cơm chiều muốn ăn cái gì?”

hắn còn không hề liếc mắt một cái với Hàm Sương, dứt khoát, lưu loát, cứ như vậy mà biến mất. Cũng giống như khi xuất hiện, xuất quỷ nhập thần.

Nếu không phải bọn họ đang ở trong không gian sơn cả tóc gáy khi có thi thể bên cạnh, quả thực rất giống như họ đang yêu đương vụng trộm thì bị chính thất gọi điện thoại bất gian.

Cố Hàm Sương lão đảo bò dậy, chỉnh lại quần áo, kéo bước chân đi bộ dọc theo đường cái, nghiêng ngả lão đảo trở về.

Bóng đêm đen nhánh, ánh trăng mờ lung, nàng bị thi thể Chu Hữu Tài cản trở, không cẩn thận ngã xuống đất, thờ phỉ phò.

Ba người Lục Văn Tinh lái xe đi hướng nội thành.

Bọn họ vừa xong đồng công việc, từ thành phố kế bên sau khi khảo sát xong thì đi xe suốt đêm gấp gấp trở về.

Thời điểm này, ở quốc lộ vùng ngoại thành hoang tàn vắng vẻ.

Trương Thần đánh tay lái, đèn xe đảo qua phía trước, ngừng lại ở một bên cửa xe taxi đang mở rộng ở ven đường, trên mặt cỏ ẩn hiện bóng người.

anh ta liền huyết sáo: “a ui, anh em chúng ta thật có phúc.”

Dịch Bác Hàm nhìn ra một chút liền nói: “anh Lục hình như có gì không đúng.”

Lục Văn Tinh ở trên ghế sau đang nhắm mắt nghỉ ngơi mở mắt ra nhìn lại, đột nhiên, ánh mắt liền trở nên nghiêm trọng: “Thần Tử, dừng xe.”

Trương Thần bị âm thanh trầm thấp làm cho hoảng sợ, một chân dẫm phanh dừng lại, sấm lốp với mặt đất cọ xát phát ra âm thanh chói tai.

Lục Văn Tinh không đợi xe dừng lại đã đẩy cửa ra lao xuống, khi thấy rõ Cố Hàm Sương quần áo lộn xộn, sắc mặt đã trở nên âm trầm.

Trương Thần, Dịch Bác Hàm cũng đến, nhờ ánh trăng thấy được cô gái quần áo lộn xộn, theo phản xạ có điều kiện đầu tiên đã xoay người sang chỗ khác.

trong đầu Trương Thần thầm nghĩ không ổn, mình vậy mà có thể thấy được anh Lục bị đội nón xanh.

Dịch Bác Hàm không có nghĩ như vậy, trong đầu đã phân tích rõ tình huống.

Lục Văn Tinh cởi áo khoác ra khoác cho Cố Hàm Sương, bao bọc lấy người cô, rồi bế lên, hấn nhìn lướt qua nam nhân vẫn không nhúc nhích trên mặt đất: “Nhìn xem đã chết chưa, nếu chưa thì tiền hấn đi vào chỗ chết luôn đi.”

Trương Thần, Dịch Bác Hàm liếc nhau. Tiến lên xem xét tình hình.

Xác định người đã chết, bọn họ cũng không vội vã lên xe, vẫn đứng yên đưa lưng về phía xe, đứng ở bên ngoài chờ. Dịch Bác Hàm gọi điện thoại, kêu người tới xử lý.

Lục Văn Tinh bật đèn sáng trong xe, đem Cố Hàm Sương ôm vào trong ngực, xem xét đơn giản để hiểu rõ một chút.

trên mặt có một dấu tát, nửa bên mặt sưng đến phù lên, móng tay bong ra từng mảng. Váy liền áo đã bị xé ở mặt trên, lộ ra da thịt dính đầy bùn đất và vết thương. Vô cùng chật vật.

Cố Hàm Sương hiện tại vẫn còn run rẩy, lại ngoan ngoãn cho hấn đùa nghịch.

Lục Văn Tinh sửa sang lại quần áo, găt gao ôm cô vào trong ngực, một chút một chút vỗ về phía sau lưng cô. Toàn bộ quá trình không nói một lời.

Trương Thần ở bên ngoài kêu một tiếng: “anh Lục?”

Lục Văn Tinh trả lời: “Thần Tử, vào đi.”

Dịch Bác Hàm tự giác ngồi vào ghế phụ, thời điểm hai người lên xe liền nhìn phía sau một cái, cô gái đêm mặt chôn ở trong lòng ngực anh Lục, không thấy rõ biểu cảm.

Nhưng thấy bộ dạng khản trương của anh Lục, địa vị cô gái này khẳng định là không thấp.

Cố Hàm Sương khoác áo khoác của Lục Văn Tinh ngồi ở trong lòng ngực hắn, đầu vẫn như cũ không động đậy. Cái gì cũng không nghĩ, chỉ là nước mắt đã không nhịn được mà thấm ướt áo somi của Lục Văn Tinh.

Lục Văn Tinh vẫn luôn không nói gì, dần dần cảm thấy có chút bức bối, từ lúc nhìn thấy Cố Hàm Sương cả người chật vật quỳ rạp trên mặt đất kia, trong lòng hắn đã có một cỗ khí lạnh.

không bùng nổ, là vì sợ làm cô sợ, hiện tại đã nhìn không được, hắn ép mặt nàng quay lại, bóp bả vai lay động chất vấn: “Tại sao không gọi người đón? Hả? Vì sao không gọi điện thoại cho tôi?” cô có biết hay không bản thân có thể hấp dẫn bao nhiêu người muốn phạm tội?

Cố Hàm Sương giật mình, cả người vẫn cứ xụi lơ, giống như một con rối gỗ, tùy ý cho hắn đùa nghịch.

Lục Văn Tinh trong cơn giận dữ hỏi: “Nhà cô không mua nổi xe sao? Hả? Ai cho cô lá gan hơn nửa đêm đi kêu xe taxi? Tôi hỏi cô vì sao không gọi điện thoại cho tôi?”

Trương Thần Phía trước nhìn không nổi: “anh. Thôi bỏ đi. Về nhà từ từ nói. cô ấy đang sợ hãi.”

Cố Hàm Sương đột nhiên mở miệng nói trong sự nghẹn ngào, âm thanh có chút mất không chế mà run rẩy: “Cố Mẫn, Cố Mẫn đem theo tài xế đi rồi, tôi tìm không thấy đường.....”

Ánh mắt Lục Văn Tinh trở nên âm trầm, ôm chặt cô vào trong ngực.

Hai người phía trước liếc nhau, dù đã sớm nghe người ta nói cô ấy không được coi trọng, nhưng không nghĩ lại đến mức độ này.

Ba người đi đến chung cư của Lục Văn Tinh.

Lục Văn Tinh ôm cô trực tiếp trở về phòng. Bác sĩ gia đình đã chờ lâu, làm kiểm tra toàn thân cho Cố Hàm Sương.

“Chỉ có trầy da một chút, móng tay ở ngón giữa của tay phải bị bong ra.” Bác sĩ dừng một chút: “không có dấu hiệu đã bị xâm phạm, trong khoảng thời gian này nên nghỉ ngơi, nhất định phải chú ý đến tinh thần người bệnh. Tốt nhất đi đến bác sĩ tâm lý để kiểm tra.”

Lục Văn Tinh gạt đầu, tiễn bác sĩ đi, sau đó pha nước ấm. Ôm cô bỏ vào bồn tắm, quần áo trên người cô đã rách hết, nơi này lại không có quần áo phụ nữ, Lục Văn Tinh đưa cô áo tắm dài của mình, bản thân thì đứng canh giữ ở ngoài cửa.

Cố Hàm Sương ngâm mình trong nước ấm, dần dần khôi phục độ ẩm cơ thể. Sau đó liền nhìn về phía cửa kính mờ ngoài kia, trông thấy hình dáng mờ hồ mà cao lớn.

Là người tốt cỡ nào chứ, cô tưởng rằng đời này có thể tránh khỏi câu chuyện của kiếp trước, đáng tiếc, đã xảy ra chuyện này, bị nam nhân khác thấy được phần lớn thân thể, đã gọi là thất trinh nghiêm trọng. sẽ không có người nào đồng ý cưới một cô gái đã mất trong sạch làm vợ.

Trong lòng liền sinh ra cảm giác không cam lòng và oán hận, đối với vận mệnh, đối với chính mình. Chẳng lẽ cả hai đời nàng đều không thể thoát khỏi vận mệnh sao? Chẳng lẽ Cố Hàm Sương cũng chỉ có thể làm thiếp của người ta sao? Vì cái gì, vì cái gì, vì cái gì?

Nàng ôm nỗi hận này mà tìm cách làm đau thân thể để giảm bớt nỗi đau trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tôi Là Quý Nữ Cổ Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Kích động

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Editor: huyetsacthiensu

Cố đại cô nương luôn luôn có cặp mắt, như chim chăm chăm về phía trước, mắt phượng một mảnh sâu thẳm.

Cố đại cô nương ôn hòa thiện lương đã định trước sống không lâu thời khắc này dường như cô lại biến thành Cố di nương trước đây.

Cố Hàm Sương thay hai lần nước tắm, mãi đến khi da trên người nhão mới khoác áo tắm đi ra ngoài, nhìn người đàn ông đang đứng bên ngoài.

Trong miệng Lục Văn Tĩnh ngậm miếng thuốc lá, cau mày tựa người vào tường.

Nhìn thấy cô đi ra khỏi phòng tắm đi đến gần nâng cằm cô lên hôn lên trán “Đi ngủ một giấc nhé?”

Cố Hàm Sương gật đầu.

Lục Văn Tĩnh ôm cô đặt lên giường “Ngủ đi, anh sẽ bảo vệ em.”

Cố Hàm Sương nhìn khuôn mặt khỏe khoắn, không chịu gò bó của hắn chậm rãi nhắm mắt lại.

***

Xác nhận cô đã ngủ say, Lục Văn Tĩnh mới đi xuống tầng, hai người khác cũng đã chờ ở phía dưới.

Trương Thần “Anh Lục.”

Lục Văn Tĩnh gật đầu “Người đâu?”

Vợ Tôi Là Quý Nữ Cổ Đại

Trương Thần với Dịch Bác Hàm liếc mắt nhìn nhau, Dịch Bác Hàm mở miệng “Người đã chết rồi, bị một vũ khí sắc bén cắt đứt động mạch cổ, một đao mất mạng.”

Thủ pháp thẳng thắn dứt khoát, chắc chắn là một sát thủ chuyên nghiệp.

“Làm cho người ta cảm giác rất giống Phán quan, nhưng mà một khi Phán quan ra tay nhất định sẽ mang đi cái gì đó. Cho dù là trên người người chết hay là trên người người bị hại. Bọn em đã kiểm tra trên người người đàn ông kia rồi, không bị mất thứ gì cả.”

Vậy chính là Cố Hàm Thương? Chẳng lẽ là móng tay của cô ấy? Đừng nói đùa.

Bị Phán quan lấy đi. Nhỏ nhất là hai lỗ tai, hay là bởi vì lỗ tai kia đặc biệt đẹp, từ khi nào mà hắn lại lấy những thứ đầu thừa đuôi theo rồi.

Lục Văn Tĩnh “Cho dù không phải là hắn thì cũng xử lý chuyện này đi, đừng để cho người ta tra được đến trên người Cố Hàm Thương.”

Trương Thần gật đầu “Biết rồi anh Lục.”

Nếu như bọn họ mặc kệ thì cho dù người không phải là do Cố Hàm Thương giết nhưng cô là người cuối cùng ngồi lên taxi của người kia, cũng là người làm chứng duy nhất. Cảnh sát muốn điều tra chuyện này tất nhiên sẽ tiến hành

điều tra, chuyện hôm nay sẽ không lừa gạt được.

Cho dù cô không bị tổn thương thật sự cũng không ngăn được phỏng đoán ác ý của người khác.

Dịch Bác Hàm gật gù.

Trương Thần không nhận được nhỏ nước bọt “Cố gia này cũng quá đáng, đều là con gái vậy mà chỉ là một người bạn học của một đứa con gái còn quan trọng hơn đứa con gái khác của bọn họ, nhìn đồ mặc trên người chị dâu đi, thời đại này chỉ cần là người có chút thân phận thì trên người ai chả toàn là hàng hiệu. Tên lái taxi khốn khiếp dám xuống tay với chị dâu còn không phải là do nhìn thấy chị dâu một thân mặc toàn hàng vĩa hè nên cho rằng chị dâu dễ bắt nạt.”

Lục Văn Tinh không hé răng.

***

Cố Hàm Sương nửa đêm bị tỉnh giấc, cô ngồi xuống, thở hổn hển từng ngụm.

Bên cạnh truyền đến tiếng lẩm bẩm ngái ngủ “Mơ thấy ác mộng sao?”

*Vợ Tôi Là
Quý Nữ Cổ Đại*

Cô quay đầu, lúc này mới phát hiện
Lục Văn Tinh cao to khỏe mạnh đang
ngủ bên cạnh cô.

Giờ khắc này Lục Văn Tinh cũng
không còn buồn ngủ. Hắn ngồi xuống
đưa cánh tay ôm cô vào trong lòng.

“Không ngủ được sao?” Hắn hỏi, âm thanh có chút u ám.

Thân thể Cố Hàm Sương trong nháy mắt cứng ngắc, lập
tức buông lỏng. Ngoan ngoãn nằm trong lòng ngực hắn,
nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng.

Trong lòng cũng không dễ chịu, không không chế được
mà suy đoán.

Làm sao mà hắn lại tùy tiện vào phòng mình như vậy?
Như vậy là không hợp quy củ. Là bởi vì mình đã không

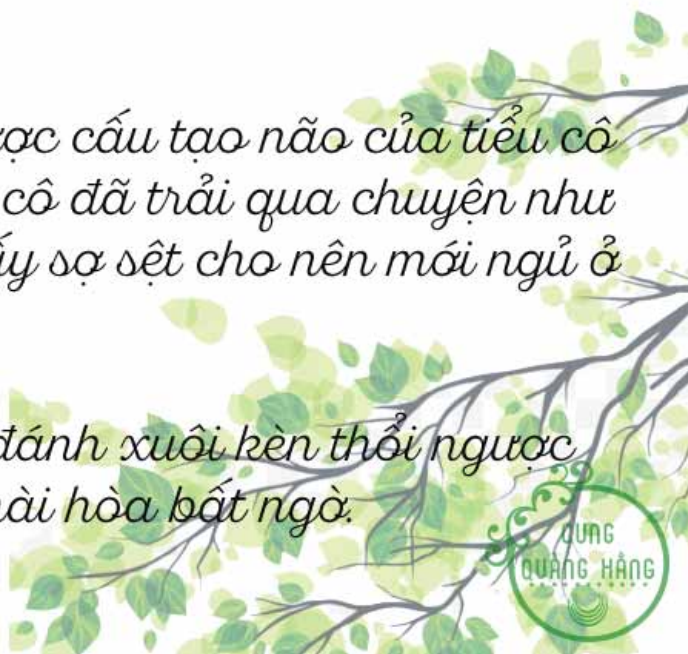

Thật vậy là không hợp quy củ, là sai và sai của nó lại còn trong sạch nên hẳn mới tùy tiện như vậy sao?

Cố Hàm Sương cơ mờ muốn khóc, nhưng vẫn cúi đầu nhìn xuống bởi vì cô biết, việc đã đến nước này kết quả tốt nhất chính là giả làm thiếp cho Lục Văn Tĩnh, cô không thể chọc giận hắn.

Lục Văn Tĩnh không hiểu được cấu tạo não của tiểu cô nương cổ đại, hẳn cảm thấy cô đã trải qua chuyện như vậy sợ buổi tối cô sẽ cảm thấy sợ sệt cho nên mới ngủ ở đây.

Ý nghĩ của hai người trống đánh xuôi kèn thổi ngược nhưng vẻ mặt bên ngoài lại hài hòa bất ngờ.

Phút giây trầm mặc ngắn ngủi qua đi, Lục Văn Tĩnh mở miệng “Em ở đâu nghỉ ngơi mấy ngày đợi vết thương khỏi hãy trở về. Để anh báo lại cho nhà em.”

Cố Hàm Sương gật đầu, trên mặt cô đều là vết thương, cứ như vậy mà trở lại căn nhà đó thì không có chuyện gì cũng sẽ bị truyền thành có chuyện, mấy người Cố gia không phải là người dễ đối phó.

“Anh cứ cho em một người lái xe, sao này muốn đi đâu chỉ cần gọi điện thoại cho hắn là được, đừng tự đi một mình. Có chuyện gì khác thì gọi cho anh. Nghe chưa?”

Cố Hàm Sương vẫn gật đầu, viền mắt có chút ướt át, làm khó hắn phải cân nhắc những chuyện này vì cô.

*Vợ Tôi Là
Quý Nữ Cổ Đại*

“Anh sẽ bảo ông nội nhanh chóng cho chúng ta đính hôn, đến lúc đó em chuyển đến đây ở, muốn cái gì thì anh sẽ cho em, đừng tìm người nhà họ Cố nữa, không đáng.”

Cố Hàm Sương đột nhiên quay đầu, suýt nữa đụng vào cằm của người ở sau lưng, nhưng mà giờ này khắc này cô

cũng không để ý đến những cái khác, cần thận nắm bắt vẻ mặt của người đàn ông đối diện.

Lục Văn Tĩnh tránh người ra sau, gáy bị đụng ‘Rầm’ một cái, hấn nhìn thấy cô nương này mở to hai mắt theo dõi hấn, con mắt luôn luôn ôn hòa mở tròn vo, không khỏi nở nụ cười, vò vò tóc cô “Ngây ngốc gì vậy?”

Cố Hàm Sương không nghĩ ngợi nhiều được, run giọng mở miệng “Gả cho anh... làm vợ (thê tử) sao?”

Trong lòng cô cũng đáng giãy dụa kịch liệt.

Một bên là âm thanh chất vấn: Sao người có thể hỏi ra miệng như vậy? Đây chính là tự rước lấy nhục! Vừa rồi anh ấy chỉ là nói nhằm thôi, là ‘Nạp’ không phải ‘Cưới’, làm sao người có thể hy vọng xa vời chứ? Nhìn đi, nhất định hấn sẽ cười nhạo người không biết tự lượng sức mình, bảo người đi soi lại gương.

Một bên tự lẩm bẩm: nhưng nếu chẳng may... chẳng may...

Tại sao lại có chẳng may được, chẳng phải trước đây Lâm Trọng cũng từng thề non hẹn biển rất nhiều sao? Kết quả thì sao?

Chẳng phải là nên vứt bỏ cũng bị vứt bỏ sao. Lục Văn Tĩnh có thể cam kết gì chứ! Làm sao người có thể có loại ước muốn xa vời này?

Lục Văn Tĩnh không biết những suy nghĩ trong lòng cô nương này, khóe môi hấn lưu manh giương lên, nói một chuyện cười không hài hước “không làm thê tử, làm bà xã.”

Trong nháy mắt trăm hoa đua nở, Cố Hàm Sương nhìn khuôn mặt người đàn ông bị ánh đèn chiếu nhu hòa, lần đầu tiên cảm thấy tim rung động.

không cần cân nhắc nhiều mặt, không phải bất đắc dĩ thỏa hiệp vì tầng tầng lớp lớp áp lực.

Mà chân chính là vì người này. Dưới tình huống này, vẫn đồng ý lấy lễ cưới chính thê để lấy cô, che chở cho cô.

Nước mắt của cô cũng không nhịn được nữa mà chảy ra, cô tiến sát vào lồng ngực hấn, che giấu đi sự thất thố của bản thân, nghẹn ngào đáp một tiếng “Được”.

Lục Văn Tĩnh không lên tiếng, khẽ vuốt cái lưng gầy yếu của cô.

Chương 14: Chuyện đêm

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Editor: huyetsacthiensu

Để tiện cho công việc, Lục Văn Tĩnh mua một căn hộ một phòng ngủ ở trung tâm thành phố, trên dưới hai tầng, có nhân viên quét dọn theo giờ.

Mặc dù diện tích căn hộ lớn nhưng hẳn luôn một mình, lúc trang trí sẽ không có người giúp đỡ cân nhắc tính khả thi.

Tầng trên là phòng tập thể hình và phòng sách, tầng dưới trừ phòng khách, nhà bếp, quầy bar thì chính là không gian của phòng ngủ.

Trương Thần thỉnh thoảng ngủ qua đêm ở đây đều chỉ có thể ủ ấm ngủ trên sofa.

“Tôi không ngại ngủ cùng giường với cậu đâu.” Đối phương vẫn vẹo nhãn nhỏ.

“Tôi để ý.” Hắn cười gằn.

“Không hiểu phong tình, không có nhân tính như vậy, nhất định sẽ phải cô độc!” Trương Thần rút gào, Lục Văn Tĩnh không hề bị lay động.

Hiện tại không cần sợ cô độc, bởi vì không có phòng thừa, cũng bởi vì sợ Cố Hàm Sương sợ sệt nên hai người vẫn phải nằm trên một cái giường.

Không thể nói là hắn không hề có một chút tâm tư nào.

dù sao hẳn cũng là một người đàn ông, đang đối mặt với người phụ nữ bản thân mình vô cùng động tâm.

Nhưng hẳn đã đủ trầm ổn, sẽ không để cho người con gái đã chịu đủ kinh hãi này làm cho bị lúng túng.

Cố Hàm Suong ít khi bị nam nhân ôm lấy nhưng cũng không giẫy dụa.

Cô có thể cảm nhận được sự quan tâm và khắc chế của hẳn, những lời nói động viên tràn ngập ý thương hại của hẳn làm cho cô mê muội.

Lần này bất ngờ làm cho cô và Lục Văn Tinh sống cùng dưới một mái nhà, cũng làm cho cô lần đầu tiên có chút chờ mong đối với cuộc sống sinh hoạt cùng với người khác. cô không tự chủ mà càng ngày càng tin tưởng cùng ý lại hẳn.

Lục Văn Tinh cố gắng giành chút thời gian ở cùng Cố Hàm Suong, mà bây giờ là thời kỳ then chốt mở rộng nghiệp vụ cho nên hẳn cũng chỉ có thể trở về nhà vào mỗi đêm.

Phần lớn thời gian vẫn là Cố Hàm Suong ở một mình.

“Nếu không thì em tìm bạn bè đến chơi với em đi.” Lục Văn Tinh nói.

“Em ở một mình là được rồi.” Cố Hàm Suong lắc đầu một cái, múc thêm một bát cháo cho hẳn.

Vợ Tôi Là Quý Nữ Cổ Đại

Nguyên chủ làm gì có bạn bè. Những người có gia cảnh tương đồng thì cô ta không chơi cùng được, những người bình thường thì cô ta lại coi thường cho nên miễn cưỡng làm bản thân thành người cô độc.

Nghĩ đến đây cô không khỏi cười tự giễu, ở đời trước cuối cùng không phải cô cũng trở thành người cô đơn sao? Vì hôn phu thanh mai trúc mã bất cứ lúc nào cũng có thể vứt bỏ cô, hướng chỉ là những người bạn thân nơi khuê phòng.

Mấy người Diễm Diễm cô vẫn chưa quen thuộc lắm. Hơn nữa cho dù là xuất phát từ kinh nghiệm trước đây hay là xuất phát từ sự giáo dục của Cố đại tiểu thư, cho

đó là bạn bè thân thiết từ chuyện này cũng cần phải giấu giếm, cô không tin miệng nữ nhân có thể giữ kín được chuyện này.

Lục Văn Tinh gật gù, cũng kê cô, chỉ là trước khi đi làm thì đưa cho cô một tấm thẻ “Đây là thẻ phụ của anh, gần đây có khu thương mại, nếu em cảm thấy buồn chán thì đi dạo, nhưng vẫn phải chú ý an toàn.”

Tấm thẻ màu đen, bên trên có hoa văn màu vàng hoa lệ, rất có cảm xúc. Cô dùng ngón trỏ vuốt ve mép tấm thẻ, ngẩng đầu cười noisi “Bây giờ đã để em quản lý tiền bạc rồi sao?”

Lục Văn Tinh cũng cười, đưa tay vò vò đầu cô “Cho em quản lý.”

Cố Hàm Sương có chút vui mừng, cô biết tấm thẻ thể hiện điều gì. Xem như là anh Lục đã giao quyền quản gia cho cô, vẫn chưa cưới nhau mà đã giao quyền quản gia cho cô.

Người bình thường khi không công mà hưởng lộc sẽ lo sợ tái mặt vì sợ không trả nổi hoặc trong lòng sẽ bối vì có thói quen mà đòi hỏi nhiều hơn.

Cố Hàm Sương lại không thuộc cả hai trường hợp này.

cô lớn lên trong gia đình giàu có, Cố đại phu nhân cũng đã từng chuẩn bị đồ cưới cho cô, Kỳ trân dị bảo nhiều vô số cho nên cô đối với tiền bạc cũng không để ý.

Cái cô quan tâm là tâm ý của Lục Văn Tinh đối với cô.

Đinh Nhu ăn sung mặc sướng như vậy bố Cố cũng chỉ cho bà ta tấm thẻ tín dụng mỗi tháng hạn mức 20 vạn, bản thân bà ta còn muốn dùng trăm phương ngàn kế để đòi hỏi thêm chút tiền. không hề có chút thể diện của vợ cả.

Vậy mà anh Lục lại coi trọng cô như vậy...

Lục Văn Tinh cũng không biết cô đã nghĩ đến đâu rồi nhưng nhìn cô vui sướng như vậy thì tâm trạng của hắn cũng sung sướng theo.

Vợ Tôi Là Cố Đại Quý Nữ
Hắn thích đối phương thẳng thắn như vậy. Muốn chính là muốn, không muốn chính là không muốn, cũng không giống như những người con gái bên cạnh

Trương Thần, vặn vẹo nhãn nhó hoặc là giả vờ thanh cao từ chối cả nửa ngày cuối cùng vẫn nhận lấy.

Nếu Trương Thần ở đây nhất định sẽ rút gào, cậu như vậy không phải là đang khinh bỉ tôi sao? Tôi tán gái cũng chỉ đưa chút tiền, cậu thì ngay cả thể cũng đưa cho người ta luôn.

Lục Văn Tinh nhất định phải khinh bỉ hẳn, tôi với cậu giống nhau sao? Cô ấy sắp trở thành vợ tôi, tôi hào phóng với vợ tôi thì làm sao.

Cố Hàm Sương cũng không muốn tiêu tiền.

Cô biết anh Lục khó khăn như thế nào, giống như Cố Mẫn nói, bán lương thực thì có thể kiếm được bao nhiêu tiền chứ.

Một mẫu đất có thể thu hoạch được mấy thạch* sản lượng, triều Đại Kim, những gia đình thương nhân có danh tiếng thì không có gia đình nào bán lương thực.

* Thạch: đơn vị dung tích khoảng 100 lít. Tham khảo thêm

[https://vi.wikipedia.org/wiki/Th%E1%BQ%Q1ch_\(%C4%91%C6%Q1n_v%E1%BB%8B_%C4%91o_l%C6%B0%E1%BB%9Dng\)](https://vi.wikipedia.org/wiki/Th%E1%BQ%Q1ch_(%C4%91%C6%Q1n_v%E1%BB%8B_%C4%91o_l%C6%B0%E1%BB%9Dng))

Thấy hẳn mỗi ngày đi sớm về muộn, chỗ ở chỉ có một căn hộ nhỏ, người giúp việc cũng chỉ có một người thì biết hẳn khó khăn thế nào.

Sau này bọn họ còn phải chi tiêu nhiều, đi lại thăm hỏi tạo mối quan hệ, giáo dục con cái cũng cần chi tiêu, cô phải lo liệu thật tốt, không thể lãng phí tiền mồ hôi nước mắt của hẳn.

Cũng may trước khi gả vào Lục gia cô không cần giao tiếp xã giao, cũng không cần cố gắng hòa hợp vào vòng tròn giới nhà giàu của nguyên chủ cho nên không cần chi tiêu gì nhiều.

Buổi tối, lúc Lục Văn Tĩnh tắm xong đi ra nhìn thấy Cố Hàm Sương ngồi ở đầu giường đọc sách.

Mặc dù trên mặt vẫn còn vết máu ứ đọng nhưng sườn mặt dịu dàng, nhả nhặn, lịch sự cũng làm cho trong lòng hắn cảm thấy bình an.

Hắn đi đến hỏi “Đọc cái gì vậy?”

Cố Hàm Sương lật bìa sách lại, một quyển ‘Cổ văn quan chi’ mới tinh “Tìm thấy ở giá sách của anh.”

Đương nhiên không phải Lục Văn Tĩnh mua, trong phòng sách của hắn toàn bộ đều là sách tài chính kinh tế, hơn nữa thường bỏ qua những lời làm nhảm vô ích chỉ tìm trọng điểm.

Là Lục lão gia cảm thấy thằng cháu trai nhà mình cần tu dưỡng nâng cao văn hóa, mỗi khi thấy Lục Văn Tĩnh mua phòng mới sẽ mang đến một bộ tác phẩm kinh điển làm quà tặng.

Bây giờ trong mỗi một căn nhà của hắn đều có một bộ như vậy, lần nào Lục Văn Tĩnh cũng không thèm mở ra đọc. Loại cổ văn này hắn nhìn thấy sẽ hoa mắt.

Lúc này tình huống không có tiếng nói chung lúng túng đến rồi, hắn cũng đến giường ôm cô vào lòng, nhìn trang sách cô đang đọc đến hỏi “Nói về cái gì vậy?”

Cố Hàm Sương suy nghĩ một chút nói “Một câu chuyện cũ về long hiếu thảo.”

Lục Văn Tĩnh không có hứng thú, dưới cái nhìn của hắn hiếu thuận với cha mẹ đương nhiên đúng nhưng cái gì mà chôn con phượng dưỡng bố mẹ, tất cả đều là trong não chứa phân.

Hắn “Ừ” một tiếng cũng không hỏi nhiều thêm.

Cố Hàm Sương thông minh, đối phương lại không thèm che giấu, chỉ cần hơi suy nghĩ một chút là biết nguyên nhân hắn mất hứng, ánh mắt của cô đảo quanh, trật tự rõ ràng mở miệng “Trang Công vì tính phản nghịch, lấy người mà mẹ hắn-Vũ Khương phu nhân cảm ghét. Vũ Khương phu nhân yêu quý con thứ Công Thúc Đoàn, thậm chí nhiều lần còn đề cập với Lão quốc chủ để lập hắn làm Thế tử nhưng đều bị từ chối.

Đến đây là Trang Công biết Công Thúc Đoàn?

Đời đen ức Trang Công re vù, Công Thúc Đoàn y vào việc được sung ái mà không ngừng mở rộng đất phong của mình. Thuộc hạ đã nhiều lần khuyên Trang Công diệt cỏ tận gốc nhưng Trang Công không đồng ý. Chờ Công Thúc Đoàn lợi dụng Võ Khương làm nội ứng tấn công Kinh thành mới ra tay tiêu diệt.

Trang Công bởi vì chuyện Vũ Khương phụ nhân làm nội ứng mà giận dữ, giam giữ bà ở Vĩnh Thành, còn thể không xuống Hoàng Tuyền sẽ không bao giờ gặp lại, sau đó không lâu thì hối hận, rồi lại không dám vi phạm lời thề.

Mãi đến khi thuộc hạ của hắn – Đinh Khảo Thúc gào khóc trên yến tiệc nói mình từng ăn gì thì mẫu thân cũng từng ăn cái đó, chỉ có thịt bằm ở yến tiệc của Quân vương là chưa từng ném thử cho nên hy vọng có thể được phép mang về cho mẫu thân ném thử.

Trang Công rất cảm động, nói cho hắn biết tâm sự của mình, Đinh Khảo Thúc nói, chỉ cần đào đường hầm đi đến một bể nước thì đó chính là Hoàng Tuyền, hai người gặp nhau ở địa đạo đó thì không tính là vi phạm lời thề.

Trang Công vui mừng, làm theo lời hắn đến gặp Vũ Khương, mẹ con hai người hòa hợp như lúc ban đầu.

Sử sách đánh giá, Đinh Khảo Thúc hiếu thuận, loại hiếu thuận này cũng tồn tại trên người Trang Công. Dù hiếu thuận có thể cảm hóa người khác, có lẽ chính là nói về hắn.”

Lục Văn Tĩnh nghe xong giễu cợt một tiếng “Trong này, trừ Công Thúc Đoàn thì những người khác đều là người thông minh. Quyền đánh giá sử sách này của cô không liên quan gì cả.

“A?” Cố Hàm Sương hứng thú “nói thế nào?”

“Đầu tiên là Trang Công, những trò đùa trước đó của em trai hắn hắn không quan tâm, người khác mưu phản thì trực tiếp phủ định toàn bộ. Lần ra tay này nhanh, chính xác, tàn nhẫn, người bên ngoài không còn lời nào để nói, chỉ có thể tán thưởng hắn là người nhân nghĩa rộng lượng, giết chết anh em mình cũng chỉ là vì không nhịn được. Nhưng người khác làm sao biết được dã tâm của em trai hắn là do hành vi dung túng của hắn mà lên? Chờ bắt ba ba trong rọ. Người này, có dã tâm, có kiên trì, còn có danh tiếng, là người ngoan độc.”

Cố Hàm Sương có chút bất ngờ “Những người khác thì sao?”

Lục Văn Tĩnh sờ lỗ tai của cô “Đinh Khảo Thúc kia, rõ ràng đã đoán được tâm tư của cấp trên cho nên chẳng qua là cho Trang Công một bậc thang để bước xuống thôi, không phải là tùy tiện đưa ra yêu cầu, để Trang Công cho là hắn đang ngấm ngầm hại người, không làm tốt thì tính mạng cũng không giữ được. Là một người lọc lõi.”

“Còn có Vũ Khương, trước đây chán ghét Trang Công như vậy tại sao đưa con mình yêu thương vừa chết thì đã đối xử với Trang Công như ban đầu? Còn không phải là bởi vì bà ta không còn chỗ dựa, bà ta muốn dựa vào đứa con lớn thì đương nhiên không thể bày sắc mặt không tốt cho hắn nhìn rồi.”

“Đương nhiên, người thông minh nhất vẫn là Lão Quốc chủ, ánh mắt tốt, không coi trọng thăng giáng công tước Công Thúc Đoàn.”

Cố Hàm Sương có chút sửng sốt.

Lục Văn Tĩnh cười “Làm sao vậy, cảm thấy anh nói thô lỗ sao?”

Nếu như là trước đây thì Lục Văn Tĩnh tuyệt đối sẽ không hỏi như vậy. Đàn ông là như vậy, nếu bạn già vờ với hắn thì hắn còn già vờ tốt hơn bạn. Nếu như trước đây Cố Hàm Sương chỉ già vờ khoe chữ với hắn thì hắn có thể lấy ‘Quốc Phú luận’ dán vào mặt nàng. Bây giờ nói chuyện hắn cảm giác được sung sướng và thả lỏng, lời trêu chọc cũng tự nhiên mà bật ra khỏi miệng.

Cố Hàm Sương lắc đầu một cái, cô chỉ có chút kinh ngạc thôi “Cái gọi là ân tình hiếu đãi chỉ là văn chương, đọc sách là vì hiểu lý lẽ, bỏ từ đặt câu chẳng qua là thêu hoa trên gấm, anh Lục chỉ là không thích những văn vẻ, hoa mỹ đó, càng muốn cụ thể hơn mà thôi.

Lục Văn Tĩnh hôn xuống cái miệng nhỏ “Làm sao lại nói như thế?”

Cố Hàm Sương đẩy hẳn một cái “Người ta nói thật mà.”

Lần này hai người đọc sách đúng là thú vị, Cố Hàm Sương ngồi dựa trong lòng ngực Lục Văn Tĩnh, giọng đọc nhỏ nhẹ, Lục Văn Tĩnh lắng lắng mà nghe, đọc đến chỗ thú vị hai người lại bình phẩm.

Lục lão gia nếu biết thằng cháu trai nhà mình chịu đọc sách thì có lẽ sẽ sung sướng mà nhảy lên mất.

Thời gian mỗi tối đọc sách dần trở thành thói quen, kéo dài rất lâu.

Cố Hàm Sương kể chuyện lịch sử cho Lục Văn Tĩnh, Lục Văn Tĩnh nói cho cô việc buôn bán. Tâm mắt hai người đều được mở rộng không ít, càng hiểu rõ lẫn nhau.

Cho nên, Lục lão gia muốn một cô cháu dâu thư hương thế gia thật không sai. Chỉ là Cố Hàm Sương này còn chân thật hơn thư hương thế gia mà thôi.

Sau đó cô sửa lại những đoạn đối thoại giữa hai người một lần, in thành một quyển sách, gọi là “Chuyện đêm của Lục gia”, vốn chỉ để làm đồ tiêu khiển không ngờ lại hot.

***

Mặc dù được cho thẻ nhưng Cố Hàm Sương không có bộ quần áo ra hồn nào, không cách nào ra khỏi cửa.

hắn nhìn vết máu ứ đọng trên mặt đối phương “Nếu em không muốn ra khỏi nhà thì để anh sai người mua mang đến.”

một người đàn ông như Lục Văn Tĩnh đương nhiên trong nhà không có đồ dùng của phụ nữ, cũng không biết chuẩn bị đồ dùng phụ nữ như thế nào. Chỉ có thể để trợ lý Thẩm Diệu chọn một nhân viên nữ có thẩm mỹ tốt mua về.

Thẩm Diệu là người tinh tế. Nhìn biểu hiện của ông chủ cũng đoán ra địa vị của cô gái này trong lòng ông chủ không bình thường, không phải là bà chủ tương lai thì cũng cách bà chủ tương lai không xa.

Chọn người có quan hệ không tồi với hắn là Hàn Hiểu Vũ, cũng chỉ điểm cô ta.

“tận tâm một chút, đây cũng không phải là những nữ nhân với vắn bên ngoài kia. Ít ra cũng là người ông chủ quan tâm.”

Hàn Hiểu Vũ gật gù, sự chú ý của cô ta cũng không đặt ở đây. nói thật, thời này cười người bản hàn không cười gái điểm, có thể leo lên Lục Văn Tĩnh đương nhiên đều là người cô ta không trêu chọc nổi. Đương nhiên sẽ không ngu ngốc mà vô cớ gây chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tôi Là Quý Nữ Cổ Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Hạ bút

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Editor: huyetsacthiensu

nan, không muốn thừa đem người khác.

Dù sao chính hắn cũng không để ý thế nhưng phần lớn người vẫn là trước nhìn vào quần áo mặc trên người sau mới nhìn đến người.

Trên thực tế hắn không để ý đến quần áo mặc trên người, lúc học trung học cơ sở có mười mấy đồng cũng không để ý đến việc quần cái gì trên người.

Nếu Trương Thần không nói hắn căn bản sẽ không chú ý đến mỗi lần gặp mặt Cố Hàm Sương mặc cái gì, chỉ lo xem mặt.

Đương nhiên cũng bởi vì là Cố Hàm Sương lớn lên xinh đẹp, khí chất xuất chúng lại biết ăn mặc nên cho dù mặc quần áo vỉa hè hắn cũng thấy đẹp. Vợ hắn chỉ vì mặc quần áo vỉa hè mà bị người khác nhìn chăm chăm, thật sự là con mẹ nó không thể nhìn được mà.

“Trực tiếp ghi vào sổ của Đồng sự trưởng Trương.”
Thẩm Diệu truyền đạt lại ý tứ của ông chủ.

“Hạn mức tối đa là bao nhiêu?” Hàn Hiếu Vũ xác nhận lại.

“Chọn những thứ tốt nhất, tiền bạc không quan trọng, phải làm cho người thỏa mãn.” Thẩm Diệu nói.

Trong lòng nữ nhân viên không khỏi có chút ngưỡng mộ người con gái còn chưa được nhìn thấy mặt kia.

Vợ Tôi Là
Quý Nữ Cổ Đại

Mặc dù không phải đồ của mình nhưng là chi phí do nhà nước cung cấp để mua, cũng coi như là đã

nghiên.

Sau khi hỏi dò sở thích của Cố Hàm Sương thì đi thẳng đến quầy chuyên doanh thường ngày.

Chỉ cần là người đẹp thời thượng ở đô thị thì đều có chút nghiên cứu với quần áo, mỹ phẩm, trang sức.

Không cần đau lòng vì bỏ tiền ra mua, Hàn Hiểu Vũ mua đến nỗi chẳng có chút chùn tay nào.

Một chuyến này dù là Cố Hàm Sương đã sớm được chào hỏi nhưng nhìn thấy đồng túi to túi nhỏ như núi này cũng bị làm cho ngây người.

“Không biết cô thích gì cho nên mua nhiều hơn một chút, cũng có nhiều lựa chọn hơn.” Hàn Hiểu Vũ có chút ngại ngùng.

Quá hưng phấn cho nên nhất thời không kìm chế lại được. Cố điều con gái chắc đều không chống lại được những mê hoặc này. Những thứ cô chọn đều là những đồ cao cấp, vì Cố tiểu thư chắc sẽ không không vui mới phải.

Quả nhiên Cố Hàm Sương chỉ cười lắc lắc đầu.

Lần đầu tiên tiếp xúc gần gũi với thế giới nữ tính này cô không khỏi nhìn nhiều mấy lần, cảm thấy có chút giống với quản gia hậu viện của Cố phủ - ma ma bên cạnh mẫu thân.

Cô cười mời đối phương uống trà.

Hàn Hiểu Vũ liên tục xua tay, “Không không không, không vội, tôi còn có việc, lười biếng sẽ làm cho sắp không vui.”

Cố Hàm Sương thấy cô ấy kiên trì nên cầm lấy một túi trong đồng túi đưa cho cô “Vắt và cho cô rồi, nhiều đồ như vậy tôi cũng không dùng được, cô cầm lấy mấy thứ này đi, thích thì giữ lại dùng, không thích thì tặng cho người khác dùng cũng được.”

Đó là một cái túi Dior, bên trong có ba thỏi son, logo trên túi phảng phất đang phát sáng, Hàn Hiểu Vũ không từ chối được nên nhận lấy.

Dior a, mấy màu này đều là hàng mới ra cô muốn mua lại không nữa mua.

Vô Tội Là Quý Nữ Cổ Đại

Mang theo quà tặng hứng thú bừng bừng lúc xuống tầng còn đang suy nghĩ, Cố tiểu thư trưởng thành không những xinh đẹp mà tính tình còn rất tốt.

Cố Hàm Sương đợi người đi rồi mới mở mấy cái túi kia ra.

Không biết tại sao lại ôm lòng chờ mong bóc những lớp hộp ra, thậm chí còn có chút nháy nhót mơ hồ.

Có lẽ Cố tiểu thư còn chưa bao giờ cảm nhận được cảm giác vui vẻ khi mở hộp chuyển phát nhanh, cô mở hộp đồ vứt đầy đất.

Cô chưa bao giờ tiếp xúc với thế giới hàng hiệu cũng không có khái niệm gì về mặt này nhưng từ những cảm xúc này mà nói cảm giác cũng không tồi.

Có một hộp giấy có tên cô nhìn rất quen mắt, trong nhật ký của nguyên thân đã nhắc đến “Tại sao Cố Mẫn có thể có nguyên bộ CPB mà ta cũng chỉ có thể lên mạng vào chợ bán đồ cũ tìm mua một ít đồ bỏ đi?”

Cô nhúm mày, mở hộp ra. Bên trong là một ít mỹ phẩm dưỡng da cùng đồ trang điểm.

Cô mở một thỏi son, màu sắc rất diễm lệ, nhưng Cố Hàm Sương tưởng mạo thanh lệ, môi nhạt mà mỏng, màu hồng tươi đẹp này sẽ chỉ làm đôi môi cô thêm mỏng mà sắc bén.

Ở Kinh thành có một thời gian rất ngắn lưu hành màu này, Mỹ Nhân Trai mở rộng bán sơn, nghe nói là phía nam truyền đến, dùng chất liệu đắt giá, thổi phồng mọi cái, mười lượng bạc một hộp.

Khoảng thời gian đó, các tiểu thư, phu nhân không cần biết có thích hợp với mình hay không đều người người một đôi môi đỏ thắm, nhìn thật sự là buồn cười.

Chỉ có cô vẫn một mình thích sơn của Đỗ nương tử ở ngõ nhỏ Hoa Tước ở thành Nam, thanh thanh nhàn nhàn mang theo hương hoa như có như không, cả ngày sai nha hoàn đi chọn mua.

Đáng tiếc quán của Đỗ nương tử ở sâu trong ngõ, không có tên tuổi, không bao lâu đã đóng cửa mặc dù vị hôn phu đã hồi hương.

cô thờ dài, vắn sơn vào để sang một bên.

Đồ trên bàn trang điểm của nguyên chủ không ít, đều là do cô ấy nhìn ăn nhìn mặc mua, từ việc đóng gói mà nhìn thì cảm xúc không sánh được với những đồ vật xa hoa này.

Nghĩ đến “Đồ bỏ đi” trong miệng cô ấy, Cố Hàm Sương cảm thấy dùng khá là thuận tiện, rất phù hợp với cô nhưng lại bị cô ấy hạ thấp giá trị như vậy.

Vợ Tôi Là Đại Quý Nữ Cổ Đại

Cô có thể hiểu được oán hận trong lòng cô ấy nhưng cũng không quá tán thành. Dù sao cũng là đồ bản thân tốn công mua, bản thân cũng xem thường chính mình thì ai sẽ để người vào mắt nữa.

Dành cả trưa để xếp những đồ này gọn gàng, buổi tối lúc Lục Văn Tĩnh trở về thuận miệng nói ra một câu “Những đồ này có thể dùng không? Những đồ không dùng được hoặc thiếu thứ gì thì bảo người đi mua thêm.”

Cố Hàm Sương gật gù, buổi chiều cô đã thử những đồ này. Hàn Hiểu Vũ có câu nói rất đúng, chỉ cần là con gái thì sẽ không chống lại được những mê hoặc này.

Cô loay hoay cả một buổi trưa, có cái rất yêu thích, có cái lại không quá thích hợp, nhưng mà bởi vì mua rất nhiều nên không thiếu thứ gì cả.

“Không thích hợp có thể trả lại không?” cô hỏi, có thể làm cho nguyên thân tâm niệm như vậy nhất định là đồ đắt tiền. Để không một chỗ thì thật đáng tiếc.

Lục Văn Tĩnh liếc nhìn cô một cái “Đã mở hộp thì có lẽ là không thể trả lại, anh cũng không biết, không dùng được thì vứt đi.”

Dáng người hần ổn định, quần áo trang sức đều có người đến may đo riêng, sau đó mang đến tận nơi, thực ra hần sống rất qua loa, có rất ít đồ không thích hợp, đối với những thùng thùng hộp hộp này cũng hoàn toàn không biết gì.

Hần nhớ đến Trương Thần từng nói “Nữ nhân đều không có sức đề kháng với mỹ phẩm, cho dù trong ngăn kéo đã có son có thể dùng cả đời nhưng vẫn sẽ hạnh phúc không mệt mỏi đi mua màu mới.”

Phía sau còn có một câu nói “Vì thế không tiếc đi lấy lòng bất kỳ người đàn ông nào làm bất kỳ việc gì.” bị Lục Văn Tĩnh tự động bỏ qua.

Cố Hàm Sương luôn luôn là trọng chất lượng không trọng số lượng. Trừ việc có hứng thú với đọc sách và nghe nhạc ra thì cũng không quá cuồng nhiệt đối với những đồ mỹ phẩm này.

cô suy nghĩ một chút nói “Mặc dù đã bóc ra nhưng còn chưa vứt hộp đi, mang tặng cho người quen chắc cũng không sao.”

Lục Văn Tĩnh gật gù.

***

Dịch Bác Hàm gọi điện cho Cố Hàm Sương thúc giục chuyển kịch bản.

Vô Tôi Là Đại
Quý Nữ Cổ Đại

“Cậu có còn là người không?” Trương Thần ở bên cạnh nhỏ nước bọt “Chị dâu mới gặp đại nạn, trong lòng không chắc chắn vì sao lại khó chịu, cậu không cho cô ấy thời gian tĩnh táo một chút còn vội vàng bóc lột sức lao động của cô ấy, đồ địa chủ đáng ghét.”

Dịch Bác Hàm mỉm cười một cái “Cậu không phải là địa chủ sao? Vì tôi biết trong lòng cô ấy không dễ chịu mới gọi điện cho cô ấy. Nếu cậu có chuyện để làm thì sẽ không có thời gian nghĩ đến những cái kia, nhàn rồi không có chuyện gì làm sẽ càng suy nghĩ vẩn vơ.”

Trương Thần sờ sờ tờ báo nói “Cậu nói cũng có chút đạo lý, nhưng mỗi ngày tôi cũng đều nhàn rồi cũng không gặp những chuyện này. Không phải là cậu tìm có thôi chứ?”

Dịch Bác Hàm cười nhạt một tiếng “Điều kiện tiên quyết là phải có đại não trái phức tạp, cân nhắc đến bốn phương tám hướng, còn sinh vật đơn bào như cậu thì không chỉ không cần lo lắng não trái mà trước sau trên dưới cũng không cần lo lắng.”

Đáp lại hắn là một hộp khăn giấy đập vào mặt.

Cố Hàm Suong để điện thoại xuống, tìm được túi xách của mình trên kệ ở phòng khách Bác Cổ, ngày đó hiện trường đã được xử lý sạch sẽ, túi được người ta đưa về.

Cô mở ra, đồ trong vẫn còn nguyên không có chút tổn hại nào.

Cô cầm đồ vật đến ghế sofa, tìm được kịch bản mình đã viết một nửa, đọc từng câu từng chữ.

thật ra cô cũng không quen cách này nhưng đối phương nói không sao, chỉ cần cô viết những gì trong lòng cô ra còn cách trình bày thì bọn họ sẽ có người sửa chữa.

Cho dù là như vậy nhưng sau buổi tối hôm đó, cô cũng chưa từng viết lại. cô còn... viết tiếp được sao?

Hôm nay Lục Văn Tĩnh tan làm về sớm, Cố Hàm Suong nghe được tiếng mở cửa chạy đến nghênh tiếp hắn.

Con người Lục Văn Tĩnh quét qua đã thấy được trên sofa một đồng sách, hắn cầm lấy một chồng giấy ở trên cùng “Kịch bản sao?”

Cố Hàm Suong gật đầu.

Đầu óc hần xoay chuyển một cái đã nghĩ đến chuyện gì xảy ra “Vẫn muốn viết sao?”

Động tác của Cố Hàm Sương dừng lại, sau đó lắc đầu một cái “không viết nữa.”

không phải không viết mà là không muốn viết.”

Lục Văn Tinh biết cô suy nghĩ gì, nhìn tờ bìa, tờ bị bên cạnh bị chủ nhân lấy ra vô ý thức làm nhăn, không khỏi nhẹ nhàng thở dài “không vui sao?”

thật ra không cần hỏi, hai ngày này nhìn cô như đang rất bình tĩnh cũng có thể cười nói với hần nhưng nụ cười kia chỉ là nhìn dịu dàng cũng không còn long lanh như trước, cô ấy vẫn đang còn sợ hãi.

Cố Hàm Sương lại không thừa nhận “không.”

Lục Văn Tinh đột nhiên đưa tay ra, Cố Hàm Sương còn chưa kịp phản ứng đã bị con ngựa bên hông làm cho không đứng vững mà ngã vào ghế sa lon.

“Ha ha, anh Lục, anh làm gì vậy? Mau dừng tay... ha ha ha.”

Cố đại tiểu thư sợ ngựa, cô không khống chế được bật cười, lại theo bản năng đưa tay ra phản kích, hai người ở trên sofa nhốn nháo loạn tung phèo.

Tiểu thư khuê các như Cố Hàm Sương này xưa nay chú ý trình tễ hiền thực, hiếm có lúc cười đùa như vậy, chờ hai người ồn ào xong rồi lúc cả người vô lực nằm trên sofa thở hổn hển lại cảm thấy có chút thoải mái không nói ra được, trong lòng cũng nhẹ nhàng hơn mấy phần.

“anh Lục, tại sao anh...”

“Vui về?” Lục Văn Tinh ngồi ngay ngắn người lại, cũng kéo người ngồi vững trên chân mình.

“Hàm Sương.” Nhìn vào mắt của cô “Chuyện kia không có gì ghê gớm, không phải lỗi của em, cũng không phải lỗi của kịch bản. Sau này có anh, anh sẽ bảo vệ em, sẽ không để em bị tổn thương, cho nên không cần nghĩ nữa, cũng không được oán hận bản thân, nhớ chưa?”

Cố Hàm Sương hít hít mũi chua xót, cô tựa sát ra sau, khe khẽ dựa đầu vào vai hần, không nói gì.

Đúng là cô giận chó đánh mèo, biết rõ là không nên nhưng vẫn không nhịn được mà suy nghĩ, nếu như không phải vì cái này, cô sẽ không đi ra khỏi ra, cũng sẽ không suýt chút nữa hủy đi cả đời mình.

Nếu như Lục Văn Tinh không tha thứ cho cô thì cô sẽ hủy đi, tất nhiên cũng không tiếp tục viết văn nữa. Nhưng bây giờ cô đã có chỗ dựa. Người này kiên định lại tin cậy, xoa dịu tất cả những hoảng sợ cùng oán giận to lớn trong lòng cô.

cô nhẹ nhàng “Vâng” một tiếng.

Nâng mắt lên nhìn thấy cái cổ Lục Văn Tinh gần trong gang tấc, lúc này có một cục nhô ra rõ ràng, thần xui quỷ khiến lại đưa tay ra vuốt lên.

Cả người Lục Văn Tinh run lên, vội vã nắm lấy bàn tay đang làm loạn, đặt ở bên miệng hôn một cái “Hàm Sương, đừng trêu chọc anh.”

Lúc này Cố Hàm Sương mới hoàn hồn nhận ra bản thân đang làm gì, mặt đỏ bừng lên, vội vàng rút tay lại. cô, cô đang làm gì thế này?

“Em vẫn còn đồ chưa thu xếp, em đi xem một chút.” cô bình tĩnh đứng dậy, bình tĩnh đi vào phòng ngủ.

Nếu như không nhìn vào hai gò má đang đỏ bừng, tay chân cùng bên thì đúng là vô cùng bình tĩnh.

Lục Văn Tinh ở sau lưng cô bật cười.

***

Ngày hôm sau Lục Văn Tinh đi làm. Lần thứ hai Cố Hàm Sương lấy kịch bản ra, đọc tiếp từng câu từng chữ, những thứ này đều là tâm huyết của cô, từng làm cho cô vui vẻ như vậy.

cô nhắm mắt lại, lần đầu tiên bắt đầu nhớ nhưng một người, một tương lai muốn trải qua cùng một người.

cô ngồi ở trước bàn trà ngâm, từ từ tìm lại hứng thú, cuối cùng cũng có thể viết lại lần thứ hai.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tôi Là Quý Nữ Cố Đại* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Trở về nhà

Editor: Mễ Đồng

Cố Hàm Sương chọn thời điểm thích hợp nhất để thu dọn đồ đạc trở về Cố gia.

cô vẫn chưa kết hôn, ở lại đây hai ngày ra vô mấy lần chắc chắn sẽ bị người khác chú ý, nhưng cứ ở đây mà không ra ngoài thì lại không ổn lắm, đến lúc đó không biết sẽ bị truyền ra tin đồn nhảm nhí gì nữa.

Lần trước đã mua quá nhiều đồ, cô chỉ chọn một ít đồ dùng ngày thường, cất đồ đạc Thẩm Diệu mang đến vào rương, chỉ lấy một vài đồ đạc đơn giản để mang theo, về sau..... có thể dùng đến.

Lục Văn Tinh đứng ở một bên khoanh tay lại, gất gao nhẵn mày lại không buông ra.

“không cần lo lắng, em không phải là không chịu được đá kích đó, lần này chỉ là việc ngoài ý muốn, là do em đã không cẩn thận, về sau sẽ không như thế nữa.” cô an ủi.

Lục Văn Tinh một chút cũng không yên tâm. hần bỗng nhận ra, cô gái nhà mình mặc dù có tài nhưng cũng có chút mới mẻ, thời điểm ngốc nghếch cũng thật là ngốc. hần lớn như vậy rồi, thực sự chưa thấy người nào sinh sống ở một thành phố lâu như vậy rồi mà còn có thể đi lạc, không thể ngờ đến cô còn có thể có mặt như vậy, nếu không nói ra, người khác chắc chắn nghĩ đó là chuyện cười trẻ con.

Nhưng hần vẫn nghĩ có những lời không nên nói ra, cô gái này không dễ tâm, nhưng hần thì phải lưu tâm, chỗ nào cũng đều có nguy hiểm, vậy nên chỉ có thể một bên lo lắng, một bên thì suy nghĩ xem có biện pháp nào có thể bảo đảm cho cô an toàn.

Cố Hàm Sương tuyệt đối không biết vì mình không biết đường xá công công là gì nên đã bị người khác gán cho cái mác ngốc nghếch. Người hiện đại lần đầu đi du lịch cũng có thể bị lạc đường, huống chi nàng ở cố đại đến đây, cái gì cũng không biết, nàng lúc trước cũng chưa từng ra cửa.

cô xấp xếp gọn gàng mọi thứ, cùng Lục Văn Tinh lưu luyến không rời, biết hần buổi chiều còn có một cuộc họp, nên mới cho tài xế lái xe đưa mình trở về biệt thự Cố gia.

Bố Cố và Đinh Nhu đều không có ở nhà, Cố Hàm Sương kéo rương hành lý đi lên lầu, lại đối diện với Cố Mẫn.

“Ừ, chưa đến đâu vào đâu đã đến trụ trong nhà người ta, không để ý đến thanh danh cũng không thêm để thể diện người nhà vào mắt, đã vội vàng cho không người ta.”

Hai ngày nay tính tình Cố Mẫn rất là không tốt.

Lâm Trọng vừa mới xác định quan hệ với cô ta thì ngay sau đó liền giảm sút tình cảm, làm việc bên ngoài vất vả lắm mới về, lại biến mất không thấy hình dáng, ngẫu nhiên gặp mặt thì cũng lãnh đạm, tinh thần lúc nào cũng không tập trung, cô thực sự hoài nghi bọn họ có phải đang yêu nhau hay không.

Cố Hàm Sương thì lại mất tích.

Ngày đó cô cố tình bảo tài xế tách ra, chính là vì muốn trừu cợt Cố Hàm Sương, cho cô ta thấy rõ vị trí của mình.

Trước kia cũng đã từng xảy ra chuyện này, nhớ lúc đó, đối phương buổi tối sẽ mang khuôn mặt xám xịt mà trở về, trên bàn cơm miễn cưỡng nói cười vui vẻ. Bởi vì cô ta không có chỗ để đi, bạn bè có thể nhờ vả cũng không có.

Ngày đó Cố Hàm Sương không trở về, cô cũng chỉ cho rằng cô ta bướng bỉnh, bỏ tiền đi ngủ ở khách sạn. Ai ngờ ngày hôm sau ba Cố nhận được điện thoại của Lục Văn Tinh nói Cố Hàm Sương đang ở chỗ hần.

Lúc này cô mới bừng tỉnh, Cố Hàm Sương đã không còn là người không có chỗ để về. cô cảm thấy mình đang có cảm giác không thể khống chế người khác, vì vậy thấy cô ta liền bắt đầu mỉa mai.

Cố Hàm Sương đột nhiên quay đầu, yên lặng nhìn cô ta.

Cố Mẫn đều nói những lời vô tâm, nhưng vừa vặn lại đụng phải chỗ đau của nàng.

Là cô nghĩ đơn giản, dù kiếp này hay kiếp trước, cô đều không ra tay với Cố Mẫn, lúc nào cũng thờ ơ lạnh nhạt, bởi vì cô khinh thường.

Nhưng mà bây giờ mới phát hiện, đối với những người có ý nghĩ xấu xa, không thể không để ý. Bởi vì không chừng một ngày nào đó cô ta có một ý xấu nhỏ nhỏ thì lại có thể khiến cho người khác rơi vào hiểm cảnh.

Cố Mẫn bị cô nhìn chằm chằm đến phát run, liền có chút bức bối: “Người, người có ánh mắt đó là có ý gì?”

Cố Hàm Sương đã thu hồi ánh mắt, vỗ vỗ tay áo: “Hôn sự này ván đã đóng thuyền, chỉ ở nhờ đã bị kêu là không màng thể diện, thế chưa đâu vào đâu đã vội vàng buồn bán cho người ta thì gọi là gì?”

cô cười ác độc: “không biết xấu hổ?”

Cố Mẫn sững sốt trong chốc lát, mới hiểu được lời nói của cô là có ý gì, lập tức khuôn mặt trắng đến đỏ bừng.

cô..... cô có ý gì? Chẳng lẽ cô ta đã biết? Tại sao có thể.....

Trong nháy mắt cô ta liền thấy chột dạ, sau đó lại là thẹn quá hóa giận: “cô nói cái gì.....”

Tiếng mắng chửi người đột nhiên im bật, bởi vì Cố Hàm Sương bỗng nhiên tiếp cận, một bàn tay hung hăng nắm lấy cổ áo, chóp mũi giống như muốn đâm vào trên mặt.

“không cần có ý đồ khiêu khích tôi Cố Mẫn, bằng không tôi không thể đảm bảo lần sau cô còn có may mắn như vậy hay không..... Ta có thể ra tay với cô hay không.”

Cố Mẫn chưa bao giờ bị khuất nhục như thế này, cô muốn nói chuyện, muốn chửi ầm lên, muốn mang gương mặt hung hăng kia kéo trở về.

Nhưng lại phát hiện mình mất đi âm thanh, thân thể không chịu theo khống chế, đại não cũng trống rỗng, tất cả sau cùng chỉ còn lại nước mắt trong trẻo trong đôi mắt.

Cố Hàm Sương nhìn chằm chằm cô ta, dần dần thu hồi khí chất sắc bén, cô buông ra tay, kéo hành lý lên lầu, chỉ để lại đối phương đang một mình ngơ ngác mà đứng tại chỗ.

Khoảnh khắc bị kẻ bất cớ kia đè ở trên mặt đất, cô chỉ nghĩ tới nếu có thể tồn tại khả năng trở về, nhất định phải cùng Cố Mẫn chết chung.

Nhưng mà hiện tại cô cũng không có chịu bất kỳ tổn thương nào, Lục anh làm cô không cần phải oán hận..... cô không oán hận chính mình, cũng buông tha cho Cố Mẫn..... Phúc đến lần này, chỉ nguyện từ nay về sau ai cũng được yên ổn, không gặp sự tình nào nữa.

Tại sao nàng lại biết Cố Mẫn đã....., rất đơn giản, ở giáo phường, tư ma ma có cả một kho bản lĩnh chuyên môn xem người thế nào, cô gái đó có nguyên vẹn hay không, chỉ xem mây cùng với tư thế đi đường, là có thể đoán được tám chín phần.

Tuy ở đó cô sống đau khổ, nhưng cũng không phải kẻ điếc người mù, thấy nhiều, tự nhiên cũng học được nhiều.

Tuy không có tác dụng gì, nhưng đối phương đụng vào huyệt sống, dùng tới mặc dù thấy ghê tởm nhưng cũng khá tốt.

*****

Hôm nay lúc dùng cơm chiều, trừ người đang ở nước ngoài du học là Cố Bác, Cố gia tụ tập đông đủ, lại còn có thêm Lâm Trọng.

Cố Mẫn ngồi đối diện với Cố Hàm Sương, nhiều ngày qua cô ta đã an tĩnh không ít, nhìn thấy Cố Hàm Sương cũng chỉ như đang thấy không khí.

Cho đến hôm nay mới linh hoạt trở lại, không ngừng gấp đồ ăn cho Lâm Trọng, còn thỉnh thoảng kể tai hán nói nhỏ, thể hiện hai người thân mật.

Xuất phát từ rất nhiều nguyên nhân, bố Cố và Đinh Nhu đối với Lâm Trọng rất khách khí.

Nhưng hán lại có chút thất thần, đôi mắt không chịu nghe theo khống chế mà nhìn về phía Cố Hàm Sương đang ngồi đối diện.

Cố Hàm Sương yên tĩnh mà ăn cơm chiều, không tham dự vào cuộc nói chuyện, nên tất nhiên không thấy được người ở đối diện thường thường đưa ánh mắt về phía mình.

Quả nhiên lúc ăn uống chỉ có thể thực sự vui vẻ khi ăn với người khiến mình thật sự cảm thấy thoải mái, khi ở cùng với Lục anh trong căn nhà nhỏ kia so với ở chỗ này thực sự sáng khoái hơn nhiều.

Cố Mẫn còn riu rít không ngừng, cô đã buông chiếc đũa, gật gật đầu với mọi người: “Con ăn no rồi, mọi người từ từ dùng bữa.”

“Đứa nhỏ này.....” Bố Cố nhìn bóng dáng của cô rồi lẩm bầm một câu, rồi nhìn Lâm Trọng xin lỗi cười cười: “Đều do chúng ta cưng chiều quá, làm cháu chê cười rồi.”

Lâm Trọng vội vàng tỏ vẻ mình không thấy ngại.

Khi mời khách ăn cơm thì chủ nhân không được rời đi trước, Hàm Sương sao lại không biết? Nhưng cô ghét phải cùng bọn họ giả vờ vui vẻ, cũng không muốn nhìn tiết mục ân ái của hai người bọn họ, đôi trước cô nhìn quá nhiều rồi.

Huống hồ bố Cố và Đinh Nhu hai người trưởng bối vẫn còn trong bữa tiệc, nên cô không phải là chủ nhân Cố gia, làm như vậy nói thật cũng không thể xem là thất lễ.

Biệt thự Cố gia ở trên sân thượng có hoa, lều và ghế nằm, Cố Hàm Sương rất thích nơi này, bình thường lúc thích sẽ đến đây ngồi xuống, xấp xếp suy nghĩ của mình cho chu toàn.

Hôm nay cô mang theo trà lên lầu, lại phát hiện ra cái nơi từ trước đến nay đều thanh tịnh lại có người xuất hiện.

Lâm Trọng đưa lưng về phía cô, đang đứng ở trước một gốc cây tường vi, cẩn thận đoan trang, nghe được tiếng bước chân, xoay người lại: “Hàm Surong. ....”

bước chân Cố Hàm Surong dừng lại, mỉm cười gật gật đầu với hắn: “anh Lâm.”

Lâm Trọng đứng ở trước giàn trồng hoa, phía sau là một mảnh vườn rộng đỏ bừng sắc hoa.

Dù thế giới thay đổi, hắn vẫn giống như kiếp trước, mặt mày tuấn tú, khí chất nho nhã, hơn nữa học hành uyên bác, không biết có bao nhiêu thiếu nữ phải say mê mơ mộng.

Cố Hàm Surong đã từng vui mừng vì mình có thể có được vị hôn phu như vậy, nhưng mà hiện tại, à phải từ rất lâu trước kia, nội tâm cô đã không còn gọn sóng.

Lâm Trọng không biết cô đang suy nghĩ điều gì, chỉ dùng ngữ khí ôn hòa mở miệng: “Nghe nói em gần đây có viết kịch bản, có gặp phải cái gì khó khăn không? không muốn tôi giúp em xem qua một lần sao?”

Nếu là Cố Hàm Surong thật kia, nhất định vui đến điên luôn rồi, rốt cuộc anh Lâm cũng đã nguyện ý thân thiết với cô, người cùng thảo luận với cô lại là Hera Crick.

Nhưng mà Cố Hàm Surong của hiện tại hoàn toàn không biết Hera Crick là ai, cũng không nghĩ bản thân muốn tiếp cận anh Lâm, nàng lắc đầu cười khê: “Chỉ là vì quá rảnh rồi nhàm chán, viết ra mấy thứ linh tinh thôi, không lo lắng cái gì cả, Lâm anh không cần để ở trong lòng.”

Lâm Trọng dừng lại một chút, ánh mắt muốn xem kỹ, lúc này mới phát hiện Cố Hàm Surong so với trước đây không giống nhau.

hắn chuyển câu chuyện: “Em và Lục Văn Tinh. ....”

Cố Hàm Surong thực sự dứt khoát gật đầu: “Muốn kết hôn.”

Lâm Trọng nhú nhú mày, trong giọng nói lộ vẻ không đồng tình rõ ràng xem lẫn lo lắng: “không phải chỉ mới nói muốn đính hôn sao? Sao nhanh như vậy lại muốn kết hôn? Tôi nghe người ta nói hắn không có học vấn cũng không có nghề nghiệp, trước kia chính là một tên côn đồ, bằng đại học đều là bỏ tiền ra mua, hai người cho dù kết hôn cũng sẽ không có tiếng nói chung. Hôn nhân là chuyện cả đời, sao lại có thể qua loa như vậy? Hàm Surong, tôi hy vọng cô có thể suy nghĩ lại cho thật cẩn thận.”

“Lâm anh, anh lo nhiều quá rồi, dù thế nào đó cũng là chuyện của tôi cùng anh ấy.” âm thanh của Cố Hàm Surong lạnh lùng.

Tiếng nói chung? Đó là cái gì? Lúc trước tính là cái gì? cô với Lâm Trọng chẳng lẽ đã từng có tiếng nói chung sao?

Gia thế tương đương, thơ từ cũng tương xứng, cảm tiêu hòa tấu hợp nhau, kết quả ra sao? không phải nói bỏ liền bỏ hay sao, nạp thiếp cũng không ít người, cô cùng anh ta có tiếng nói chung nhưng anh ta cũng không ngừng lại ở cô một lần.

“anh Lâm,” cô thờ dài: “anh nên cùng với Cố Mẫn sống cho thật tốt đi.” Tốt xấu gì hai đời đều là vợ chồng, như vậy sẽ bớt đi một người đau khổ, vì anh, đau khổ gì tôi cũng từng gánh chịu rồi.

cô nói xong không hề ở lại, xoay người rời đi.

Lâm Trọng nhìn chằm chằm bóng dáng cô, đôi mắt trở nên nặng nề, hắn cảm thấy sự tình không nên trở thành thế này. Nhưng hắn nói không nên lời sự việc đang không đứng chỗ nào.

hắn trầm mặc không nói mà trở lại phòng, nhắm mắt lại, trong đầu lại hiện ra buổi tiệc ngày đó, hình bóng Cố Hàm Surong cầm tiêu mà đứng.

Từ nhỏ hắn đã biết mình muốn tìm một người, nhưng lại không biết mình nên tìm người nào.

Nhìn khuôn mặt của Cố Hàm Surong rất dễ động tâm, nhưng cô trừ khuôn mặt ra thì những thứ khác đều không đứng tí nào, nhưng nhìn Cố Mẫn kéo đàn violon thì sẽ động tâm, trong nháy mắt qua đi thì sẽ trầm luân thật sâu.

hắn biết bồi hồi như vậy không tốt, nên mới đồng ý xác lập quan hệ với Cố Mẫn, bởi vì hắn cảm thấy hắn không phải loại người nhìn bề ngoài của người khác.

Nhưng đến đêm đó, khi nhìn thấy ở dưới ánh đèn Cố Hàm Surong cầm tiêu mà đứng, trong nháy mắt tim đập nhanh mãnh liệt, hắn mới biết được người mình tìm thực sự là ai, là cái người thanh lãnh như trăng, tính tình thẳng thắn như lửa, tài hoa hơn người là Cố Hàm Surong.

Mà lúc trước sao hắn lại cảm thấy Cố đại tiểu thư thật uống một khuôn mặt mỹ lệ lại có cái tài năng buồn cười như vậy.

rõ ràng là cùng một người, nhưng hắn không biết tại sao khi đó lại nghĩ vậy, lại hoàn toàn không cảm thấy khác thường.

hắn đặt tay trên mắt, che khuất đáy mắt âm trầm.

Chương 17: Trước khi kết hôn

Editor: huyetsacthiensu

“Nhìn xem người dạy con gái tốt như thế nào!” “Thiếp thân biết sai rồi.”

“Hàm Sương, không nên chọc giận phụ thân con...”

“Nữ nhân chúng ta, lấy trinh tiết, hiền thực làm trọng, giúp chồng dạy con mới là con đường duy nhất.”

“Đại muội muội nói ngược gì vậy, một mình muội là nữ nhân, sao có thể suốt ngày ở chung với nam nhân, mau trở về học thêu thùa mới đúng.”

“Hàm Sương, không nên chọc giận phụ thân con...”

Cố Hàm Sương mở mắt ra, nhìn kịch bản bày ra trước mắt.

Bối cảnh lúc đầu của kịch bản phát sinh ở thời đại này, nói về một cô nương kế thừa tay nghề nấu nướng của gia đình lang bạt đến Kinh thành, gây ra một loạt chuyện không biết nên khóc hay nên cười, cuối cùng kết quả là thu được tình bạn, tình yêu cùng sự nghiệp.

Vốn là một câu chuyện có đủ sắc hương vị.

Chỉ tiếc là lời kịch lúng túng, tình tiết cũ kỹ, mỹ thực trong câu chuyện cũng bình thường không hề có chút hấp dẫn nào.

Cố Hàm Sương không biết gì về thế giới này cho nên thay đổi thời gian về thời cổ đại, cô nương đổi thành công tử, như vậy thì mọi chuyện sẽ hợp lý.

cô vốn là một người thông minh uyên bác lại đọc rộng hiểu nhiều, có thể dễ dàng làm cho một câu chuyện trở nên thú vị hơn.

Nhưng sau khi kịch bản hoàn thành cô lại chậm chạp chưa công bố ra ngoài, trong lòng phảng phất có một luồng không khí không ngừng xông vào, trong đầu không ngừng vang lên lời nói non nớt ngày bé.

Nếu ta là nam nhân có thể vung kiếm tiêu sái, ngao du tứ phương.

Nếu ta là nam nhân có thể uống rượu làm thơ, tài danh truyền xa.

Nếu ta là nam nhân...

không phải là chưa từng nghĩ đến nữ cải nam trang, cùng các đại ca đi học, bá các danh sĩ làm thầy, ngao du khắp các danh thắng.

Nhưng đây chỉ là giấc mơ vô tri, ngang tàng thời niên thiếu, chính là chuyện viễn vông, trừ làm mẫu thân rơi lệ, phụ thân trách mắng thì chính là bị huynh đệ cười nhạo, tỷ muội xa lánh.

Nhưng nơi này lại không như vậy, tại sao mình lại không thể...? cô cầm bút lên, dùng sức gạch vào tên nhân vật chính, thay đổi từng chi tiết trong câu chuyện.

“hắn” đổi thành “cô”, thiếu niên tràn đầy lòng hăng hái biến thành thiếu nữ hoạt bát thông minh, càng thêm sinh động cũng càng thêm chân thực.

Cốc trà bên cạnh làn khói vẫn vút, cô cầm lên nhấp một ngụm, ngón trỏ gõ nhẹ lên mặt bàn, ánh mắt sâu thẳm, giống như có thể xuyên qua làn khói nhìn về khoảng thời gian ngày thơ bé, khoảng thời gian bản thân còn ngây thơ trong sáng.

***

Dịch Bác Hàm vốn xếp kịch bản vào hạng B, đối với một người mới không có tiếng tăm mà nói chính là đãi ngộ nhiều người thèm muốn rồi. Nhưng khi đọc kịch bản cô giữ đến thì lập tức vỗ bàn nâng lên hạng A.

“Cuối cùng cũng coi như không cần đọc cái loại tình tiết hát nhạc Rock anh roll ở thời cổ đại kinh hoàng nữa rồi.” hắn cảm thán “Tình tiết trong kịch bản này ngay cả một chi tiết nhỏ cũng không có cảm giác không ổn nào cả, có nhiều chỗ ngay cả tôi cũng không nghĩ đến, không nói đến những cái khác nhưng bản lĩnh viết văn sử của chị đầu đúng là vô cùng thâm hậu.”

“Hát nhạc Rock and roll ở cổ đại có vấn đề gì không?” Trương Thần vận vẹo người làm động tác thư giãn, đặc biệt đặc ý nói “Tiêu điểm của toàn

trường chính là tôi.”

Dịch Bác Hàm yên lặng nhìn hẩn một giây, thờ dài như người cha già “Đọc nhiều sách đi con trai ngốc.”

Sau đó không thèm tránh đi mà đón lấy hộp khăn giấy vừa bị ném đến.

nói đùa như vậy nhưng Trương Thần cũng biết kịch bản này quan trọng với Dịch Bác Hàm như thế nào.

Dịch Bác Hàm không giống với hai người bọn họ.

Bố mẹ Trương Thần ân ái, là đôi vợ chồng kiểu mẫu trong vòng tròn này, anh trai Trương Thần tuổi trẻ tài cao, rất che chở cho người em trai duy nhất này cho nên làm cho hẩn đến tuổi này nhưng vẫn ngây thơ không buồn không lo.

Lục Văn Tinh là đơn truyền ba đời, Lục gia từ đời Lục lão gia đều chỉ có một người con trai, Lục Văn Tinh là độc đinh, từ nhỏ muốn trắng được trắng muốn sao được sao.

Chỉ có Dịch Bác Hàm, Dịch gia là gia đình điển hình trong vòng tròn này, bố mẹ là hôn nhân thương mại, không liên quan gì, con cái sinh ra thì bị ném sang một bên liền bắt đầu chơi đùa. Dịch Bác Hàm là một trong những đứa con trong giá thú, những gì phải trải qua còn thể thâm hơn so với mấy người con riêng.

Đáng lẽ như vậy thì ba người lại sẽ không thể chơi chung một chỗ với nhau nhưng vận mệnh vẫn luôn kỳ diệu như thế.

Ngày bé Dịch Bác Hàm gặp được Trương Thần còn mang theo nước mũi ở nhà trẻ, trên mặt là một nụ cười ngu ngốc không buồn không lo, đang bị người khác lừa lấy đồ ăn vặt trong cặp sách.

“Đây là tiền đan của tớ, ăn rất ngon.” Đứa trẻ đối diện tỏ ra thần bí mở bàn taygiơ ra mấy viên tròn tròn màu đen, nói giống như đây là tiền đan thật vậy.

Chỉ có Dịch Bác Hàm biết đó là gỉ mũi của đứa trẻ kia, hẩn tận mắt nhìn thấy nó mọc từ trong mũi ra sau đó vo thành viên.

Nhưng thẳng nhóc ngu ngốc kia vậy mà cũng tin, còn rất yên tâm nhận lấy mấy cục đấy. Nó ngu ngốc đưa hộp bánh bích quy nhập khẩu trong tay cho thẳng nhóc kia, sau đó đưa tay nhận lấy viên tròn trong tay thẳng nhóc...

Dịch Bác Hàm luôn đứng bên cạnh nhìn, lúc này cũng không nhện được nữa há mồm lên tiếng, gây ra tình cảnh hỗn loạn, rất nhanh đã dẫn thầy giáo đến nơi.

Đứa trẻ lấy gỉ mũi lừa bạn học bị phạt, hai người cũng tự nhiên mà dính vào với nhau trở thành mộtnhóm hai người cấu kết làm chuyện xấu.

Từ tiểu học đến trung học cơ sở đến tận lúc ra ngoài xã hội...

Nếu Dịch Bác Hàm gặp phiền phức thì Trương Thần sẽ chạy về nhà khóc lóc tìm kiếm sự giúp đỡ của bố mẹ và anh trai để che chở cho người anh em của mình. Trương Thần bị người khác chọc ghẹo thì Dịch Bác Hàm sẽ dùng đầu óc giúp hẩn giải quyết vấn đề.

Bố mẹ Trương gia thấy đứa con trai ngốc nhà mình có một người bạn thông minh lại không chê hẩnphiền phức nên đối với Dịch Bác Hàm rất tốt, dù sao bọn họ không thể lúc nào cũng đi bên cạnh con trai được.

Tuổi thơ của Dịch Bác Hàm một nửa là trải qua ở Trương gia, nghiêm nhiên là con rể Trương gia. Địa vị của hai vợ chồng Trương gia ở trong lòng hẩn đúng là còn cao hơn so với bố mẹ đẻ của hẩn.

Vốn là một cặp đôi đánh khắp thiên hạ không có đối thủ mãi đến tận khi bọn họ gặp được Lục Văn Tinh.

Khi đó hai người mới học lớp tám, mới vừa gây họa bị điều đến thành phố H. Thế nhưng đối với hai người bọn họ mà nói chỉ cần hai người vẫn ở cạnh nhau thì tất cả không có vấn đề gì. Thậm chí bọn họ còn hùng tâm bừng bừng lập chí muốn xưng bá trường học mới nhưng không may người đang xưng bá ở trường học mới lại là Lục Văn Tinh.

Dịch Bác Hàm thông minh giáo hoạt nhưng Lục Văn Tinh trừ học không giỏi ra thì những chuyện khác có thể nói là đã thành tinh. Trương Thần nghịch ngợm nhưng hẩn còn có anh trai quản lý tốt xấu gì cũng thu liễm lại nhưng Lục Văn Tinh đúng là vô pháp vô thiên.

Sau vài lần giao đây hai người cam tâm tình nguyện nhận đại ca. Lục Văn Tinh cũng cảm thấy hai người này hợp ý hẩn cho nên yên tâm thoải mái nhận đồ đệ. Nhóm hai người trở thành nhóm ba người chơi với nhau đến tận bây giờ.

hiện tại mấy người con riêng của Dịch gia đều lớn rồi lòng cũng không ngừng bành trướng. Bà Dịch không để hẩn ở trong lòng, chỉ quan tâm con trai do mình và người tình sinh ra, ông Dịch lại không có khái niệm con ruột con riêng, tình hình tranh đấu của anh em Dịch gia có thể tưởng tượng được.

Dịch Bác Hàm là đứa con trong giá thú được pháp luật công nhận duy nhất, cũng là cái đinh trong mắt cái gai trong thịt của tất cả mọi người, tình cảnh gian nan.

Nhiều lần nếu không phải là được hai người anh em tốt này giúp đỡ thì đã sớm bị đẩy vào hoàn cảnh vạn kiếp bất phục.

Lần này cũng vậy, số tiền đầu tư này là hần lấy được khi đánh cược với em trai thứ ba khác mẹ của hần.

Cho nên cho dù không thích đọc sách nhưng Trương Thần cũng cầm quyển kịch bản lên đọc thử nhưng rõ ràng sự chú ý của hần không giống với Dịch Bác Hàm

“Những thứ chị dâu viết này xem ra đều ăn rất ngon.” hần nói xong nuốt nước bọt ‘Ưc’ một tiếng.

Dịch Bác Hàm không tham ăn giống như hần, liếc nhìn một chút, suy nghĩ một chút “Tìm thử trên mạng đi.”

Những món ăn trên này hần chưa ăn bao giờ cũng chưa từng nghe thấy, muốn xem xem đối phương biết đến từ đâu. Hơn nữa mới tưởng tượng thôi mà hần đã có thể thèm nhỏ dãi rồi.

“Tôi sẽ tìm đầu bếp tốt nhất đóng thế, cố gắng dựng cảnh đúng nhất.”

Dù sao món ăn ngon trong quyển kịch bản này tuyệt đối không thể bị hần phá hỏng.

Trương Thần không lên tiếng chỉ là lúc đi cầm theo bản copy của chương 1.

Giờ cơm ngày hôm sau hần cầm theo bình giữ nhiệt đi đến văn phòng của Dịch Bác Hàm, thần thần bí bí mở ra.

“Cậu làm gì thế?” Dịch Bác Hàm cảnh giác, lẽ nào người này bao nhiêu năm nay đều là gay, đến bây giờ ngay cả cơm trưa cũng mang đến cho mình rồi? Tưởng tượng đến hình ảnh hai người triền miên ân ái... cả người hần nổi lên cả tảng da gà.

đang nghĩ ngợi làm sao để uyển chuyển từ chối bỗng nhiên một mùi thơm nồng nặc phả vào mặt, hần không khỏi tham lam hít vào một hơi “Thơm quá, đây là cái gì vậy?”

Trương Thần nói “Món ăn ‘Ba tươi ngon’ trong chương 1 kịch bản của chị dâu, tôi tìm đầu bếp trong nhà làm một hồi, mùi vị đó quả là tuyệt vời.”

hần lấy ra hai đôi đũa, đưa cho Dịch Bác Hàm một đôi cũng không mời hần mà tự mình bắt đầu ăn, Dịch Bác Hàm cũng không khách khí, hai người ngồi tại ta đi trong chốc lát cả bình giữ nhiệt chỉ còn thấy đầy.

“Món ăn ‘Ba tươi ngon’, một bay trên trời, một chạy trên đất, một bơi dưới nước, tươi ngon trên đầu lưỡi, tôi còn tưởng rằng chỉ là nói quá không ngờ lại có thật.” Dịch Bác Hàm than thở, hần không phải là người tham ăn nhưng cũng ăn muốn ngừng mà không được, hưởng hơ là những người kia.

“Tôi hỏi đầu bếp nhà tôi.” Trương Thần nói “Ông ấy nói món ăn này có lẽ là món ăn gia truyền của nhà nào đó, trước đây ông ấy chưa từng nghe nói đến.”

Bởi vì mọi người trong nhà đều thích ăn cho nên Trương gia bỏ ra một số tiền lớn mời đầu bếp nổi tiếng về nấu, kỹ thuật có thể nói là đứng đầu.

Ngay cả ông ấy cũng chưa từng nghe nói...

Hai người liếc mắt nhìn nhau, quyết định thật nhanh, một lần nữa lôi kịch bản ra, tìm tòi từng tên món ăn xuất hiện trong kịch bản.

Trong kịch bản của Cố Hàm Sương xuất hiện tổng cộng mười bốn món ăn, năm món tráng miệng, hai loại canh.

Trong đó có tám món ăn, món tráng miệng đương nhiên là có sự khác biệt, chỉ là cách làm có sự thay đổi, càng phức tạp hơn. Món ăn giống như ‘Ba tươi ngon’ căn bản là chưa từng nghe thấy, tìm cũng không thấy có thông tin gì.

“Chị dâu chắc không phải là cao thủ nấu ăn gì chứ?” Trương Thần lẩm bẩm.

Cố Hàm Sương đương nhiên không phải, cô không biết nấu ăn, chỉ biết ăn.

Triều Đại Kim thích ăn, đầu bếp tay nghề cao đều bị các phủ tranh nhau thuê về. Thế nhưng đại quý tộc sẽ không dạy ra được đầu bếp, đại quý tộc chỉ có thể rèn ra được người có đầu lưỡi tinh tế, điều luyện biết đánh giá món ăn. Đánh giá này không chỉ đơn giản là nói lên chua cay mặn ngọt của món ăn mà còn muốn từ trong món ăn nói được các bước làm ra món ăn, còn thiếu gia vị nào.

Cái này cũng không đơn giản hơn nấu ăn, trừ đầu lưỡi nhạy bén còn cần biết rõ các nguyên liệu nấu ăn.

Tam thức của Cố Hàm Sương là một người trong số đó. Là thực khách nổi tiếng trong Kinh. Cố Hàm Sương không chìm đắm vào nhưng trời sinh có thiên phú, đầu lưỡi nhạy bén, lại được mưa dầm thấm đất từ nhỏ, được thưởng thức các loại món ăn nổi tiếng, viết nên một quyển tiểu thuyết về các món ăn đương nhiên là có thể.

Dịch Bác Hàm gõ gõ bàn sách “Tôi đột nhiên có chủ ý này.”

***

Lục lão gia cũng không biết thành phố W xảy ra chuyện gì, nghe thấy cháu trai nhà mình gọi điện thoại về nói phải nhanh chóng kết hôn thì trong lòng run lên, chỉ lo cháu trai nhà mình bị ai lừa, ông cảnh giác hỏi “Cùng với ai?”

Lục Văn Tinh vô cùng bất đắc dĩ “Còn có thể lấy ai nữa? không phải là người ông tự mình chọn sao?”

“A, con gái lớn Cổ gia.” Lòng Lục lão gia thả lỏng một chút “Sao lại đột nhiên như vậy? Chờ chút, không phải là cháu làm cho nó to bụng rồi đấy chứ?”

Lục Văn Tinh xạm mặt lại “không có.”

“Ai da, sao cháu lại vô dụng như vậy chứ, lúc trước ta bằng tuổi cháu bố cháu đã đi học tiểu học rồi đó...”

Lục Văn Tinh “...”

hắn đã không muốn nói thêm gì nữa rồi. Lão gia từ càng nhiều tuổi càng đứng đắn, nghe Quân gia nói gần đây ông còn bắt đầu mê muội mấy vở kịch luân lý gia đình rồi. Hắn có chút lo lắng giao việc chuẩn bị lễ cưới cho ông nội.

sự thật chứng minh, Lục lão gia mê muội mấy vở kịch luân lý gia đình vẫn là Lục lão gia. Trêu đùa người nhà thì trêu đùa nhưng tính tình vang dội vẫn chưa mất đi.

Trong ngày đã chuẩn bị công việc, chọn một ngày đẹp gần nhất trong tháng đi đến Cổ gia một chuyến, thuận tiện giúp cháu trai cử hành hôn lễ ở thành phố W.

Lục Văn Tinh tranh thủ thời gian đưa cho Cổ Hàm Sương một cái hộp.

Cổ Hàm Sương nhận lấy, là giấy tờ của hai cửa hàng cao cấp cùng một khu nhà cao cấp, bên dưới còn có một cái thẻ.

“Những bất động sản này là tài sản riêng của anh, trong thẻ có một trăm triệu.”

hắn biết tình huống Cổ gia, ông Cổ sẽ không có Cổ Hàm Sương bao nhiêu đồ, đồ cưới là sức mạnh của người phụ nữ ở nhà chồng, mặc dù hắn sẽ không bắt nạt cô nhưng việc này có thể làm cho cô yên tâm thì sao hắn lại không làm chứ.

Cổ Hàm Sương cúi đầu nhìn tập giấy tờ, những chữ kia bị ngăn cách bên ngoài hơi nước tràn ngập viên mắt.

cô không ngừng nghĩ, nhìn đi, đây chính là lý do vì sao mình không yêu Lâm Trọng.

cô đã từng nghĩ, nếu mình không bị bắt vào giáo phường mà chỉ trở thành một người con gái gia đình thế gia sa sút thì Lâm Trọng có thể còn có thể cưới người khác không.

Đáp án là có, xưa nay hắn cưới không phải là Cổ Hàm Sương mà là Cổ đại tiểu thư, người đó là ai không quan trọng.

Cho nên cho dù cô ở chung hòa hợp với Lâm Trọng cũng không thể không hòa hợp nhưng sẽ không làm cô yêu hắn.

Lấy chuyện hắn sùng ái cô sau khi đón cô vào phủ mà nói nhưng hắn không cảm giác được, hắn cũng sẽ không không giấu cô cái gì, thái độ của hắn cũng cao cao tại thượng giống như đối xử với một món đồ chơi.

cô có thể giải thích cho lựa chọn của hắn nhưng không sinh ra được chút cảm ơn nào, chỉ là nhu cầu của mỗi bên mà thôi.

Nhưng bây giờ cô trừ thân phận con nhà giàu ra thì không còn gì cả, thậm chí còn không còn trong sạch nhưng Lục Văn Tinh có thể lấy lễ cưới chính thê đến hỏi cô, vì không để cô mất mặt còn chuẩn bị đồ cưới cho cô.

Mọi việc đều thỏa đáng, Cổ Hàm Sương cô may mắn như thế nào mới có thể có được người chồng sắp cưới như hắn chứ.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tôi Là Quý Nữ Cổ Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Thành hôn

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Xảy ra chuyện như này, Lục Văn Tinh không dám để cho Cố Hàm Suong chờ ở nhà nữa.

Dưới cái nhìn của hắn, người con gái này thông minh thì có thông minh, một thân bản lĩnh viết lách của cô mọi người đều nhìn thấy được, nhưng tâm cơ thật sự không nhiều, đôi lúc còn để lộ ra sự ngốc nghếch. Không sánh được với người con của mẹ kế của cô thích tính kế người khác.

Hắn sợ chỉ cần hắn rời mắt khỏi cô một chút cô sẽ bị người khác cho vào bẫy.

Cho nên trước năm mới phải cưới cô vào cửa. Lễ cưới làm rất long trọng, những người có máu mặt ở thành phố W đều đến tham dự. Lục lão gia ở đó, Lục Văn Tinh cũng là hậu sinh khả úy, những người muốn tạo quan hệ với Lục gia không phải ít.

Cố Mẫn biết mẹ cô ta chỉ chuẩn bị cho Cố Hàm Suong năm mươi vạn đồ cưới, đã sớm chờ để chế giễu Cố Hàm Suong, lại không ngờ rằng đối phương có thể nở mày nở mặt mà gả đi.

Trong lòng cô ta nhất thời cảm thấy khó chịu. Lâm gia không thể nào có nhiều tiền như vậy, ít nhất là bên ngoài không có.

Hơn nữa cô ta còn biết, mẹ của cô ta mặc dù đối với cô ta rất hào phóng nhưng càng hào phóng với em trai cô ta hơn. Đến khi cô ta cưới cũng sẽ không có nhiều đồ cưới như vậy.

Cô ta chưa xót nghĩ “Nhà giàu mới nổi ở nông thôn cũng chỉ có thể ném tiền. Cho rằng cái gì cũng có thể mua bằng tiền sao?”

***

Lần đầu tiên Cố Hàm Suong biết đến lễ cưới thời hiện đại. Sau một lúc tiếp khách đã mệt đến không thở nổi. Những người cùng lứa tuổi có thể tùy tiện nhưng không ít những tiền bối, trưởng bối thì không thể làm loạn.

Đặc biệt là Lục gia mới đến đây không lâu không thể không để ý đến.

Cố Hàm Sương gắng gượng không để lộ ra vẻ mệt mỏi, mời rượu xong vì trường bối cuối cùng mới âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Lục Văn Tĩnh nhìn thấy cô lờ mờ màng, vẻ mặt uể oải thì để cho cô đi lên phòng khách sạn trên tầng đã đặt để nghỉ ngơi.

Cố Hàm Sương không từ chối, cố gắng đi về phòng, sồn xồn cũng không kịp thay, vì tác dụng của rượu mà ngã xuống giường ngủ say.

Giấc ngủ này cô ngủ rất say, đến đêm mơ mơ màng màng mở mắt ra thấy xung quanh tối đen như mực mới giật mình tỉnh lại, cô sờ sờ trên người, sồn xồn mặc trên người lúc chúc rượu đã được cởi ra đổi thành áo ngủ, vậy ngủ, ngoài ra thì không còn cảm giác gì cả.

Trong lòng nhất thời ảo não không thôi. Lần đầu tiên của cả hai đời của cô, đêm động phòng hoa chúc chờ đợi đã lâu cứ trôi qua như vậy sao?

Quay đầu lại nhìn người không biết đã ngủ bên cạnh từ bao giờ, bên tai vang lên tiếng nói chuyện phiếm đã từng nghe thấy từ những người hầu quét dọn sân nhà.

Những người này hàng ngày nói đều không kiêng kị gì, bình thường Cố đại phu nhân làm sao có thể để cho bọn họ nói những thứ này làm bẩn tai con gái. Lần đó cũng là trùng hợp, Cố Hàm Sương đi đường tắt đến thỉnh an mẫu thân. Cách một bức tường ngăn nghe được một người hầu dương dương tự đắc nói "Đừng nhìn những người phụ nhân này đầu tóc gọn gàng quần áo đẹp dễ, trong lòng khổ ai biết được. Nếu tranh giành thì một tháng được mười mấy ngày, nếu không đòi thì cũng chỉ qua loa được ngày mừng một mười lăm, thật ra dung mạo không xinh đẹp thì nghe nói ngày động phòng cũng không có người chạm vào, những ngày tháng này trải qua có tư vị gì."

Mặc dù cô không hiểu chuyện như vậy đối với phụ nữ

có tư vị gì nhưng cũng biết đây là cách gửi chân đàn ông, thể hiện ra thủ đoạn sủng ái.

Cho nên mặc dù nói không nên nhưng khi nhìn Lục Văn Tĩnh đang nằm ngủ bên cạnh thì trong đầu Cố Hàm Suong không ngừng chế được mà liên tục hiện lên đòi... không đòi... đòi... không đòi...

Cô không khỏi sâu kín nhìn hẩn.

Ánh mắt oán niệm có thể đánh thức người trong giấc mộng sao? Sự thật chứng minh là không thể, ít nhất là không thể đối với Lục Văn Tĩnh.

Hẩn vẫn ngủ say như chết không biết gì, đêm đông phòng hoa chúc cái gì, không có chút ảnh hưởng nào đối với hẩn.

Cố Hàm Suong bực mình, trừng mắt nhìn một hồi bản thân cũng thấy buồn ngủ, mờ mịt lại ngủ thiếp đi. Sáng sớm Cố Hàm Suong cảm giác có người thăm dò trên người, cô mở mắt ra thấy người đang làm loạn là Lục Văn Tĩnh.

“Tĩnh rồi sao?” Người đàn ông đặt lên trán cô một cái hôn, động tác trên tay cũng không dừng lại. Cố Hàm Suong đã sớm quên oán niệm đêm qua, giơ tay lên vòng sau cổ hẩn.

Vợ của mình đương nhiên Lục Văn Tĩnh sẽ không khách khí.

Cố Hàm Suong đã gặp phải biến cố lớn. Chuyện này nói với cô mà nói thống khổ nhiều hơn hưởng thụ. Nhưng mà bây giờ nhìn Lục Văn Tĩnh chỉ cảm thấy mỗi tấc da thịt, mỗi giọt mồ hôi của hẩn đều tràn đầy mê hoặc.

Có lẽ là bởi vì đối tượng không giống nhau. Trên người là Lục Văn Tĩnh, là người chồng chân chính của cô, là người đồng ý che chở cho cô.

Làn thứ nhất của cô tươi đẹp như vậy. Cam tâm tình nguyện trăm luân với hắn.

Cố Hàm Suong mặt mày mệt mỏi, Lục Văn Tinh đã ăn mặc chỉnh tề, đi trở về bên giường, hôn nhẹ một cái trên trán cô "Thành phố H xảy ra một số chuyện, tối hôm qua ông nội đã đi suốt đêm để trở về, nếu em thấy buồn ngủ thì cứ ngủ thêm đi, cam nước xong thì gọi tài xế đưa em về."

Tối hôm qua sợ đánh thức Cố Hàm Suong nên không đi về, bây giờ bọn họ vẫn đang ở phòng Tổng thống của khách sạn.

Cố Hàm Suong gật gù, Lục Văn Tinh nhìn dáng vẻ khêu léo mơ mơ màng màng của cô, không nhìn được cúi đầu xuống lần thứ hai ngậm lấy bờ môi đỏ mọng kia, mãi đến khi ánh mắt đối phương mê ly thở hồng hộc mới miễn cưỡng đứng dậy, sửa lại cổ áo đi đến công ty.

Cuộc hôn nhân này đến vội vàng căn bản còn chưa kịp điều chỉnh thời gian. Hắn vừa mới đứng vững ở thành phố H, bây giờ chính là thời kì then chốt để mở rộng nghiệp vụ, ngay cả tuần trăng mật cũng bị xếp sau đấy một tháng.

Vì lẽ đó nên ngày sau hôm lễ cưới vì có thể chăm lo cho cuộc sống giàu có của vợ cùng với con tương lai hắn vẫn phải đành hoàng đến công ty.

***

Cố Hàm Suong ngồi ở hàng ghế sau, nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ. Lục Văn Tinh nói căn nhà cũ quá nhỏ sợ cô không sống được nên đổi sang căn nhà khác cho nên nhìn thấy đường về nhà không quen thuộc lắm cô cũng không hoảng hốt.

Chỉ là lúc tài xế nhắc nhở cô đã đến nơi thì vana có chút kinh ngạc, cô cho rằng căn nhà mới chỉ rộng hơn căn cũ một chút thôi không ngờ lại giống với biệt thự của Cố gia, càng to hơn, hoa lệ hơn.

Cô nhớ đến Lục Văn Tinh đã nói "Mua vội vàng cũng

chưa kịp dân em đi xem, vẫn giữ nguyên trang trí cũ. Nếu không thích thì chúng ta có thể đổi.”

Xem ra trước đây cô cho rằng gia cảnh Lục gia không tốt chỉ là hiểu lầm, bây giờ nhìn lại có lẽ là không phân cao thấp với Cố gia.

Cô nhắc chân đi vào.

Lưu Quân gia đã sớm dẫn người chờ cô. Bà ấy coi như là người Lục gia, bởi vì trung thực thẳng thắn, làm việc nhanh nhẹn nên rất được trọng dụng. Lần này Lục Văn Tĩnh kết hôn đặc biệt dẫn bà từ nhà cũ sang đây, chăm sóc cuộc sống sinh hoạt của Lục thiếu gia và thiếu phụ nhân.

Trước khi cô đến bà còn đang hiếu kỳ bây giờ nhìn thấy là một cô gái thuột tha thì không khỏi than thở ánh mắt của thiếu gia nhà mình thật tốt.

Cũng đúng, thiếu gia cũng là bà nhìn từ bé đến lớn, người có bao nhiêu soi mói bà cũng đã sớm được lĩnh giáo, nếu không phải là một người con gái tốt làm sao có thể lọt vào mắt hắn.

Bà cẩn thận van phần tiến lên “Phu nhân trở về có cần nghỉ ngơi trước không? Phòng này hôm trước vừa được dọn dẹp xong thật sự là vội vàng, thất lễ với phu nhân.” Cố Hàm Suong gật gù “Phiền bà đưa tôi trở về phòng trước.”

Đi Lưu để mọi người tản ra làm việc của chính mình, tự mình dẫn Cố Hàm Suong trở về phòng.

Biệt thự này mới được sửa sang lại xong, mang phong cách Châu Âu, chất lượng vượt trội, cô cũng không ghét bỏ, cô cũng không nhất định phải ở căn phòng kiểu Trung quốc.

Nhưng mà đồ trang trí trong phòng ngủ làm cho cô nhũn mày “Căn phòng này... là ai trang trí?”

Đi Lưu thấy cô không vui cũng không biết tại sao, bà

nhun vào căn phòng là biết rõ tình hình nhất thời bây giờ cũng không phát hiện có vấn đề gì, cẩn thận trả lời "Thiếu gia mời người về thiết kế"

Cố Hàm Suong chú ý là bởi vì khắp nơi trong căn phòng này đều là màu hồng.

Nếu như không biết Lục Văn Tĩnh cùng bản thân vừa cưới xong thì cô có lẽ nghĩ rằng bản thân bị dẫn đến phòng của vợ bé.

Dù sao ở triều Đại Kim không phải là vợ cả thì sẽ không dùng màu đỏ. Chỉ có khi cưới vợ bé mới có thể dùng màu hồng đào, hồng phấn. Lúc cô vào Lâm phủ chính là dùng màu hồng phấn, bây giờ đột nhiên nhìn thấy thật sự là không nhìn được chán ghét.

"Đổi hết ga trải giường đi, ta muốn màu đỏ, hoa văn dùng Long Phượng Trình Tường hoặc sen Tĩnh Đế, không muốn uyên ương."

Di Lưu không biết ý nghĩ của phu nhân mới, chỉ cho rằng cô không thích màu hồng. Ồm thầm nhớ trong lòng, quay đầu dặn dò người mua đồ dùng mới.

***

Di Lưu thu dọn đồ đạc, thỉnh thoảng nhìn về phòng trà một chút không có gì khác, vị phu nhân mới này đã ngồi ở đó từ giữa trưa, nước trà đã được thay đổi một lần lại một lần.

Bà chỉ cảm thấy không hổ là con gái gia đình thư hương môn đệ, ngồi một chỗ uống trà cũng đẹp đẽ như vậy. Chỉ là luôn ngồi thẳng như vậy không mệt sao? Không biết rằng Cố Hàm Suong lúc này cũng có chút phập phồng thấp thỏm.

Chuyện này rốt cuộc là sao? Tại sao vợ mới cưới lại không dẫn cô đến bái kiến ông nội cũng không để cô đến dập đầu thỉnh an?

Cứ coi như Lục lão gia có chuyện phải trở về nhà cũ ở thành phố H nhưng những người thân thích khác ở Lục gia thì sao? Cô nhớ Lục Văn Tĩnh còn có hai người cô. Nói đến Cố Hàm Suona cũng đủ độc ác ở triều Đại,

Kim, đều là trưởng bối hỏi thăm rõ ràng tình huống của nhà trai, cảm thấy thích hợp mới nói cho con gái trong nhà, khiến cho người ta có sự chuẩn bị, không phải là mặt dày tự mình hỏi.

Cố Hàm Suong noi theo thói quen này, không hỏi Lục Văn Tĩnh nhưng người nào của Cố gia sẽ hỏi thăm giúp cô đây?

Cô chính là muốn đánh cược, tin tưởng ánh mắt nhìn của mình, nhìn Lục Văn Tĩnh trước mắt thử đặt cược cuộc đời mình. Bây giờ tình huống của Lục gia cô cũng chỉ biết đại khái. Cũng may cô gặp được Lục Văn Tĩnh, nếu là người khác thì tám chín phần lại là có kết thúc bi kịch.

Cô đặt cốc trà lên bàn, hỏi dì Lưu "Trong nhà còn người khác tôi cần gặp mặt không?"

Cố lão gia đã chết, ông Cố đi ra ở riêng cũng là hợp tình hợp lý nhưng Lục lão gia vẫn sống, chắc chắn sẽ không phải ở một mình, làm sao có thể không còn ai?

Dì Lưu không biết vì sao cô lại hỏi như vậy, suy nghĩ một chút, trả lời lại "Nơi này chỉ có thiếu gia và cô ở lại, Lão gia với cô của thiếu gia tối hôm qua tiệc rượu tàn đã trở về luôn rồi."

Cố Hàm Suong nhớ đến tiệc rượu tối qua, lúc này mới chợt hiểu nhớ đến ở thời đại này đều là tiếp rượu người thân trên bàn rượu, không còn lưu hành việc đập đầu kính rượu vào ngày thứ hai của hôn lễ nữa.

Cô dừng lại một chút hỏi "Những người hầu hạ thiếu gia lúc trước đâu?"

Dì Lưu nhất thời không hiểu 'hầu hạ' là có ý gì, mở miệng nói "Trừ tôi cùng lái xe Trương đến từ nhà cũ thì những người khác đều là mới được thuê đến làm, có mấy người lúc làm việc có khả năng còn chưa có kinh nghiệm, nếu phu nhân có gì không hài lòng, có thể nói

với tôi, nếu thật sự không được thì có thể đôi người khác.”

Cố Hàm Suong nâng chén trà lên, cẩn thận quan sát vẻ mặt của bà ấy, lại không phát hiện bất cứ vẻ mặt chột dạ nào.

Chuyện này cũng kỳ lạ, gia đình người buôn bán không đặt nặng quy củ, khắp nơi đều là chưa lập gia đình đã có di nương. Con riêng của phụ thân cô gả cho con trai một gia đình buôn bán, vừa vào cửa đã có bảy, tám di nương, nghe nói trong nhà ầm ỉ, ngày ngày lấy nước mắt rửa mặt.

Cho dù Lục Văn Tĩnh có vừa ý với vợ, không cưới vợ bé trước khi cưới nhưng cũng nên động phòng rồi mới đúng nhưng bây giờ không thấy ai cả, chẳng lẽ giống phụ thân mình, đều bố trí ở bên ngoài?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tôi Là Quý Nữ Cổ Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Thăm dò

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Editor: nuyetsactruensu

P/S: bắt đầu từ chương này những lúc mọi người bắt gặp xưng hô kiểu cổ đại chính là nói về những người thân của nữ chính ở kiếp trước nhé. Mình thấy những lúc đấy mà dùng xưng hô hiện đại cứ bị sao sao ý. Nếu mọi người đọc thấy không hợp thì báo để mình đổi lại nhé. Các chương trước mình lười đổi lại quá, mọi người thông cảm nhé.

Buổi tối Lục Văn Tinh trở về, tình cờ gặp dì Lưu trong sân "Hôm nay phụ nhân làm những gì?"

Dì Lưu nhận lấy cặp tài liệu trong tay hắn, cung kính nói "Buổi sáng uống trà, sau khi nghỉ trưa thì đứng lên đi lại trong phòng, bây giờ đang xem TV."

Lục Văn Tinh gật gù, đi về phía phòng quả nhiên thấy người đang ngồi dựa trên sofa.

Có lẽ là nghe được động tĩnh, cô ngồi dậy, quay về hắn nở nụ cười tươi sáng, giữa lông mày là ánh sáng dịu dàng, thực sự là đẹp để.

Hắn cũng cười, đi qua ôm người vào trong ngực "Đang xem cái gì vậy?"

Con mắt Cố Hàm Suong thích thú nheo lại, cánh tay thon dài chỉ màn hình, đôi môi khẽ mở "Hài kịch."

Giống như để đáp lại lời hắn trong TV đột nhiên hét lên một câu hỏi thê thảm "Tá với Đông Dương đều là hình dạng như này, làm sao có khả năng sinh ra đứa nhỏ có hình dạng như vậy chứ!"

Lục Văn Tinh "..."

Quay đầu nhìn thấy trên TV đang nhốn nháo loạn tùm phèo, mấy người xoay quanh một chỗ, nước mắt đi kèm chất vấn, quả nhiên là loại kịch về luân lý gia đình.

Hắn giật giật khóe miệng "Xem hay không?"

Cố Hàm Suong suy nghĩ một chút, gật gù "Có chút ý nghĩa nhưng em đã đổi mấy kênh rồi mà nội dung cũng không khác nhau, chỉ khác diễn viên."

Em muốn nói là không khác gì mấy so với sách võ thuật sao?

“Loại kịch này đều như vậy.” Lục Văn Tinh dùng một chút, nhớ đến trợ lý của ông nội đã lên báo cáo, có chút không biết nói gì, loại ham muốn này sẽ truyền nhiễm sao?

Vợ và ông nội đều mê mẩn xem mấy loại kịch về luân lý gia đình, làm sao bây giờ?

Cố Hàm Suong không cảm nhận được hẳn đang xoắn xuýt, cô đã xem cả buổi chiều, bởi vì từ ngày đó cô xem phim ở ngoài thì ngày hôm nay mới được tiếp xúc mới thiết bị đa phương tiện này.

Cố gia không có rạp chiếu phim tại gia, chỉ lắp đặt các loại TV nhưng phòng ngủ của nguyên chủ không có cái gì cả cho nên không có cơ hội trải nghiệm.

Vốn tưởng rằng phim ảnh cũng rất thần kỳ không nghĩ rằng có cái còn thần kỳ hơn. Không cần dựng đài, chỉ cần ngồi ở nhà muốn xem cái gì cũng được.

Chỉ là cô cảm thấy mặc dù cách đóng kịch có tiến bộ, rất nhiều cảnh đều có thể trực tiếp biểu hiện mà không phải dựa vào dụng cụ thô sơ, động tác giả cùng ca từ, chất lượng của kịch lại không tốt như thế.

Số lượng rất nhiều nhưng hay dở không đồng đều, hình như là đem những người lảng giềng bên trong những kịch bản về tài tử giai nhân tâng bốc một lượt. Nội dung lời kịch khó mà cân nhắc được, cực kỳ cầu thả.

Xem lâu còn có chút tẻ nhạt.

Không giống với nơi trước đây cô ở, một khúc ‘Cửu phong trần’ truyền đạt rất lâu, những câu kịch kinh điển, giọng điệu kinh điển, khiến cho người ta nghe hoài không chán.

Cô ném điều khiển từ xa qua một bên “Kịch bản thật sự là nên sửa lại một chút.”

Lục Văn Tinh bật cười, đây cũng phải là chuyện sửa lại

kịch bản, những quanh co trong lòng giải trí kia một hai câu cũng không nói rõ ràng được.

Hắn xoa bóp mặt cô, suy nghĩ một chút vẫn không yên lòng, lại quanh co nhắc nhở một câu "Những cái này xem thì được nhưng em đừng coi là thật."

Hắn chỉ sợ cô vợ này của hắn bị lừa.

Mặc dù hắn không muốn dùng cả một ngày thảo luận với cô về Shakespeare, nhưng càng không muốn trong đầu người bên gối suy nghĩ về mấy kịch bản máu chó này, nghĩ thôi cũng thấy đáng sợ.

"Đó là đương nhiên." Cố Hàm Suong gật đầu. "Trên giấy dù sao cảm giác cũng không thật, em biết việc này cần tự mình thử, huống chi là một câu chuyện, em sẽ không coi là thật."

Lục Văn Tĩnh: lời này có chút không đúng! Em còn muốn tự mình thử một lần sao?

Nhưng mà tha thứ cho hắn, dù sao hắn cũng ít đọc sách, nhất thời không tìm được lý do phản bác...

***

Lục Văn Tĩnh nằm trên giường nghe tiếng nước trong nhà tắm truyền đến, nghĩ đến cảm giác thoải mái tối qua, không khỏi chó chút thất thường.

Từ trước đến nay hắn là người không chịu để bản thân bị uất ức, huống chi đây lại là vợ mình, đứng dậy cầm đồ đẩy cửa nhà tắm đi vào.

Cố Hàm Suong đang thoa sữa tắm trên người, nghe thấy tiếng động có người vừa đi vào dọa sợ hết hồn, đến khi thấy rõ người vào là hắn mới thở phào nhẹ nhõm, giận cười nói "Anh làm gì thế?"

Da mặt Lục Văn Tĩnh dày, nghiêm túc nói "Chúng ta tắm cùng nhau cho nhanh."

Cố Hàm Suong nhìn thấy tia sáng trong mắt hắn sao

lại không biết ý nghĩ trong đầu hẳn chứ nhưng mà cô cũng không từ chối.

Nếu cô vẫn là Cố gia Đại tiểu thư không hiểu chuyện đời thì lúc này có lẽ đã hét to lên mắng đối phương không quy củ, nói không chừng còn có thể cảm thấy bị khui nhục mà đập đầu vào cột tự sát, lấy cái chết uy hiếp.

Dù sao trong mắt người đời, từ nhỏ cô đã chịu các loại giáo dục, là vợ cũng muốn là một người vợ đoan trang, càng muốn được chồng tôn trọng.

Chuyện phòng the chỉ có thể làm ở trên giường, mà phải dùng tư thế truyền thống mới coi như là trang trọng.

Chuyện cùng tắm này chỉ có những người thi thiếp lấy sắc hầu người mới có thể làm như vậy.

Đinh Mẫn không phải cũng như vậy.

Từ thời thiếu nữ Đinh Mẫn đã có ý với Lâm Trọng cho nên mới có thể so đo với mình khắp nơi, nhưng mà cho dù là tài hoa hay tướng mạo cũng bị mình lấn áp cho nên vô cùng không cam lòng.

Không dễ dàng gì mới có cơ hội trở thành vợ Lâm Trọng cho nên đặc biệt thể hiện bộ dáng người phụ nữ cao quý, sợ bị người khác nói không xứng với thân phận thiếu phu nhân Lâm gia.

Mọi cử động đều rất quy củ, coi trọng phong thái, vốn là một người con gái hoạt bát lại ép mình trở thành một lão phu nhân cứng nhắc. Không những không làm cho Lâm Trọng để ý ngược lại còn đẩy hẳn ra xa. Đáng thương là bản thân nàng ta không biết chuyện này, đổ hết những lạnh nhạt mà nàng ta phải chịu lên trên đầu thiếp thất.

Còn cô thì sao?

Trong lòng Cố Hàm Suong đột nhiên cười nhạo, nếu không phải cô đã lăn lộn trong nơi dơ bẩn một lần thì có khác gì Đinh Mẫn đâu chứ.

Từ nhỏ đã được dạy phải trang nghiêm, phải giữ thể diện, cảm thấy mặt mũi lớn hơn trời, không kém hơn Đình Mẫn là mấy.

Nhưng bây giờ, cô sẽ không ngốc như vậy. Đây là chồng mình, cô sẽ không làm hấn chán ghét mình, đưa mình vào đường chết.

Cô ngược mắt nhìn khuôn mặt tuấn lãng dưới ánh đèn, đưa tay ra vòng lấy eo hấn.

Ôm thanh trong phòng tắm rất nhanh đã thay đổi.

Chờ đến lúc tiếng nước ào ào ngừng lại đã hơn một tiếng đồng hồ sau.

Nhìn cô vợ bé nhỏ của mình khép hờ mắt phượng, còn đang thổ dốc, lần thứ hai cảm thấy vợ hôn nhân này thật không tồi.

Dù Lão gia tử không đáng tin nhưng ánh mắt vẫn rất tốt.

***

Sáng ngày thứ hai, Lục Văn Tinh tỉnh thần sáng khoái rời giường rất sớm đi đến công ty.

Cố Hàm Suong giúp hấn thắt cà vạt, nhìn biểu hiện sung sướng của hấn thì nhân cơ hội nói chuyện của mấy người vợ bé "Không bằng anh đưa mấy em gái vào cửa đi, ở mãi bên ngoài cũng không phải là cách hay, đưa bọn họ vào cửa mấy chị em cũng có thể giúp đỡ lẫn nhau.

Cô nghĩ đi nghĩ lại, vẫn nên để bọn họ dưới tầm mắt mình, nắm trong tay mới an toàn.

Trong tay mẫu thân có người, tai mắt nhạy bén, đối với từng cử động của phụ thân đều nắm rõ vì vậy có thể dè

lên không cho những thiệp thất kia vào phủ.

Không có thân phận chính thức, mấy người con của những thiệp thất kia dù làm ầm ĩ thế nào cũng không làm được trò trống gì.

Nhưng bản thân cô bây giờ không có, nếu không đặt bên cạnh chỉ sợ sẽ xuất hiện những việc ngoài ý muốn, ngay cả bên ngoài hẳn có mấy người con cũng không biết, nếu để cho có người lấy mất trái tim của Lục Văn Tĩnh vậy thì nguy rồi. Chẳng bằng nhận lấy bọn họ, cho dù cấp cho bọn họ danh phận nhưng dù sao cũng thấp hơn mình, tương lai có con cũng có thể để cô ta đi. Biết người biết ta trăm trận trăm thắng.

Đáng tiếc tính toán này của cô Lục Văn Tĩnh cũng không hiểu được, hẳn còn không hiểu cô đang nói gì.

Hắn để mặc cô vợ mình chỉnh sửa cổ áo, nghe vậy cười nói "Bên ngoài em còn có em gái không anh không biết nhưng em trai đúng là sắp có một. Bố em có người tình có thai cũng tám tháng rồi, có người nói để bệnh viện kiểm tra đúng thì mới đưa về nhưng ông ấy sợ đến điên rồi. Mẹ kế của em còn chưa biết đâu, nếu biết chắc tức chết mất.

Tay Cố Hàm Suong dừng một chút, cô đương nhiên biết ông Cố có phụ nữ bên ngoài, cô đã nhiều lần thấy ông ta đi từ bên ngoài về với sắc mặt thỏa mãn, trên người mang theo một mùi nước hoa không giống với mùi của Đinh Nhu, như có như không, vô cùng nhạt.

Cô không biết là Đinh Nhu không biết hay đã sớm biết nhưng giả câm giả điếc.

Chỉ là việc này cô không nên cũng không muốn quản, vẫn luôn không lên tiếng, không ngờ bây giờ còn có cả con.

Lần này Đinh Nhu nên gấp gấp đi, hàng ngày bà ta luôn giả vờ không quan tâm gì cả nhưng luôn để tâm xem con trai Cố Bác của bà ta có được kế thừa Cố gia hay không.

Nhưng những chuyện này cũng không phải là chuyện cô quan tâm, cô quan tâm là chuyện cô nói quá ầm ĩ nên Lục Văn Tĩnh không hiểu hay là hẳn giả vờ không hiểu, muốn cho người khác nghĩ gì.

muốn tìm ra manh mối nhưng không nhìn ra cái gì cả, cô không khỏi có chút nhụt chí.

Cô ngược mặt cẩn thận quan sát vẻ mặt Lục Văn Tĩnh, muốn tìm ra manh mối nhưng không nhìn ra cái gì cả, cô không khỏi có chút nhụt chí.

Lục Văn Tĩnh không biết suy nghĩ của cô, lại càng không biết hậu phương không biết vì sao lại nổi lửa, tâm tình hẩn vẫn sung sướng như cũ, hôn một cái lên trán vợ, dặn dò vài câu rồi đi làm.

Cố Hàm Suong ngồi trên giường, trong đầu không ngừng tự hỏi nguyên nhân Lục Văn Tĩnh từ chối mình, là không có ai hay là đau lòng cho người ta, sợ mình làm hại cô ta?

Cô càng nghiêng về về sau, rất đơn giản, cô chưa từng thấy nam nhân nào chỉ có một người vợ, những gia đình làm nông trong tay chỉ có ít đất còn vụng trộm vài lần hưởng hồ là Lục gia?

Hắn không muốn để cô chăm sóc bọn họ, chẳng lẽ... Đối phương cũng giống người tình của ông Cố, đã có con? Cho nên không dám dẫn về... sợ cô ra tay với đứa trẻ?

Cô nhất thời tâm loạn như ma.

***

Cứ như vậy qua hai ngày, mặc dù Cố Hàm Suong cố tỏ ra bình thường nhưng trong hành động vẫn lộ ra chút đầu mối.

Hai ngày nay vợ mình có tâm sự, Lục Văn Tĩnh đã duyệt qua nhiều người làm sao lại không thấy được, nhưng hắn hỏi cô lại không nói chỉ nói là hơi mệt, cũng không phải là không vui.

Hắn khuyên vài lần cũng không thấy có hiệu quả, lại thực sự không đoán được chỉ có thể dặn dì Lưu chú ý một chút.

"Để lái xe đưa em đi dạo bên ngoài vài vòng, vừa ý cái gì thì mua cái đấy. Chờ thời gian bận bịu này qua đi thì anh sẽ dẫn em ra ngoài chơi một chút, đừng buồn."

thứ anh sẽ cần em và người chơi mọi thứ, cũng buồn nữa nhé?" Lục Văn Tinh sờ sờ tóc của cô.

Cố Hàm Suong cố gắng ép mình nở nụ cười gât đầu, nhìn bóng lưng đối phương rời đi, cao lớn mà kiên cường, giống như có năng lực chống đỡ cả bầu trời nhưng bầu trời này thuộc về cô sao?

Cô cup mắt xuống không nói.

"Hôm nay thời tiết khá đẹp, phu nhân ra bên ngoài đi dạo một chút đi." Di Lưu nhớ lời dặn của Lục Văn Tinh, sau khi ăn điểm tâm thì khuyên cô đi dạo ở vườn hoa một chút.

Cố Hàm Suong cũng không muốn khiến người ta đơn độc liền đáp lại.

Cô đi lung tung không mục đích ở vườn hoa, nhưng bởi vì trong lòng lo lắng nên hoa đẹp khắp vườn cũng không lọt vào mắt cô được.

Chỉ là khi cô đi đến hàng rào bên cạnh thì dừng phải hàng xóm sát vách, tóc màu nâu làm xoăn, môi đỏ tươi đẹp, mà một người đẹp sáng rỡ, chào hỏi với cô ấy cách hàng rào.

Cố Hàm Suong mỉm cười gât đầu.

Di Lưu vẫn đi theo ở xa xa phía sau, thấy thế muốn nói cái gì đấy cuối cùng vẫn nhìn được.

Lúc trở về mới len lút nói với cô "Phu nhân cách người này xa xa một chút, cô ta cũng không phải người tốt đẹp gì, nam nhân không để ý trong nhà suốt cả ngày ở với cô ta, của cải đều bị người vét sạch rồi."

Hóa ra là người tình.

Có điều cô nhìn thấy trong mắt Di Lưu không che giấu sự xem thường thì liên tưởng đến biểu hiện gần nhất của Lục Văn Tinh, đột nhiên hiểu được, Lục Văn Tinh có thể là thật sự không có người phụ nữ khác.

Nếu không phải vậy thì Di Lưu đã hầu hạ hấn từ nhỏ thì khi nhắc đến chuyện này sẽ không thể hiện thái độ này.

Tìm Cố Hàm Sương nhất thời đập như trống, không ngừng tự hỏi chính mình.

Có khả năng sao?

Làm sao có thể? Tự mình nhìn một chút xem, từ nhỏ đến lớn, trừ gia đình ăn còn không đủ no thì người đàn ông nào chẳng tam thê tứ thiếp? Cho dù là mấy lão già 70, 80 tuổi còn muốn cưới thêm vợ bé. Như Lâm Trọng thư sinh yếu đuối còn có ba di nương, bốn thông phòng.

Đi đến nơi này, người đàn ông duy nhất cô tiếp xúc là ông Cố cũng không sạch sẽ.

Cho nên cho dù là thế giới nào thì đàn ông cũng là một đáng vẻ.

Huống hồ nhìn biểu hiện mấy ngày nay của Lục Văn Tĩnh không hề giống người không có ham muốn, cho nên làm sao có khả năng đó?

Nhưng mà, nếu là thật thì sao?

Nếu là thật... đây là một người đàn ông sạch sẽ, một... Lục Văn Tĩnh chỉ thuộc về cô...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tôi Là Quý Nữ Cổ Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Có thuật

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 20: Có thuật

Editor: huyetsachthiensu

Cố Hàm Suong ngồi ở trên giường, đầu tiên là kéo dẫn dây chằng, từ từ bày ra một tư thế quái dị.

Đây là cô học được khi còn ở giáo ti phường ở đời trước, nói khó nghe chính là công pháp quyển rũ đàn ông.

Công pháp này nếu luyện đến bước cao nhất thì không chỉ có thể tắm bổ thân thể phụ nữ mà còn có thể làm cho da thịt căng mọng, thân thể mềm dẻo như mèo, càng có thể làm cho phía dưới ướt át chặt khít, co rút có lực, làm cho đàn ông dục tiên dục tử, ngay cả thân thể nam nhân cũng được lợi.

Thế nhân đều cho rằng, cửu khúc hồi lang là cái tuyệt vời nhất trong thập đại danh khí*, nhưng lại không biết Thập Trọng Thiên cung và Tứ Quý ngọc xoáy ai cũng có điểm đặc biệt riêng của mình. Nên xem tính chất hầu hạ đàn ông thế nào. Nếu môn công pháp này luyện thành công thì các người có Tứ Quý ngọc xoáy khít khao và Thập trọng thiên cung co dẫn đàn hồi. Thì cho dù nhan sắc hay công pháp khác có bình thường đến đâu đi chăng nữa vẫn quyến rũ hơn người thường không ít.

*Thập đại danh khí: 10 bộ phận xinh đẹp, quyến rũ ở thân dưới của nữ nhân. Bao gồm: Nhất chi độc tú, nhũ yển song phi, ba châu xuân thủy, tứ quý ngọc xoáy, ngũ long hủ châu, lục diên mai phúc, thaast khiêu linh lung, bát phương phong vũ, cửu khúc hồi lang, thập trọng thiên cung. Tham khảo thêm: https://tuchangioi.net/hoanh-hanh-thien-ha/chuong-7/?fbclid=IwAR3oqI5ZezDyr7PWc5wlnTm4Fzw88jRQaQJhYJHmYvplrD7g2_kruM4KHxI

“Công pháp này luyện tốt lắm, ta đảm bảo người sẽ có được sự chặt chẽ tứ quý ngọc xoáy, sự dẻo dai của thập trọng Thiên cung, cho dù là người có tư chất bình thường cũng mạnh hơn người thường không ít.”

“Điều kiện của cô nương tốt, tập công pháp này thì cho dù là Quý phi cũng làm được huống chi chỉ là một vị trí hoa khôi nhỏ nhỏ.”

Lời nói của ma ma giáo ti phường văng vẳng bên tai. Thì ma, khi đó trong lòng cô tràn đầy, khấp khểnh, cho dù.

nhấn nhục dưới roi da mà luyện công pháp này cũng không mang ra dùng với bất kỳ ai.

Đối với nam nhân bao gồm Lâm Trọng cô cũng đối xử giống như với người ngoài, nhìn thấy bọn họ điên cuồng khàn giọng gào thét đầy rẫy trầm mê, nội tâm vô cùng hờ hững. Bọn họ bị dục vọng chi phối, tồn tại giống như cầm thú, lại nắm trong tay quy tắc thế giới, dễ dàng quyết định chuyện sống chết của các cô.

Chỉ là bởi vì bọn họ có sức mạnh. Bọn họ tranh đoạt giữ lấy các cô, rồi lại khinh thường các cô.

Buồn cười biết bao, trong lòng cô tràn đầy không cam tâm, lại không thể tránh được. Bởi vì chính cô cũng đang hãm sâu trong vùng lầy không thoát ra được.

Dưới tình huống này, ẩn nhẫn chịu đựng đã là cực hạn, sao còn có thể chủ động đi lấy lòng bọn họ?

Cô chưa bao giờ nghĩ rằng có một ngày mình sẽ chủ động luyện công pháp này.

Bây giờ cô muốn luyện cái này là bởi vì cô đã gặp được người không giống như bọn họ.

Cố Hàm Suong thả một chân xuống, chậm rãi nâng cái chân còn lại lên, nhớ lại cuộc nói chuyện với Dì Lưu ngày đó.

Dì Lưu là một người trung thành với chủ, ở Lục gia đã hơn nửa đời người, mọi chuyện đều vì Lục gia.

Bà sợ Cố Hàm Suong mời về làm dâu chưa thích ứng được cho nên thường nói với cô một số chuyện của Lục gia.

Buổi chiều ngày đó, Cố Hàm Suong mời bà uống trà.

Dì Lưu cầm một cái đĩa tỏi, vừa bóc vỏ vừa nói dẫu dẫu.

“Lão phu nhân tôi chưa gặp, lúc tôi đến bà ấy cũng đã mất, Lục lão gia nhiều năm cũng chưa có được khuôn mặt tươi cười, nhìn cũng thật dọa người, cũng làm cho người khác lo lắng...”

“Lúc ấy Lục lão gia gửi ông Lục (bố của Lục Văn Tinh)

cho một gia đình khác nuôi, bố mẹ là giáo sư, thời đại đó mất mũi đặc biệt được coi trọng, đứa con trong nhà cũng đều được học hành.”

“Nhưng ông Lục nói gì cũng không làm, nhất định cưới con gái của một gia đình bán tạp hóa, bà Lục... Nghe nói thời còn là một cô nương là một người hung hãn, có người mua đồ không trả tiền bà ấy cũng có thể đuổi theo người ta mấy con phố.”

“Lục lão gia không lay chuyển được cho nên để cho ông ấy cưới bà Lục vào cửa, ai ngờ hai người cưới nhau mới được mấy tháng đã náo loạn, cả ngày đập đồ cãi nhau, làm cho người ta đau đầu. Hai người họ náo loạn nhưng không cho người khác nói. Người nào nói hai người họ không bằng lý hôn đi thì bọn họ sẽ nổi nóng với người đó.”

Cố Hàm Sương nghe thấy rất thích hợp nhưng nghe một lúc thì phát hiện có chỗ không đúng “Lục Văn Tĩnh không có anh chị em, bố cũng không có sao? Tôi muốn nói đến con riêng...”

Di Liêu nghe hiểu cô đang muốn hỏi gì, có lẽ cô nương này xem nhiều kịch luân lý gia đình nên tư duy theo quán tính.

Bà xua tay “Nhà chúng ta không giống những nhà khác, không nhiều chuyện bát nháo như vậy, từ Lục lão gia đến thiếu gia đều không có những chuyện này, theo như lời họ nói là họ cực khổ kiếm tiền không phải để nuôi mấy người rảnh rỗi.”

Cố Hàm Sương bật cười khúc khích, cẩn thận nghĩ lại, mấy người vợ bé không phải chính là những người rảnh rỗi sao?

Không quản lý quỹ, không quan tâm hậu trách, cả ngày chỉ biết trang điểm ăn mặc, tính kế để được sung ái, thuận tiện khuấy đảo chút mưa gió trong nhà. Cứ như vậy còn muốn tìm kế tiến vào nhà chính, cho dù thả cho bọn họ tự do bọn họ cũng không muốn đi. Dù sao cuộc sống không cần lao động chân tay, không lo ăn mặc, ai mà chẳng muốn.

Mấy người đàn ông của Lục gia thật là có chút kỳ lạ.

Cố Hàm Suong lại chậm rãi thả chân xuống, chậm rãi thả ra một hơi, hoàn hồn lại.

Nếu trời xanh không cho cô gặp được thì thôi nhưng nếu chuyện này đã xảy ra trước mắt cô thì cô sẽ tranh thủ một lần, cho dù phải dùng thủ đoạn gì cũng phải giữ được Lục Văn Tĩnh.

Lục Văn Tĩnh rõ ràng cảm thấy vợ mình có chút khác thường, buồn bực không vui của mấy ngày trước tan thành mây khói, trên giường lại khiến cho người ta muốn ngừng mà không được, làm cho hắn từ yêu thích biến thành trầm mê.

Hắn hung hăng cắn cô một cái, hận không thể ăn cô vào bụng.

“Một ngày nào đó anh sẽ chết trên người em.” Hắn oán hận nói.

Cố Hàm Suong kêu lên một tiếng đau đớn, mở đôi mắt phượng, trong mắt là một mảnh mê ly. Hai chân cô giật giật, Lục Văn Tĩnh hít vào một ngụm khí lạnh, hốc mắt lại lập tức đỏ.

Chờ trời quang mây tạnh, Lục Văn Tĩnh tựa vào giường, ôm người vào trong ngực, nhịp tim dần bình phục “Hai ngày này nên về lại mặt thôi.”

“Vâng, què lại mặt đã chuẩn bị xong, anh xem hôm nào anh có thời gian.” Cố Hàm Suong nhẹ nhàng nói.

Lục Văn Tĩnh cầm điện thoại lên nhìn thoáng qua

“Ngày kia đi, ngày kia anh không cần đến công ty.”

Lúc này một bàn tay của hắn đặt trên gối cầm lấy điều thuốc nhưng không châm. Từ sau khi Cố Hàm Suong ngửi thấy mùi thuốc bị ho thì lúc ở nhà hắn sẽ không hút thuốc.

Hắn là người yêu thì sẽ sinh ra dục vọng, người hắn không để trong lòng thì hắn sẽ không thêm quan tâm, nhưng hiện tại cảm giác của hắn với vợ hắn cũng không tồi, còn có chút yêu thích cho nên hắn cam tâm tình nguyện nuông chiều cô.

***

Thành phố W có thói quen là sau ngày kết hôn bảy, tám ngày sẽ là ngày lại mặt.

Hôm nay Cố Hàm Suong đã dậy từ sớm, ngồi trước bàn trang điểm.

Không giống với những màu đỏ mấy ngày trước, hôm nay cô mặc một cái áo khoác ngoài thêu hoa sen, một cái áo lông qua hông, cái quần màu đen, dưới chân đi một đôi giày da dê, càng có dáng vẻ tinh tế, thanh lệ vô song.

Lục Văn Tinh đi từ trong nhà tắm thấy vậy thì nở nụ cười "Em mặc như này thật đẹp."

Cố Hàm Suong liếc mắt nhìn hắn một cái "Em mặc bộ khác rất xấu sao?"

Lục Văn Tinh đầu hàng "Đều đẹp, đều đẹp, người mặc là đẹp nhất."

Cố Hàm Suong sáng giọng "Mới cưới được mấy ngày tất nhiên phải mặc những bộ quần áo màu sắc sáng sủa một chút, đó là vì em nghĩ cho chúng ta lâu dài, nếu anh còn ghét bỏ thì em sẽ không tha cho anh đâu."

Cô búi tóc lên, dùng một cái trâm ngọc cố định lại, hai bên má để tóc mai, càng diu dàng. Mỗi nụ cười mỗi cái nhăn mày đều là phong tình.

Lục Văn Tinh không nhìn được, đi lên hôn cô một cái "Sao anh có thể ghét bỏ em được chứ, vợ anh lớn lên xinh đẹp mặc gì cũng đẹp."

"À" Cố Hàm Suong hô lên một tiếng, đẩy hắn ra "Ừn vào trong miệng toàn là phấn, anh cũng sợ bẩn."

Cười cười náo loạn một lúc Lục Văn Tinh cũng thay quần áo, hai người ngồi xe đi về nhà Cố Hàm Suong.

Tài sản không kém Lục gia nhưng điều bộ thì không giống, biệt thự của Cố gia có phong cách đơn giản, ngược lại cũng có vài phần lịch sự tao nhã.

Ông Cố có việc ở công ty, mẹ đẻ của Cố Hàm Suong - Đinh Nhu tiếp đón bọn họ.

Trà còn chưa uống được hai ngụm thì ông Cố đã trở về. Hai người phụ nữ nói chuyện với nhau vài câu, ông Cố gọi Lục Văn Tinh đi vào thư phòng nói chuyện.

Cố Hàm Suong ở bên ngoài uống trà nói chuyện với Đinh Nhu. Hai người đều không nói chuyện.

Cố Hàm Suong nhìn người trước mắt ra vẻ tao nhã thì không khỏi buồn cười.

Dì Lưu đã nói cho cô biết tình hình của Lục Gia, tất nhiên cũng nói cho cô biết nguyên nhân thật sự Lục lão gia đưa sinh lễ để Lục Văn Tinh cưới cô.

Nhưng đối với những lời Dì Lưu nói, bản thân xuất thân thế gia, dòng dõi thư hương thì có chút nghi ngờ.

Tạm thời không đề cập đến Đinh Nhu là mẹ kế có xuất thân nghèo khó, ông Cố cũng không giống phụ thân đời trước của cô tấm lòng rộng lớn, phong thái lỗi lạc.

Cũng không biết cái gọi là thư hương thế gia ở đây đã lưu lạc đến bộ dạng này hay là Lục lão gia đã bị lừa rồi.

Nhưng mà cái này cũng không làm cô lo lắng, những quy củ cô học được đều vô cùng tốt, tài nghệ cũng coi như là có thể lấy ra dùng, sẽ không làm mất thể diện.

Lần trước trên tiệc cưới nhìn thấy gia đình Tam thúc, có chút khí độ của người đọc sách, khó trách được kế thừa y bát* của Lão gia tử.

*Y bát: (áo cà sa và cái bát của thầy tu) vốn chỉ áo cà sa và cái bát mà những nhà sư đạo Phật truyền lại cho môn đồ, sau này chỉ chung tư tưởng, học thuật, kỹ năng... truyền lại cho đời sau.

Chỉ là không biết vì sao gia đình bọn họ có chút lãnh đạm.

Đinh Nhu cầm chén trà lên uống một ngụm. Trước đó bà ta muốn con gái được gả vào nhà đó vì nghe nói của cải Lục gia nhiều, gả vào đó thì không những ăn mặc không lo mà còn có thể giúp đỡ con trai của bà ta.

Nhưng con gái và chồng bà ta đều phản đối, bà ta cũng không thể nói gì nữa. Dù sao đi nữa bà ta biết Cố Hàm Sương đang diễn cái gì, hai ông cháu Lục Gia cũng không phải là những người dễ lừa, chớ cô ta không giả và được nữa còn không phải là sẽ về nhà mẹ để cầu xin sao, đến lúc nó tròn méo thế nào bà ta nói là được.

Cho nên bây giờ nhìn Cố Hàm Sương không thèm để ý thì bà ta cũng không vội, để xem ai thiếu kiên nhẫn trước.

Hai người lẳng lặng ngồi đến tận lúc Lục Văn Tĩnh và ông Cố đi ra.

Sắc mặt ông Cố không được tốt, Lục Văn Tĩnh lại không nhìn ra được cái gì. Cố Hàm Sương nhìn hẩn một cái cũng không hỏi gì.

Cố Mẫn không ở nhà, nói là đi biển chơi với bạn bè. Bốn người không mặn không nhạt đi ăn cơm trưa, ăn xong thì Lục Văn Tĩnh dẫn người về nhà.

“Anh Lục, anh làm sao vậy? là bố em nói gì với anh sao?” Cố Hàm Sương ngồi trong xe mới hỏi Lục Văn Tĩnh.

cungquanghang.com

Nam nhân xử sự khéo léo đưa đẩy, không dễ dàng để cho người khác nhìn thấy sắc mặt không tốt. Trước đây cho dù trong lòng không ưa Đinh Nhu, không để ý đến bà ta nhưng khi đối mặt với ông Cố vẫn mang sự theo tôn kính với trưởng bối.

Hôm nay trên bàn cơm lại không chủ động mời rượu, không phải thất lễ nhưng lại tuyệt đối xa cách.

Lục Văn Tĩnh đánh tay lái, nghe vậy khóe miệng nhếch lên, mặt mày thản nhiên “Ông ấy muốn anh nhường mảnh đất ở thành Đông cho ông ấy.”

Thành Đông muốn xây dựng một trung tâm thương mại, tin tức này vẫn được giữ kín.

Lục Văn Tinh có phương pháp, đã sớm tích lũy vài mảnh đất. Ông Cố không liên quan đến phần buôn bán này, hiểu biết cũng không đủ nhanh nhạy, chậm từng bước, chờ đến lúc muốn tham gia một chân cũng đã chậm.

"Hàm Suong, nếu em muốn, anh có thể nhường." Lục Văn Tinh quay đầu nhìn cô "Coi như là bổ sung vào phần sinh lễ của Lục gia."

Lúc Cố Hàm Suong gả qua đây, sinh lễ của Lục gia đưa qua là Công ty cổ phần, trực tiếp chuyển nhượng sang tên của cô, Đinh Nhu muốn nhúng tay vào cũng không được. Ngược lại còn giống như muốn chê cười bà ta, cho bà ta năm mươi vạn, nói là muốn cảm ơn sự chăm sóc mấy năm nay.

Nhưng đây là Đinh Nhu, Cố Hàm Suong căm hận Đinh Nhu còn đối với bố mình lại không thể không có chút tình cảm nào.

Không ngờ rằng thật đúng là không có.

Cho dù là phụ thân kiếp trước, sau khi Cố Hàm Suong bị vứt bỏ cũng không muốn lại vì ông ấy mà xông vào nơi nước sôi lửa bỏng, đi hãm hại người đã không còn tình cảm từ lâu, hướng chỉ là ông Cố ở đời này.

cungquanghang.com

Hơn nữa thích một người giống như uống một cốc nước, không phải là làm cho cốc nước càng ngày càng đầy mà là làm cho phần tình cảm này càng ngày càng ít. Lựa chọn không giống nhau, kết quả không giống nhau.

Cô biết hẳn nói nhường chính là thật lòng nhưng hai người nhất định sẽ sinh ra một tấm màn ngăn cách, có chút giống như không nhưng vẫn tồn tại.

Cô trừng mắt nhìn hẳn "Nếu là yêu cầu không phù hợp thì anh không cần quan tâm. Anh Lục, em biết anh kiếm tiền cũng không dễ, vẫn luôn để ý việc làm ăn của bố em cho nên không cần... Anh Lục, em vẫn luôn cảm thấy bản thân chỉ có một mình nhưng hiện tại anh mới là người em để ý nhất."

Lúc Lục Văn Tinh nghe được câu cuối cùng cổ họng vừa động còn chưa kịp nói cái gì đã bị một tràng tiếng chuông cắt đứt, hẳn vừa nhận điện thoại thì bên kia đã truyền đến một tiếng trả "Anh Lục. Cứu mạng."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tôi Là Quý Nữ Cổ Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Tao ngộ

Editor: Mễ Đồng

Ở trong văn phòng của Dịch Bác Hàm là một mảnh mây đen sương mù.

Lục Văn Tinh hung hăng nhú mày: “Sao lại thế này?”

“anh hỏi hần đi” Dịch Bác Hàm đưa chân đạp một cái trên sô pha.

Khung mắt kính mạ vàng đã sớm bị hần ném ở trên bàn làm việc, khuôn mặt vốn nhu hòa từ trước đến nay cũng đã tỏ ra tức giận.

Trương Thần ủ rũ cụp đuôi buồn bực ở sô pha, nghe vậy lại càng uể oải: “Lục ca, trách em, đều là em sai.”

Vốn là Trương Thần trong khoảng thời gian trước đã tìm ra tình yêu đích thực, không phải là những cô gái mà hần dùng tiền bao nuôi bên ngoài, mà là một cô gái chân chính mà hần muốn tìm để lập gia đình.

Thông minh, xinh đẹp, là nghiên cứu sinh đại học ưu tú, thành tích xuất sắc, năng lực cá nhân cũng rất tốt.

Lập tức có thể khiến Trương Thần chú ý, hần theo đuổi người ta một tháng, cuối cùng được người ta đồng ý, hai người danh chính ngôn thuận mà sống cùng.

Trương Thần đem tất cả các mối quan hệ trước kia cắt đứt sạch sẽ, hần vốn là người hào phóng, lần này bất kể là sao hay trắng, cái gì hần cũng nguyện ý mang về.

Cha mẹ Trương gia vốn là người trí thức, con trai có thể tìm được một người đứng đắn làm bạn gái, bản thân cô gái lại ưu tú, thấy vậy liền rất vui mừng, không nhúng tay vào.

Tất cả nhìn qua đều rất tốt đẹp, nhưng liền bị phá hủy ở trong tay cô gái quá thông minh kia.

Sau khi quen nhau cô luôn âm lạnh, cô không tin Trương Thần, không tin một người có lịch sử tình trường thuộc dạng hoa hoa công tử như hần, cho nên tại đây đã cắt đứt quan hệ mười phần bình tĩnh dùng lý trí để tìm cách lấy phúc lợi cho mình, cuối cùng quyết dứt khoát mà thoát thân, biến mất không thấy đâu.

“Em tra xét, lúc trước đưa cho cô ấy phòng ở, một tháng trước cô ấy đã xử lý.” Có thể thấy được là đã sớm âm mưu. Trương Thần ngữ khí hạ xuống.

“không phải chỉ là phòng ở?” Lục Văn Tinh nhăn lại đôi mày đã thả lỏng, nhìn Trương Thần như vậy, lại tức đến mức muốn đánh hần một cái: “Tôi đã sớm nói qua với cậu khi qua lại với ai, đừng thấy cái gì đẹp để đều mang cất vào chân, đừng thấy cái gì tốt đẹp đều cho người ta thấy hết nhưng thứ cất giấu trong chân, cậu lại không nghe, lần này bị lừa rồi? Bị lừa cũng tốt, coi như chỉ là bỏ tiền mua sự giáo huấn, lần sau sẽ rút được kinh nghiệm trong trí nhớ.”

“Nếu chỉ là phòng ở còn tốt, em tặng không cho cô ấy hai cái em cũng đồng ý.” Dịch Bác Hàm ở bên cạnh cười lạnh, nói đến mức kích động, âm thanh bổng cao lên ba quãng: “hần để cho người ta đem tất cả tài liệu trong máy tính trộm đi rồi!”

Đây mới là việc khiến hần tức giận thật sự, cũng là nguyên nhân hần gọi điện thoại cho Lục Văn Tinh

Chuyện này khiến Lục Văn Tinh thật sự kinh ngạc: “không phải có hệ thống phòng trộm?”

Máy tính của bọn họ, bởi vì chứa đựng một ít văn kiện quan trọng, cho nên về phương diện bảo mật sẽ thực sự đề bụng, liền bỏ một số tiền lớn mua về hệ thống phòng trộm từ nước ngoài, hệ số an toàn rất cao, người bình thường cơ bản sẽ không thể phá giải được.

Dịch Bác Hàm trào phúng: “cô gái kia chính là người học máy tính, vốn là cao thủ, lần này hần lại đi công tác, rõ ràng là một nhân tài, con hần chẳng qua chỉ là một tên ngốc.

“Trong máy tính có cái gì?” Lục Văn Tinh có chút bực bội mà xoa xoa cái trán.

“hạng mục hợp tác của chúng ta, dự án anh hần cho hần, kịch bản của em.” Dịch Bác Hàm cong cong khóe môi: “Thực tốt. không nhiều không ít, vừa vặn đủ để chúng ta từng người một người té xuống.”

“Em không nghĩ tới, cô ấy có thể nhẫn tâm như vậy.” Trương Thần mười phần mất mát.

“Còn ở đó nói nhẫn tâm? Người chẳng lẽ ngốc đến mức nhìn không ra sao? Người ta đối với người căn bản là không có tâm!” Dịch Bác Hàm rút cuộc không chế không được mà rống lên.

Gần đây áp lực của hần rất lớn, cha Dịch đã đem 5% cổ phần trên danh nghĩa của chính mình cho đứa con ông yêu thích nhất. Lúc này đã đủ để hần có thể chống lại Bác Hàm.

Cổ phần của Dịch gia phần lớn nằm ở trong tay Dịch lão gia. Dịch lão gia phải nói là ông cụ đã thành tinh, bản thân cũng là một người cứng rắn. Ông thích Dịch Bác Hàm vì hần là cháu đích tôn, nhưng với những con cháu khác cũng không kém, chỉ cần có năng lực, ông đều không ngại bồi dưỡng.

Vì thế, Dịch Bác Hàm hiểu chuyện phía sau, vẫn luôn muốn nỗ lực hơn so với người khác. Chính là muốn chứng minh giá trị chính mình với Dịch lão gia tử. Kịch bản là vấn đề sinh tử, dự án hợp tác cùng với Lục Văn Tinh là hẳn vì chính mình mà chuẩn bị đường lui.

Hiện giờ hai cái đều bị Trương Thần huỷ hoại, hẳn làm sao có thể không tức!

Hại huynh đệ, trong lòng Trương Thần cũng không chịu nổi.

ở Trương gia, đại ca quản hẳn rất nghiêm, ngày thường tuy rằng hẳn thích chơi, nhưng cũng chỉ là phung phí ít tiền, chưa bao giờ gặp phải chuyện lớn, bởi vậy không ai để ở trong lòng.

Nhưng lúc bình thường im lặng thì không có chuyện, nhưng một khi phát ra tiếng thì là chuyện lớn, không để ý một chút đã vướng phải rắc rối lớn, chẳng những thế không chỉ là một cái.

Cả người hẳn bị áy náy bao phủ, thấp giọng nói: “Cùng lắm thì, cùng lắm thì em đem tất cả cổ phần của em cho anh, từ nay về sau em nuôi anh.”

“Tôi yêu cầu cậu nuôi tôi?” Dịch Bác Hàm tức giận.

“Được rồi, đừng cãi nhau, đồ vật đều ném đi rồi, cãi nhau có ích lợi gì? không bằng cùng nhau bàn bạc, sẽ làm như thế nào để đem tổn thất đẩy xuống thấp nhất.” Lục Văn Tinh không kiên nhẫn mở lời, duỗi tay muốn sờ sang bên cạnh, nghĩ đến việc gì lại trực tiếp thu tay lại, nâng chén trà lên uống một ngụm.

hắn vừa mở miệng, Trương Thần giống như tìm được cọc cứu nguy, vội vàng ngồi lại, nghĩ đến việc có cơ hội lấy công chuộc tội, Dịch Bác Hàm cũng thu lại sự tức giận, bình tĩnh lại, ngồi đối diện Lục Văn Tinh.

Ba người bắt đầu thương lượng đối sách.

Cố Hàm Sương từ lúc tiến vào vẫn luôn không nói chuyện. nói thật, ngay từ đầu cô muốn lảng tránh.

Ở Cố gia, khi phụ huynh nói chuyện chưa bao giờ để cho các cô xen vào. không, có lẽ phải nói thế này, các cô đều không có tư cách để nghe.

đi đến nơi này, Đinh Nhu với bố Cố thoát nhìn qua thì âm áp hòa thuận, nhưng khi nói chuyện cũng chỉ là nói chút chuyện nhà, cộng thêm âm thanh mềm mỏng, hỏi han ân cần, nhưng cũng không hỏi đến việc công, cũng không phản bác lời nói của bố Cố.

Cố Hàm Sương đã sớm được dạy dỗ.

Khi đó cô rúc vào người mẫu thân, mẫu thân của cô Cố Đại phu nhân ngồi ở dưới đèn, một bên nhẹ nhàng giúp cô chải tóc, một bên chậm rãi nói:

“Lam Phi, bởi vì lúc trước Hoàng Thượng có nói ở trước mặt nàng, oán giận về việc Chu đại nhân sửa đề muốn trăm cấp cho quá nhiều bạc, một câu khỏi miệng, nàng liền nói Chu đại nhân không hiểu chuyện, không lo lắng cho suy nghĩ của Hoàng Thượng, sửa đề sao lại cần nhiều bạc như vậy.”

“Vốn chỉ là muốn gặp may mà buông lời nói, kết quả Hoàng Thượng đã thật sự trở về răn dạy Chu đại nhân, một đồng cũng không có cấp cho nữa. không nghĩ đến năm đó Hoàng Hà thật sự vỡ đê, trong lúc nhất thời khiến cho trăm họ lâm than, Hoàng Thượng giận dữ, đem Lam Phi nhốt vào lãnh cung. Vốn là một sủng phi, hiện tại vẫn còn ngày ngốc ở lãnh cung. Còn liên lụy nhà mẹ bị ghê lạnh.”

cô lẳng lặng mà nghe mẫu thân thờ dãi:

“Chúng ta nữ nhân, tốt nhất vẫn là cái gì cũng không nên biết, biết nhiều, sẽ sợ ngày nào đó gặp họa trời giáng. Thế gian này, họa đều có nguyên do từ con người mà sinh ra.”

Vốn là một cô gái thông tuệ hơn người. cô có thể hiểu rõ ràng ý tứ trong lời nói đó, bởi vậy chuyện gì dù là cô nhìn ra manh mối, cũng sẽ đặt ở trong lòng, trên mặt làm bộ không hiểu biết chút nào, vì thế không biết đã tránh thoát bao nhiêu thị phi.

Lần này nhìn thấy tình huống này, vốn là theo bản năng muốn tránh đi, nhưng mà Lục Văn Tinh không cho cô đi, hiện tại cũng luôn ôm lấy cô, cũng không có ý lảng tránh. Bởi vậy cô ở một bên cái gì cũng đều nghe được.

Vừa vặn lúc đó Dịch Bác Hàm nhắc tới nàng: “Chị dâu, những cái thực đơn đó ta cùng Hàn Thần tra xét, cũng đã hỏi người khác, họ đều nói không có nghe nói qua. Đó là những món ăn trong tiệm ăn tại nhà sao?”

hiện tại Cố gia làm gì có tiệm ăn tại nhà? Cố Hàm Sương nói: “Là do trong lúc vô tình tôi được thấy công thức.”

Kỳ thật cũng không phải là nói dối.

Cố Hàm Sương không nghiên cứu cái này, những cái đó đầu bếp nhất định sẽ không lộ ra công thức của chính mình cùng bí quyết chi tiết, chỉ là do ném bằng đầu lưỡi, một lần hai lần là có thể ném ra được đại khái.

Nhưng mà Cố Tam thúc đối với thức ăn thực sự cố chấp, ông ấy từng trong vòng nửa tháng, vì một món ăn mà nếm suốt 56 lần khác nhau, rốt cuộc tìm ra phương pháp chế tác hoàn chỉnh.

Sau đó còn biên soạn một quyển 《 nhân gian vị 》, ghi lại thức ăn mà ông ấy ném ra.

một con cháu nhà quan lại không nỗ lực theo đuổi công danh, cả ngày trầm mê vào cuốn sách giải trí, tất nhiên sẽ làm ông Cố và Cố lão gia giận không thể làm chủ, cho người đưa tới từ đường đánh một trận.

Nhưng mà ước nguyện ban đầu của Cố Tam thúc không thay đổi, trong nhà ai nấy cũng đều khinh thường cùng ông ấy làm bạn. Chỉ có Cố Hàm Sương nể tình lật xem một vài trang.

“Chúng ta đã ném, đồ ăn đó thật sự rất ngon, em vốn dĩ là tính tìm chị dâu thương lượng, trong bộ phim cho xuất hiện một tiệm ăn tại nhà, xác định chắc chắn sẽ kiếm được khoản lớn. hiện giờ thực đơn đã bị tiết lộ, chỉ tiết tiệm ăn tại nhà ngâm nước nóng không nói, nhưng nếu đối phương đi xin bản quyền, thì khi bộ phim công chiếu còn có thể trả đũa, tố cáo chúng ta xâm phạm bản quyền.”

Nước Hoa đối với văn hóa bảo hộ rất coi trọng, nhìn hết đến các mặt. Thực đơn cũng là hạng nhất. không cần nói đến việc đó là cái thường dùng trong cuộc sống. Chỉ cần xác nhận lúc trước không có đăng ký, đã bị người khác xin độc quyền bảo hộ, người khác đã có thể nói là bị cướp bản quyền. Người bị vi phạm sẽ bị xử phạt rất nghiêm trọng.

“Như thế không đáng ngại, chỗ tôi còn có vài món ăn, đổi đi là được.” Cố Hàm Sương nói.

Dịch Bác Hàm trước mắt đã sáng ngời: “Còn có sao?”

Cố Hàm Sương gật gù đầu: “Hơn nữa điểm tâm hay thực phẩm, còn có hơn ba mươi cái.”

Trong sách của Cố Tam thúc có tất cả một trăm lẻ tám món đồ ăn, ông cho chúng cái tên của một trăm lẻ tám hảo hán.

Cố Hàm Sương chỉ nhìn hơn một nửa, cô chỉ ghi những món đơn giản mà thôi. Tính toán lại, ngoại trừ các món đã được ghi ra, vẫn còn thừa hai mươi bốn món.

“Đủ rồi,” Dịch Bác Hàm gõ một cái lên cái bàn: “hai mươi bốn món đã thực sự tốt lắm rồi, vậy chúng ta để hai mươi bốn món vào tiệm ăn tại nhà được không?”

Mọi người đều không có ý kiến.

đồ vật bị lấy đi, chỉ cần Dịch Bác Hàm không thất bại, những người đó không chiếm được cái gì, đến lúc đó dù họ cầm cái gì cũng không thể làm cho mọi người bị ảnh hưởng.

Cuối cùng cũng có một chút tin tức tốt, không khí cũng giãn ra không ít.

“Được rồi, hôm nay giải tán đi,” bọn họ rời Cố gia đã lâu, lại chậm trễ thời gian lâu như vậy, trước mắt đã thấy buổi tối rồi, Lục Văn Tinh đứng lên: “Hạng mục hiện tại cũng không cần nhắc tới, trước tiên bắt tay làm tốt chuyện này, sau đó lại đi tìm cách.”

Trương Thần và Dịch Bác Hàm đều gật gù đầu.

Dịch Bác Hàm nói muốn cùng nhau ăn một bữa cơm, Lục Văn Tinh xoa tay cự tuyệt, hần nhìn này hai người này suốt một buổi trưa, có chút phiền. Nên trực tiếp mang theo vợ mình bỏ đi.

“Hay là chúng ta đêm nay ra bên ngoài ăn đi.” hần ngồi ở trong xe đề nghị.

Cố Hàm Sương đột nhiên hỏi: “lại ăn bánh bao sao?”

Lục Văn Tinh ghen giọng một chút, tất nhiên cũng đã nhớ tới lần mất mặt đã trải qua đó, lại thấy rõ trong mắt đối phương chứa đựng sự hài hước, không khỏi bật cười, xoa xoa tóc cô: “Lại chơi xấu.”

Cố Hàm Sương làm cái mặt quỷ với hần. Chờ yên tĩnh lại, mới thật cẩn thận hỏi hần: “Lục đại ca, lần này sự tình thực sự rất nghiêm trọng sao?” anh ấy tuy rằng có biểu hiện thật sự bình tĩnh, nhưng mà cả buổi trưa cũng chưa từng buông lỏng, tay còn thường xuyên theo bản năng vói đến hộp thuốc trên bàn, tuy rằng không biết tại sao cuối cùng lại nhịn xuống không lấy, nhưng trong lòng bức bối không phải là làm bộ.

Lục Văn Tinh “ừ” một tiếng, mấy tháng vội vàng thất bại trong gang tấc, đầu vào tài chính đều ném xuống sông, thực là rất nghiêm trọng.

“Lục đại ca,” Cố Hàm Sương nghiêm mặt: “Tuy rằng em không hiểu lắm chuyện này rốt cuộc là thế nào, nhưng mà, thất bại cũng không sao hết, chúng ta có thể ở trong một căn phòng nhỏ, cũng có thể không cần thuê nhiều người hầu hạ như vậy.”

Lục Văn Tinh nghiêng đầu, ai nói đại tiểu thư Cố gia ái mộ hư vinh? rõ ràng cô chính là một cô gái ngốc, đã nhận định người nào thì sẽ rất thật lòng, đào tìm đào phôi.

hần cười, lại lần nữa không nhịn được xoa xoa đầu tóc đối phương: “Yên tâm. Lục Văn Tinh có thể vô dụng, nhưng cũng không đến mức làm cho vợ mình phải chịu ủy khuất. Em cứ an tâm làm Lục phu nhân đi.”

Cố Hàm Sương: “.....”

*****

Hai người lái xe đi đến một nhà hàng xa hoa ăn, hoàn cảnh ưu nhã, đồ ăn tinh xảo.

Cố Hàm Sương đi đến WC một chút. Bồn rửa tay ở đây là WC bên ngoài, nam nữ xài chung.

Lúc Cố Hàm Sương rửa tay, xuyên thấu qua tấm gương trên tường có thể thấy được bóng người phía sau.

Thân hình thon dài, hình dáng thâm thúy, màu xanh biển trong con người lưu chuyển, nhất cử nhất động đều mang theo một loại ưu nhã đã khắc cốt, như ám dạ đế vương, lại như bị che dấu trong ác mộng tận sâu nội tâm, hẩn câu môi, giống như một tình nhân mà ní non, trong mắt lại mang theo lạnh lẽo pha lẫn hài hước:

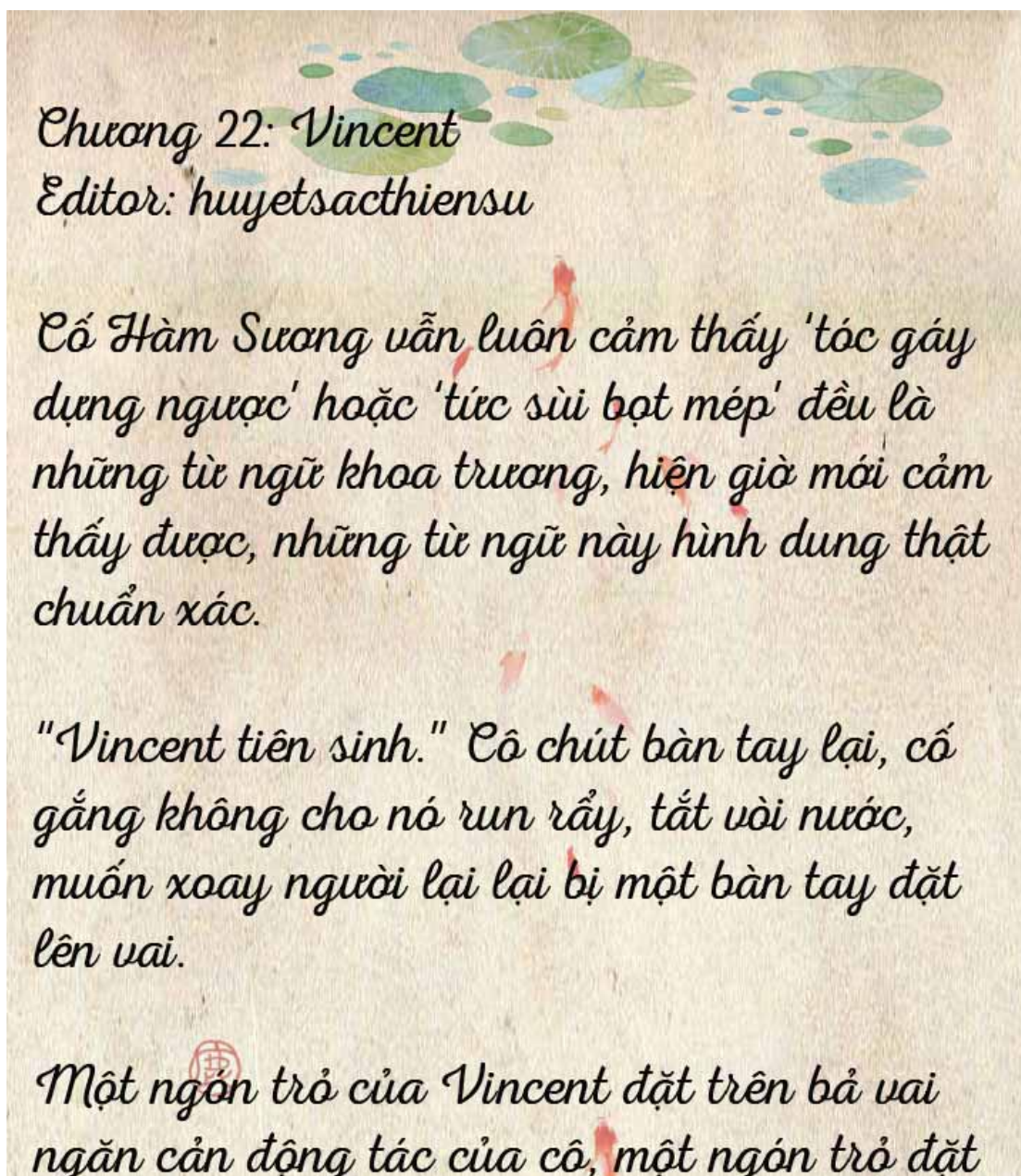
“Chúng ta lại gặp mặt, tiểu thư xinh đẹp.”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tôi Là Quý Nữ Cổ Đại* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

trên môi cô, làm một động tác 'suyt'.

"Đừng lo lắng, cô Cố, đây chính là một cuộc gặp gỡ tuyệt vời." hần đối diện với cô cách cặp kính mắt, một bàn tay cách khoảng không xoa xoa mắt Cố Hàm Sương, giọng nói mang theo sự tán thưởng từ tận đáy lòng

"Rất đẹp, không phải sao? Nhưng trước tiên cứ để nó ở chỗ cô trước, tôi sẽ nhớ đến lấy. Vậy thì, cô Cố, lần sau chúng ta gặp lại. Chúc cô có một buổi tối vui vẻ." Hần làm ra một động tác chào tạm biệt.

***

Cạnh bồn rửa tay chỉ còn lại một người, giống như từ đầu đến cuối cũng chỉ có một người, những người còn lại chỉ vài phút ngắn ngủi cũng chưa từng xuất hiện.

Cố Hàm Sương cứng ngắc đứng bên cạnh bồn rửa tay, bả vai bị đụng vào là một mảnh lạnh lẽo, như là máu ở chỗ đó đã bị đông cứng vậy, thật lâu sau đó mới cảm thấy trái tim lại nhảy lên.

Cô chậm rãi nhấc tay lên, nhìn thấy bàn tay

chính mình, trong lòng bàn tay trắng như ngọc bởi vì khăn trường dùng sức quá mạnh mà lưu lại những dấu vết hình bán nguyệt, trên đầu ngón tay móng tay nhuộm thành màu tím nhạt.

Xuân phong túy, cho dù dính máu thịt, vẫn cảm thấy say gió xuân.

Hồng nhan khô héo cùng xuân phong túy, hai loại thuốc độc suy nhất Cố Hàm Sương có.

Vườn thuốc phía sau giáo ti phường vẫn luôn được ngăn cách với thế giới bên ngoài, ma ma quản lý thuốc vẫn không xuất hiện ở tiền viện, người ở tiền viện cũng không được đi vào. Người bên ngoài bị bệnh đều chỉ phải được đồng ra khám, chữa bệnh, hoặc là tự mình cầm bạc đi tìm đại phu.

Cố Hàm Sương được cho phép đi vào một lần.

Ma ma quản lý thuốc đang già thuốc "Người chỉ có thể lấy ở chỗ này hai loại thuốc khác nhau." Bà ta tùy ý chỉ sang bên cạnh "Mỗi một thời hoa khôi đều chỉ được lấy hai loại."

Cố Hàm Sương nhìn theo hướng tay của bà

ta, thấy được một khu vực toàn những lọ thuốc, mỗi một lọ thuốc đều được dán nhãn tên thuốc ghi lại công dụng và cách dùng.

Cố Hàm Sương cẩn thận đọc kỹ, chọn hồng nhan khô và xuân phong túy.

Hồng nhan khô là thuốc chế sẵn, chỉ có một viên, một viên bịt kín cổ họng, cuối cùng tiến đưa đến im lặng.

CQH

cungquanghang.com/
facebook.com/CungQuangHang

Xuân phong túy là thuốc mê, dính máu lập tức lạnh, chỉ có phương thuốc bởi vì mỗi lần điều chế xong thì chỉ có hiệu lực trong ba ngày, sau ba ngày phải điều chế một lần nữa.

Ma ma quản lý thuốc ngẩng đầu liếc mắt nhìn nàng một cái "Ta còn tưởng ngươi sẽ chọn Thiên Kim tử (tử ở đây là tử không phải nghĩa là chết nhé mọi người) và Khốc đoạn trường."

Đa số mọi người đều chọn hai thuốc này,

hoặc là làm cho bản thân có thể mang thai hoặc là làm cho người khác không thể mang thai, đều là chuẩn bị cho cuộc sống sau này. Dù sao, tỉ lệ hoa khôi được người nhìn trúng chuộc thân ra ngoài quá nhiều. Có con tràn ngập niềm vui, không con Khốc đoạn trường (khóc đến đứt ruột đứt gan).

Cũng có số ít người chọn làm cho nhan sắc bản thân được nâng cao nhưng chọn thuốc độc và thuốc mê thì Cố Hàm Sương là người đầu tiên.

"Thuốc này của người tên không tốt." Cố Hàm Sương nói "Toàn bộ nam nhân thiên hạ bạc tình, có con hay không đều xé ruột xé gan, chẳng bằng mơ một giấc mơ hoặc xằng bậy hư không."

Bà ta cười ha ha "Trái lại người lại nhìn rõ mọi chuyện! Nhưng mà tiểu cô nương, làm người vẫn nên hồ đồ thì hơn, thiên hạ cũng không phải đều là những nam nhân bạc tình."

Nói xong cũng không nhìn nàng, tự mình đi già thuốc.

Một mơ, mơ hàng năm, ở trong giấc mơ.

phương hồn tạp nhìn từng hoa khô khô sờ
nói được âu khuyên giải an ủi như vậy thật
là khó làm cho người ta tin được.

Đại khái là khi đó nàng cảm thấy vô cùng
buồn chán cho nên cũng không để những lời
ma ma đó nói trong lòng, sau đó hai loại
thuốc kia cũng không được dùng đến.

Cô từng không để tâm nhưng hiện tại cô đã
thật sự gặp được người đặc biệt, muốn bên
nhau cả đời lại hận chính mình sao lại không
chọn phương thức hiểm độc ác liệt nhất.

Nhưng cũng không phải là không có cơ hội,
không phải sao? Cô rử mắt xuống, móng tay
màu tím nhạt dưới ngọn đèn mông lung lộ ra
màu sáng bóng xinh đẹp, chỉ cần cô có cơ
hội, chỉ cần cắt qua một chút da thịt, cô có
thể...

***

Cố Hàm Sương soi gương kéo kéo khoe
miệng, đảm bảo vẻ mặt không còn cứng ngắc
mới đi ra ngoài.

Lúc Văn Tinh đang gửi tin nhắn với Dịch
Bác Hàm, ngẩng đầu nhìn thấy Cố Hàm

Sương với khuôn mặt tái nhợt đi đến, vội bỏ điện thoại xuống, đứng dậy đỡ lấy cô "Làm sao vậy? Thân thể không thoải mái sao?"

Cố Hàm Sương cảm nhận lực đạo trầm ổn do cánh tay đặt trên vai mình truyền đến, tâm tạm thời an ổn, cô lắc đầu "Có chút mệt, chúng ta về đi, Văn Tinh."

Cô còn chưa nghĩ được nên nói với hắn như nào, nhưng mà không muốn dừng ở đây, tưởng tượng được người kia có thể đang ở gần đây thì liền cảm thấy sờn tóc gáy.

CQH

cungquanghang.com
facebook.com/CungQuangHang

Lúc Văn Tinh tất nhiên sẽ không cự tuyệt, chỉ là còn có chút lo lắng, quyết định vẫn nên gọi bác sĩ gia đình đến nhà khám cho cô một chút.

Không phải rất nhiều bệnh lúc đầu cũng không có dấu hiệu gì sao? Dù sao cũng nên phòng bệnh hơn chữa bệnh.

Lúc Cố Hàm Sương đi ra ngoài với Lục Văn Tinh, thật được Vincent đang ngồi ở

một góc sáng, chỗ hắt ngòi đối diện với bọn họ, trừ vẻ ngoài xinh đẹp quá mức thì hắt giống như một người bình thường, cùng người trong nhà hàng ăn đối diện nhau.

Con người màu xanh sẫm ôn hòa yên lặng, khi nhìn thấy người ngồi ở phía đối diện còn mang theo thâm tình không dứt. Giống như một bạch mã hoàng tử trong truyện cổ tích hấp dẫn những ánh mắt nhìn xung quanh của phụ nữ.

Như là cảm nhận được ánh nhìn chăm chú của cô, hắt nâng mắt, giống như là gặp được một người bạn cũ bình thường, mỉm cười nâng chén từ xa hướng về cô, lại dùng tay chỉ chỉ hai mắt mình.

Cố Hàm Sương thu hồi tầm mắt cúi đầu, cảm giác được bàn tay đặt trên lưng mình tăng thêm lực, tiếp theo là tiếng 'hừ' khó chịu của người đàn ông bên cạnh truyền đến "Ít nhìn những tên tiểu bạch kiểm nhìn được không dùng được này đi."

Cố Hàm Sương "..."

***

Cố Hàm Sương ngồi trong xe, do dự hồi lâu,

Đơn gian mà nói, hân là người giết tội phạm, sở dĩ gọi hân là phán quan vì hân chỉ giết những người có tội, hàng năm đi lại ở các hiện trường gây án, ra tay sạch sẽ lưu loát, một kích lấy mạng.

Cố Hàm Sương thở dài nhẹ một hơi "Là một nhân vật nghĩa hiệp trừ gian diệt ác sao?"

Lục Văn Tinh lắc đầu bật cười "Hàm Sương, em nghĩ quá đơn giản. Trên đời này tất cả mọi người không phải đều có thể khái quát được, hân mặc dù chỉ giết những người có tội nhưng những chuyên gia tâm lý học tội phạm đã đưa ra một đánh giá, thật ra hân cũng không phải chỉ là một tên giết người phạm tội mà là một tên sát thủ biến thái thật sự."

CQH cungquanghang.com
facebook.com/CungQuangHang

"Người như thế, bình thường đều là có tính cách vụn vặt, hơn nữa khi còn nhỏ bị một số kích thích, đối với việc giết người luôn có sự cố chấp."

"Ví dụ như năm trước ở nước M có một tên tội phạm ăn thịt người Lý Phi Tư bị sa lưới, bởi vì từ nhỏ hân tận mắt nhìn thấy mẹ mình

ù sinh em gái khó sinh mà chết, từ đó về sau luôn đặc biệt thiên vị đối với tử cung của phụ nữ. Hắn cho rằng đó là bộ phận đẹp nhất của phụ nữ. Hắn luôn xuống tay với những cô gái trẻ tuổi, lấy tử cung nấu với rượu vang để ăn."

"Lý Phi Tư thủ đoạn tàn nhẫn, mỗi lần đều dùng thuốc tê, lấy cơ thể sống, gửi cho người bị hại được tỉnh táo, tra mắt nhìn chính mình bị móc bụng, cuối cùng mất máu nhiều mà chết."

Cố Hàm Sương đã có chút mơ hồ, cho dù kiếp trước cô đã quen nhìn thấy lòng người hiểm ác, cũng nghe nói có người ưa thích ngược đãi người khác nhưng cũng chưa từng tiếp xúc với người như vậy, cô có nén cảm giác cuộn cuộn trong dạ dày, hỏi "Vậy sở thích của phán quan là giết người có tội sao?"

Lúc Văn Tinh lắc đầu "Bọn họ ngay cả quan điểm cơ bản cũng không có làm sao lấy tiêu chuẩn của chúng ta để phán định ai là người có tội, vô tội? Thậm chí người thường trong mắt bọn họ cũng không phải là đồng loại với họ, lấy một so sánh không thỏa đáng. em thấy một con biển cắn chết một con."

kiến khác sẽ phán con kiến kia là có tội sao?"

"Vậy hửn vì sao..."

"Có chuyên gia tâm lý học biến thái tổng hợp lại vô số hiện trường gây án đã đưa ra một báo cáo đánh giá, có lẽ ngày nhỏ hửn bị ngược đãi cho nên nhìn thấy cảnh bạo ngược sẽ bị kích thích ham muốn giết người."

"Nhưng cách nói này cũng gặp phải phản đối, bởi vì theo góc độ biến thái mà nói, muốn hủy diệt cảnh tượng làm cho hửn không thoải mái thì cho dù là người thực hiện hành vi bạo ngược hay người chịu bạo người hửn cũng sẽ không bỏ qua."

"Hơn nữa không phải hiện trường phạm tội cũng có hành vi bạo ngược nhưng cũng không thấy hửn xuất hiện. Nhưng hửn chỉ giết những người thực hiện hành vi bạo ngược, hơn nữa thường là những người tội ác tày trời, cho nên có người suy đoán, có lẽ hửn bị cái gì kiểm chế."

"Mỗi lần hửn giết người đều sẽ mang đi một vật gì đó ở hiện trường, đa số là trên người những người thực hiện hành vi bạo ngược,

cũng có một số rất ít là lấy trên người người bị hại, nhưng thứ hân lấy đi đều có đặc điểm là bộ vị đẹp nhất của bọn họ. Đây có lẽ là là nguyên nhân thật sự hân ra tay." Đây cũng là nguyên nhân bọn họ không nghi ngờ phán quan.

"Vậy tên phán quan này... cảnh sát cũng không quản được sao?"

CQH | cungquanghang.com
facebook.com/CungQuangHang

Tất nhiên là có, sao có thể mặc kệ được? Nhất là hân đã từng giết con trai độc nhất của một quan lớn, nghe nói là vừa khiến cho một phục vụ xinh đẹp nhảy từ trên tầng xuống, quay đầu lại liền gặp Tu la. Nhưng mà nghĩ lại." Lục Văn Tĩnh cười nhạo "Loại biến thái cùng với tâm linh vận vẹo như này thường là những người có chỉ số thông minh siêu việt. Những gì người khác phải học cả đời thì bọn họ chỉ cần một tuần, phán quan kia lại là nhân tài kiệt xuất trong số đó. Tiền thưởng truy nã hân đã cao đến năm triệu đô la Mỹ, cũng đã thuê không ít lính đánh thuê nhưng cũng không ai tóm được góc áo của hân."

"Lại nói đến Lý Phi Tư sa lưới còn phải cảm ơn phán quan, những tên biến thái như bọn họ vốn không thể bắt tay với nhau nhưng không biết vì sao Lý Phi Tư chọc giận đối phương, bị mất một bàn tay, sau đó hân phải đeo tay giả nhưng thao tác lại không thuần thục, cuối cùng lúc gây án thì bị cảnh sát bắt được."

Cố Hàm Sương trầm mặc không nói.

Nhân lúc dừng đèn đỏ, Lục Văn Tĩnh quay sang nhìn cô "Hàm Sương, có chuyện gì thì em hãy nói ra, chúng ta cùng nhau nghĩ cách, Lục Văn Tĩnh là một người đàn ông, không đến mức làm cho người phụ nữ của mình phải lo lắng sợ hãi một mình. Những chuyện khác không nói nhưng một mạng

này anh vẫn có khả năng.”

Cố Hàm Sương ngẩng phắt đầu dậy, nhìn thấy sự nghiêm túc trong đáy mắt hần nước mắt cuối cùng không nhịn được chảy ra, cô run rẩy mở miệng “Văn Tĩnh, buổi tối hôm đó là Vincent, hần muốn lấy đôi mắt của em.”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tôi Là Quý Nữ Cổ Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Giải quyết

Editor: Mễ Đồng

Cố Hàm Sương không nghĩ tới việc dùng phương thức này để giải quyết mọi việc.

cô nhìn cô gái ngồi ở đối diện, kinh ngạc: “Hoa Quỳnh!?” không nghĩ tới cô ấy cũng tới chỗ này.

cô gái trong nháy mắt kinh ngạc, ngay sau đó liền cười: “không nghĩ tới cô còn có thể nhớ rõ tôi là ai.”

Sao có thể không nhớ rõ, cô ấy trước đây, người đánh đàn Hoa Quỳnh nương, khi ở giáo phường cô là hoa khôi duy nhất có thể thành công tự chuộc bản thân ra khỏi đó.

Dựa vào một tay tuyệt cầm điều luyện nổi tiếng kinh thành, Vương công đệ tử tranh nhau bá kiến, muốn nạp nàng vào phủ, lại bị nàng nhất mực cự tuyệt.

Chính mình tự tích góp đủ bạc chuộc thân, một mình rời khỏi giáo phường, nghe nói sau này lại gả cho một người làm chính thể, sau đó lại không có tin tức.

Rất nhiều người không hiểu lựa chọn của cô, xem ra ở các nàng, làm thiếp cũng có cái tốt của nó, mặc dù làm vợ bé nhưng tốt xấu cũng có thể an cư lạc nghiệp, ăn mặc không lo.

Nếu như may mắn được sủng ái sinh ra nhi tử, tương lai còn có thể dựa vào nhi tử để được phân cho phủ riêng trở thành lão thái quân.

Đây đều là ước mơ chung của các tiểu cô nương trong giáo phường, cũng có thể là đường ra duy nhất của bọn họ.

sẽ không có người nào đi lựa chọn tự chuộc thân.

không nói đến tên tuổi càng lớn thì tiền chuộc càng nhiều, một lần thôi mà như muốn quét hết mồ hôi và máu của các nàng, lại nói đến việc Đại Kim Triều vốn không coi trọng nữ nhân, sau khi rời khỏi đó muốn tìm một chỗ an phận cũng có mười phần khó khăn, làm không tốt thì chính là việc tự đi tìm kết cục chết.

Nhưng mà thứ khiến Cố Hàm Sương thương thức là trong lòng có hy vọng.

trên cái chiến trường của nữ nhân này, chém chết một phận hồng nhan thì cũng đồng thời bị người khác chém xuống, chém rồi giết cuối cùng có mấy ai?

“Ta lúc ấy thực sự hâm mộ cô, tốt xấu gì cũng đã tự do.” ánh mắt Cố Hàm Sương sâu thẳm, phảng phất nhớ về ngày đó, nàng đứng ở trên tú lâu, nhìn cô nương kia rút đi trăm quý, cả người mặc một bộ xiêm y bình thường, kiên định mà ra đi với một bóng dáng mảnh khảnh.

không phải cô chưa từng hình thành suy nghĩ tự chuộc thân, nhưng mà nàng là người thân của nhà quan, ở trên có người nhìn, không cho phép nàng chuộc thân: “Sau đó cô có đến được chỗ tốt không?”

“Cho là tốt đi, được như ước nguyện, gả cho một người thanh bạch, có một thân phận đứng đắn.” Quỳnh nương tự giễu: “Trừ việc bị ghét bỏ rồi bị mưu hại, các mặt khác đều khá tốt.”

Cố Hàm Sương nhướn mày: “không phải cô nói là người thành thật sao?”

“Người thành thật? thế nào thì được xem như người thành thật?” Nàng cười khỏ: “Tôi cũng đã cẩn thận, thậm chí bởi vì có câu nói kia, người trượng nghĩa không nhiều của quý, người hay phụ lòng đều là người đọc sách, nên người giàu có hay người nhiều chữ tôi cũng không dám chấp nhận.”

“một thân một mình đi đến nơi xa nhất có thể, ở một thôn xóm xa xôi chọn được một người thành thật chỉ là một nông dân.”

“Nhưng mà cô Cố cô biết không? Người ngu muội thành thật thì dễ bôi đen nhất, trải qua mưa gió, thứ có thể ở lại là tấm chân tình dịu dàng thì mới đáng quý nhất.”

Cố Hàm Sương hiểu rõ: “Xem ra hiện tại cô sống rất tốt.” Bằng không sẽ không có câu cảm khái kia.

“Đúng vậy,” Hoa Quỳnh gật đầu, không biết nghĩ tới cái gì, trong mắt đều mang theo ý cười: “tôi gặp một người rất tốt.”

cô dùng một chút, tiếp theo nghiêm mặt nói: “cô Cố, chuyện của Vincent, tôi thay hắn nói câu thực xin lỗi với cô, cô yên tâm, về sau hắn sẽ không quấy rầy cô nữa.”

Cố Hàm Sương nhớ tới lời Lục Văn Tinh nói, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn thẳng cô ấy: “Người có thể kiềm chế Vincent, là cô!”

Hoa Quỳnh gật đầu thừa nhận: “Đúng vậy, là tôi.”

“cô vì cái gì. ....” cô đột nhiên mắc kẹt. Nên hỏi cái gì? Tại sao lại ở chỗ nguy hiểm? Biết rõ hắn là dạng người gì, tại sao còn muốn ở bên nhau?

Hoa Quỳnh lại có thể biết nàng muốn hỏi cái gì: “Vincent là một người tốt, hắn thông minh lại nhân nghĩa, những suy đoán của mấy nhà tâm lý học cũng là sự thật, hắn chỉ là. .... Bị quá nhiều cực khổ.”

“hắn từ nhỏ đã bị một tên biến thái nhận nuôi, dùng hắn để làm thực nghiệm, không đến ba tuổi liền bắt đầu bị người ta không ngừng mổ bụng.”

“Khi tôi gặp được hắn, hắn chỉ là một người nho nhỏ trần trụi nằm ở trên đất dính đầy lá khô, toàn thân không có một chỗ thịt nào nguyên vẹn, lại bị đông lạnh đến xanh tím. Nhưng mà hắn lại cười với tôi, đôi mắt màu lam lại âm áp sáng ngời.”

“Từ nhỏ đến lớn, hắn được người khác cho quá ít thiện ý, tôi chỉ là giúp đỡ hắn vài lần, chỉ một vài điểm bé nhỏ đó vốn không đáng kể chút nào, lại khiến cho hắn gắt gao bất lý, mãi để ý không buông tay.”

cô cười khổ lắc đầu: “cô Cố, hiện tại cô có lẽ còn không hiểu, nhưng rồi sẽ có một ngày, cô sẽ gặp được một người như vậy, mặc kệ hắn là người hay là ma, cô sẽ đều nguyện ý vứt lại hết tất cả để ở bên cạnh hắn.”

“hắn nghe lời tôi nói, tôi sẽ tận lực để giảm bớt tội ác của hắn xuống,” trong mắt cô mang theo ánh lệ, khóe môi lại cười rất chân thật: “Về sau khi tôi xuống địa ngục, chúng tôi cũng sẽ ở cùng nhau”

Cố Hàm Sương trở về, trong đầu nhớ lại lời Hoa Quỳnh nói: rồi sẽ có một ngày, cô sẽ gặp được một người như vậy, mặc kệ hắn là người hay là ma, cô sẽ đều nguyện ý vứt lại hết tất cả để ở bên cạnh hắn.

Hoa Quỳnh vẫn luôn giống một con thiên nga, cũng sẽ không sợ hãi việc có thể tan xương nát thịt.

Nhưng mà cô. .... sẽ như vậy sao? Vì Lục đại ca. .... cô sẽ như vậy sao? Cố Hàm Sương nghĩ không ra đáp án.

cô một mình trở về, mới vừa vào cửa liền thấy ở phòng khách có một người nôn nóng đảo quanh là Lục Văn Tinh. Lục Văn Tinh nhìn thấy cô, đem đi động trong tay ném đi, đi nhanh lại bắt lấy bà vai cô: “Em đã đi đâu!?”

Cố Hàm Sương nhìn hắn, từ trước tới nay trong suy nghĩ của cô, hắn vẫn luôn là một người ôn trọng, cô chưa bao giờ gặp qua hắn như vậy, sợi tóc hỗn độn, trong mắt đầy lo âu, thái dương còn có thể nhìn thấy cổ nổi gân xanh.

rõ ràng chặt vật như vậy, thậm chí còn có chút dữ tợn, nhưng mà cô lại cảm thấy thực sự rất động lòng người.

Lục Văn Tinh vẫn còn nắm lấy vai cô, lực đạo trên tay làm cho cô cảm thấy đau đớn: “Em đã đi đâu? Há? Em có biết hiện tại là mấy giờ hay không? Em làm sao dám một mình chạy khắp nơi như vậy?”

Cố Hàm Sương nhìn thấy trong mắt hắn chứa đầy lo âu cùng tức giận, đột nhiên nhào vào trong lòng ngực hắn, đôi tay vòng lấy vòng eo thon chắc, trấn an mà vỗ vỗ lưng hắn, ôn nhu nói: “Lục đại ca, không có việc gì đâu.”

Lục Văn Tinh từ từ an tĩnh lại, ôm chặt lấy cô: “Hàm Sương, không được chạy lung tung như vậy, anh đã nghĩ ra biện pháp, rất nhanh là có thể giải quyết.”

Cố Hàm Sương dùng động tác trên tay lại, từ trong lòng ngực của hắn ngẩng đầu lên, nhìn lên chiếc cằm kiên nghị.

hắn không nói gì thêm rốt cuộc là biện pháp gì, nhưng nghĩ cũng biết, chuyện đến cả cảnh sát cũng phải giải quyết khó khăn như vậy, hắn muốn giải quyết thì là chuyện lớn cỡ nào.

cô từng miêu tả diện mạo của Vincent, lại phát hiện hắn trừ việc có một khuôn mặt xinh đẹp cùng đôi mắt màu lam, cô hoàn toàn không thể nhớ nổi hắn lớn lên có bộ dáng thế nào. Đây rốt cuộc là năng lực đáng sợ cỡ nào!

Người như vậy, có người nào có thể đối phó được?

cô lắc đầu: “không cần, Lục đại ca, em đã giải quyết, hắn sẽ không đến nữa đâu. Em gặp. .... một người có nhân. ....”

cô đem chuyện vừa rồi nói cho hắn nghe, Lục Văn Tinh liền nâng lông mày.

“Lục đại ca, anh có cảm thấy em nên khuyên cô ấy đối phó Vincent hay không?” cô chần chờ hỏi.

“không.” Lục Văn Tĩnh lắc đầu: “Vincent không phải là người mà bất luận kẻ nào cũng đối phó được, không phải chưa có người nghĩ tới việc tìm được người có thể kiềm chế hắn, xúi giục cô gái đó bắt lấy Vincent.”

“Nhưng mà bọn họ không có nghĩ tới việc, Vincent là người như vậy, nếu đối phương là người có thể dễ dàng bị xúi giục, thì làm sao có thể khiến hắn cam tâm chịu cho cô gái đó kiềm chế.”

“Cho nên kỳ thật như vậy mới là kết quả tốt nhất, bằng không người kia một khi xảy ra chuyện gì, Vincent mất đi không chế, hậu quả không phải kẻ nào cũng có thể gánh vác được, em phải biết rằng, Fes thủ đoạn như vậy, ở trước mặt hắn thì cũng không đáng nhắc tới.”

“Chính là người mà vừa rồi anh nói tìm được biện pháp.....”

Lục Văn Tĩnh xoa xoa khoeo mắt cô, kéo kéo khoeo miệng: “Cả chết lưới rách thôi, không đến nỗi không nắm chắc được.”

Cố Hàm Sương nhìn hắn, trong mắt có thể thấy rõ cảm tình, lại nhớ đến chuyện đã xảy ra với Cố gia, sau chuyện đó bởi vì nhà chồng sợ chịu liên lụy mà cô bị rơi vào cảnh ngộ ngày trước, thậm chí họ còn coi cô là nữ nhi “Chết bệnh” của Cố gia.

Đột nhiên cô liền hiểu rõ lời mà Hoa Quỳnh nói.

người trước mắt này, nếu cùng hắn xuống địa ngục, cô nguyện ý sao?

Nguyện ý, chỉ cần hắn vẫn luôn đối xử với cô như vậy, chỉ cần hắn vẫn luôn là Lục đại ca.

hắn có đi đâu thì cô đều nguyện ý theo hắn.

Tác giả có lời muốn nói:

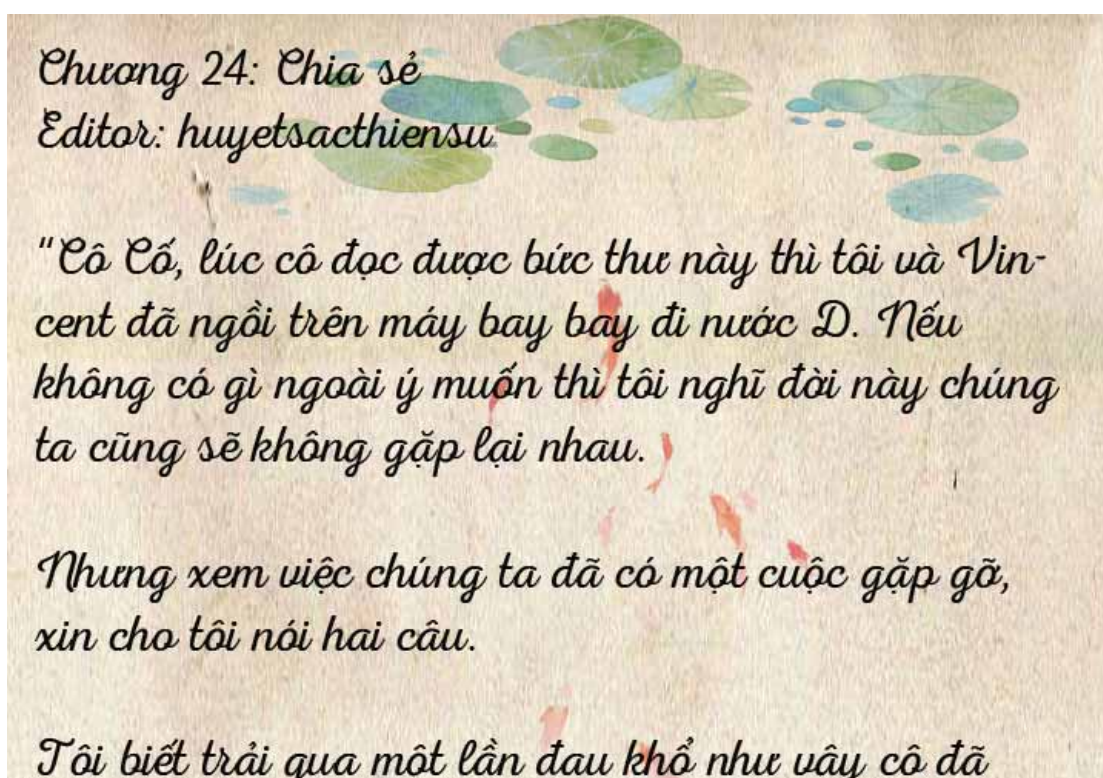
cái nhìn của Hoa Quỳnh không đại diện cho cái nhìn của tác giả, Vincent tuy rằng đối với người khác tàn nhẫn, nhưng hắn đã đem tất cả tốt đẹp cho Hoa Quỳnh, cho nên nàng nhìn hắn rất tốt, mới có thể đánh giá như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tôi Là Quý Nữ Cổ Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 24: Chia sẻ

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

không muốn toàn tâm toàn ý một lần nữa, cũng giống như tôi lúc đầu, một mặt nói bản thân phải tin tưởng, một mặt lại không thể mất đi sự tỉnh táo.

Nhưng cô Cố, yêu nhau không phải là dùng thứ che gió chắn mưa của hắn đổi lấy sự không rời đi của cô, mà là có một người như vậy, cô nghe thấy nhịp tim đập của hắn sẽ cảm thấy vui mừng.

Thời gian sẽ chiếu sáng tất cả, trong mắt một người có bao nhiêu nhu tình mật ý cuối cùng sẽ bị nhìn rõ hoàn toàn.

Tôi nghĩ cô đã tìm được người đáng giá làm bạn cả đời, chúc cô sớm lấy lại được năng lực cảm mến một người, như vậy mới không phụ lại duyên kỳ ngộ này. Về Vincent, cô yên tâm, hắn là một thiên tài, nhưng cũng không phải trời sinh thích giết người, hắn chỉ là bị người đàn ông đó phá hủy năng lực phân biệt thị phi.

Hắn chỉ có thể vào lúc bình tĩnh khỏi giấc mộng khi mơ thấy người đàn ông kia mà không khống chế được đi du dương trong bóng đêm, tôi cầu xin hắn không làm hại những người vô tội.

Hắn sẽ lấy đi những bộ vị xinh đẹp là bởi vì người đàn ông kia lúc tra tấn hắn luôn nói cho hắn biết, hắn ta xem trọng hắn vì trong tất cả những đứa trẻ ở cô nhi viện thì hắn là người xinh đẹp nhất.

Chúng tôi đi đến nước D bởi vì Vincnet cuối cùng cũng cố lấy dũng khí, cần cùng với ác mộng của

hân, người dân ông đã tạo ra hân cũng phá hủy hân đưa ra một kết thúc.

Bản lĩnh của Vincent đều được hân truyền cho, khả năng thất bại của chúng tôi rất cao.

Nếu chúng tôi may mắn thành công quăng đời con lại chắc sẽ tích phúc đức, không cần được hồi báo chỉ mong được giảm chút nhân quả.

Nếu có một ngày hân mất đi không chế, tôi sẽ tự mình dẫn hân đi, xuống địa ngục cùng hân trả lại một đời tội nghiệt này, kiếp sau làm cây cỏ, súc sinh, chỉ mong có thể ở cùng nhau.

Hoa Quỳnh."

Cố Hàm Suong gấp bức thư lại, không thể không nói, Vincent rời đi làm cho cô thở phào nhẹ nhõm một hơi. Cô không vĩ đại được như vậy, để cho Lục Văn Tinh làm tất cả để giúp dân trừ hại, nói không chừng còn có thể mất cả mạng.

Trước khi nhìn thấy Hoa Quỳnh, đều đã làm tốt sự chuẩn bị nếu phản kích không thành có thể mất đi hai mắt.

Hơn nữa, Lục Văn Tinh là một người trong sạch, nếu Vincent chết trong tay hân thì không biết ông trời phải tính nhân quả này như thế nào.

Dựa vào tội của Vincent mà giết hân thì có khác gì hân chứ? Dù sao những người đối phương giết đều là người phạm tội, cho dù ít nhất họ đều như

thế nào nhưng cũng coi như là giết những người muốn hại tính mạng của người khác, Lục Văn Tinh giết hẳn chẳng lẽ chính là cứu tính mạng của những tên tội phạm sao?

Hoa Quỳnh có thể xử lý chính là kết quả tốt nhất.

Cô để chuyện này sang một bên, lại nhìn không được mở bức thư ra đọc nửa đoạn đầu, quay đầu nhìn về khuôn mặt thanh lệ vô song được tấm gương phản chiếu ngược lại.

Cô biết cách nào bày ra những gì xinh đẹp của mình cũng biết những lời nói như nào là êm tai nhất.

Giống như tiệc rượu ngày đó, cách phản đòn lại Cố Mẫn còn nhiều cô không cần giống như một diễn viên đi lên biểu diễn tài nghệ. Biết thời biết thế chẳng qua là vì phơi bày bản thân ra trước một người.

CQH

cungquanghang.com
facebook.com/CungQuangHang

Vài lần như vậy quả nhiên làm cho người đàn ông kia thần hồn điên đảo vì cô. Tình yêu này làm cho yên tâm mà cô dùng cả đời còn lại để đáp lại.

Chỉ là hiện tại... không đủ sao?

Đúng vậy, làm sao mà đủ được? Hẳn không ngừng làm bạn cả đời với cô, hẳn có tình yêu mà cô trừ

việc ở bên hắn cả đời thì không muốn cho hắn thêm cái gì.

Cô nghĩ rằng cô giả vờ tốt lắm, có thể lừa được người khác cũng lừa được chính mình không ngờ vừa gặp một lần đã bị người khác nhìn thấu.

Ngay cả các cô có những lý do giống nhau nhưng cô cũng phải công nhận sự thông minh của Hoa Quỳnh, cũng sẽ không nghi ngờ lời cô ấy.

Lục Văn Tinh cũng là người thông minh sâu sắc, Hoa Quỳnh cũng có thể nhìn ra thì Lục Văn Tinh cần thời gian bao lâu?

Nhưng mà tình yêu... cô đặt tay lên ngực, cô còn có trái tim sao? Cô còn có thể yêu sao?

***

Buổi tối lúc Lục Văn Tinh trở về cũng đã khuya, chuyện của Vincent đã được giải quyết, còn có cục diện rối rắm của Trương Thần, vội vã đến chân không chạm đất.

Nhưng cho dù muộn như thế nào hắn cũng không muốn ngủ ở văn phòng như trước đây, mỗi ngày đi sớm về khuya hấp tấp lái xe trở về.

Đêm nay Cố Hàm Sương không chờ hắn giống như trước kia mà đã sớm nằm trên giường ngủ.

Lục Văn Tinh đi vào phòng ngủ mờ tối, đèn ngủ lưu ly màu hồng nhạt cạnh giường chiếu xuống

người nam viên giường một lát ánh sáng ấm áp, cũng xoa dịu trái tim người về đêm.

Nhưng hiện tại hẳn cũng học được thói xấu, phong độ thân sĩ khi mới gặp không biết đã sớm biến mất đi đâu, nằm đè lên một khối tròn tròn nho nhỏ trên giường.

Một thân hình đàn ông cao một mét tám mấy, nặng hơn một trăm cân (1 cân TQ = 0.5kg) đè lên, Cố Hàm Suong lập tức tỉnh lại, còn chưa kịp trợn mắt lườm hẳn đã cảm nhận được hơi thở quen thuộc. Cô ôm lấy đầu hẳn, ngón tay bạch ngọc cắm vào uốt ve mái tóc, mơ hồ hỏi "Anh về rồi sao?"

Lục Văn Tinh chôn mặt ở nơi mềm mại, rầu rĩ 'Ừ' một tiếng.

Cố Hàm Suong tỉnh táo lại, đẩy đầu hẳn ra, giữ lấy mặt hẳn, nhìn thấy vẻ mệt mỏi trên người hẳn thì dịu dàng dỗ dành "Đi rửa mặt đi nhé?"

"Không muốn đi, mệt..." Hẳn than hở. Đầu không nhìn được ngã xuống giường, tiếng ngáy nháy mắt vang lên.

Có thể thấy được hẳn thật sự mệt mỏi nếu không chỉ cần hẳn còn chút sức lực đều sẽ nhìn không được mà ôm lấy vợ làm loạn, làm sao có thể sống yên ổn như vậy.

Cố Hàm Suong thở dài ngời dậy, dùng thân thể của mình cho hẳn dựa để cởi quần áo cho hẳn. Lục Văn Tinh vẫn ngủ mặc cho cô giầy vào.

Cô cởi hết quần áo cho hấn lại đi xuống giường vào toilet lấy chậu đựng nước, lúc trở về người cũng đã hoàn toàn ngủ sau, cô dùng khăn mặt thấm nước lau tay, mặt mũi cho hấn.

Sau đó lại thay một chậu nước khác, đi xuống cuối giường, lau chân cho hấn.

Đây là lần đầu tiên Cố Hàm Sương làm những chuyện này, vẫn không thành thạo, trong lòng có cảm giác không được tự nhiên nhưng không có không tình nguyện.

Lâm Trọng cũng có lúc mệt chết đi được nhưng cô thà để hấn tìm nô tì cũng tuyệt đối không bình tĩnh giống những di nương khác vì thể hiện sự hiền lành của mình mà hạ thấp mình rửa chân cho hấn, vậy sẽ làm cho cô cảm thấy ghê tởm.

Cố Hàm Sương nghĩ nghĩ, có lẽ cái 'Mệt' của Lâm Trọng không liên quan đến cô. Một nửa là đã tâm cùng trả thù của chính hấn, hơn nửa còn lại là vì một đồng nữ nhân cùng lứa nhỏ trong hậu viện của hấn, không có cái nào vì cô.

CQH | cungquanghang.com
facebook.com/CungQuangHang

Nhưng Lục Văn Tinh không giống như vậy, trong miệng hấn cả ngày ồn ào chính là "Phải nuôi được vợ, tạo điều kiện cho con."

Làm cho cô cảm thấy cô và hấn là cùng nhau tạo

thành một gia đình, trong gia đình chỉ có bọn họ, tương lai còn có đứa con của bọn họ. Một mối của hắn là vì bọn họ.

Chân Lục Văn Tinh rất to, cũng không có mùi gì, chính là đen đen không dễ nhìn, lại làm cho người ta cảm thấy được sự kiên định. Cô lau khô chân cho hắn rồi nhét vào trong chăn.

Chờ đổ nước xong đi ra cũng không còn sức mặc áo ngủ của hắn nữa, cứ cời trần như vậy ngủ thôi.

Chăn trên giường bọc hai người lại, cô tiến vào trong lòng hắn, đầu tựa vào ngực hắn, nghe tiếng tim đập của hắn lại đếm số mạch đập của mình.

Có lẽ đây chính là cảm giác yêu cô đã quên, nhưng nhịp tim đập của hắn cuối cùng cũng khiến cho cô đồng cảm.

Cô chui ra khỏi chăn, ngón tay nhẹ nhàng miêu ta khuôn mặt của hắn, học động tác hắn đã làm rất nhiều lần, hôn lên trán hắn "Ngủ ngon, Văn Tinh."

Chậm rãi nhắm mắt lại.

Buổi sáng Lục Văn Tinh tỉnh dậy không có cảm giác gò bó của quần áo trước khi say rượu. Trên mặt cũng không có cảm giác dầu đầy mặt do một đêm rửa mặt ngược lại là cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái.

Hắn quay đầu, nhìn thấy người con gái đang ngủ

say bên cạnh. Mái tóc rối tung, da thịt trắng trẻo, lông mi dài rậm, môi đỏ mọng nước, hoạt sắc sinh hương lại vô tội như vậy.

Mềm lòng đến rối tinh rối mù.

Hắn mặc quần áo đi ngủ cũng không ít lần, thời kỳ thiếu niên, không muốn bị dạy dỗ, chờ đêm đến mới mò về nhà, cả người mềm nhũn trở về phòng liền ngã đầu xuống giường ngủ.

Cùng mấy người Trương Thần cuồng hoan ở KTV, uống rượu thì trực tiếp thuê khách sạn ngủ qua đêm.

Những ngày gian nan cùng Lục Gia kia, trong lúc đó hắn khổ cực giao thiệp, bởi vì bối phận thấp cho nên khoảng thời gian đó hầu như mỗi ngày đều là say như chết trở về, suốt chút nữa bị xuất huyết dạ dày.

Ông nội đã nhiều tuổi không thể giúp đỡ hắn, hắn lại không muốn để người lạ đến gần. Sau đó nữa lại bởi vì sợ ông nội lo lắng mà tìm lý do để dọn ra khỏi nhà cũ.

Bây giờ thật ra không có người nào dám trút rượu cho hắn, nhưng cũng có lúc hắn mệt đến mức đầu ngón tay cũng không muốn động.

Hắn phát hiện vợ hắn ngoại trừ xinh đẹp còn có tài văn chương, lúc hiền lành cũng hấp dẫn chết người.

Đặc biệt là cảm giác có thể yên tâm giao bản thân ra, giống như chỉ cần trở về nhà, bước vào cửa là có.

thể hoàn toàn thả lỏng người, ngủ ngay lập tức cũng không sao, đây là việc cho dù trước đâu có thuê nhiều người giúp việc cũng không làm được.

Như vậy, lương tâm của hắn ngược lại phát hiện, không quấy rầy cô. Nhẹ tau nhẹ chân mặc quần áo vào nhưng Cố Hàm Sương vẫn bị tỉnh lại.

Cô nhìn ánh mắt của người đàn ông, tối qua hai giờ đêm hắn mới về cho nên mới ngủ được mấy tiếng đồng hồ, màu đỏ dưới đáy mắt vẫn chưa rút đi.

"Chúng ta đến sống ở phòng nhỏ kia đi." Cố Hàm Sương đề nghị. Cô nhớ rõ ở chỗ đấy thì Lục Văn Tinh về nhà tiện hơn.

Lục Văn Tinh lắc đầu "Ở đấy người giúp việc không ở được, anh sợ em sẽ không quen."

Phòng kia không có người giúp việc, Lục Văn Tinh cũng không thích chỗ nhỏ như vậy còn có thêm người ngoài vào ở. Thuê giúp việc theo giờ dù sao cũng không chu đáo mọi mặt bằng người giúp việc ở nhà, luôn luôn có chỗ không quan tâm được.

trước khi cưới Lục Văn Tinh đã muốn mua một ngôi biệt thự gần nội thành nhưng thành phố W là thủ phủ, dân cư đông đúc, đất đai quý giá, cung không đủ cầu, những khu biệt thự cũ từ mười năm trước đã bị chia cắt không còn, những người già ở thành phố W cũng không giành được danh ở vùng ngoại thành.

Khu biệt thự mới vừa giải tỏa xong, còn đang tìm người đầu tư. Trong lúc nhất thời lại không tìm được chỗ ở thích hợp. Hắn đã cho người tìm kiếm, nhưng mà chuyện này có gấp cũng không được.

"Em sẽ làm chuyện nhà." Từ lần trước Lục Văn Tinh trở về, nghĩ đến khi hắn trở về ngôi nhà lớn như vậy, về sau cô còn có thể biết rửa tay nấu canh vì thế vẫn lén lút luyện tập.

Huống chi không phải vẫn còn có người giúp việc sao?

Lục Văn Tinh lắc đầu, hiện tại đừng nói trong vòng luẩn quẩn phu nhân tiểu thư, cho dù là gia đình có điều kiện tốt một chút thì các cô gái cũng được nuôi dưỡng yếu ớt, làm gì có ai sẽ động tay làm việc nhà chứ?

Người vợ này của mình mặc dù ở nhà mẹ đẻ cũng cả ngày chịu bị sai vặt giống như cô bé lọ lem.

"Cũng không có chuyện gì thú vị, cẩn thận mệt." Hắn nói.

"Anh làm việc nhà vẫn còn khỏe hơn tôi một chút thì sao?"

Anh cảm việc như vậy còn không sợ mẹ thì em còn ghét bỏ gì chứ?"

Lục Văn Tinh nhủ mảy "Anh là đàn ông."

Câu nói 'anh là đàn ông' này người đàn ông nào cũng sẽ nói, anh là đàn ông chuyện bếp núc anh sẽ không làm hoặc là anh là đàn ông đây là chuyện anh phải làm. Xem hẳn nói câu này dưới loại tình huống nào thì trên cơ bản có thể phân định người này có đáng để mình phò thác chung thân cả đời hay không.

Cố Hàm Suong dẫu môi "Nhà là của hai chúng ta, anh thương em chẳng lẽ em không thương anh sao? hơn nữa..." Ánh mắt cô chuyển động "Anh cũng không nên coi thường tay nghề của em."

Lục Văn Tinh bị câu nói phía trước của cô làm cảm động lại bị câu nói phía sau làm cho không biết nên khóc hay nên cười, không đành lòng phá vỡ sự tích cực của cô, cũng thuận theo cô "Đi, để cho chúng ta nhìn xem tay nghề của Lục phu nhân." Cùng lắm thì không được thì lại chuyển về.

cungquanghang.com
facebook.com/CungQuangHang

Chương 25: Sẽ thắng

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 25: Sẽ thắng Editor: huyetsacthiensu

Ngày hôm sau sau khi Lục Văn Tinh rời đi Cố Hàm Suong liền bắt tay vào thu dọn đồ đạc. Ở nhà mới có sẵn rất nhiều đồ cho nên đồ cần dọn đi cũng đơn giản, hai người dọn đi trong ngày.

Tiết kiệm được hai ba giờ đi đường, cũng không cần phát cáu khi mỗi ngày bị tắc đường, Lục Văn Tinh thoải mái không ít.

Điều làm hấn kinh ngạc chính là Lục phu nhân làm cơm giống như khuôn như mẫu.

Áo lông màu lam kết hợp với quần dài màu trắng, tóc được búi lỏng trên đỉnh đầu, vẻ mặt còn nghiêm túc nếm nếm gia vị. Trong làn khói thức ăn bay lên có một loại dịu dàng khó nói lên lời.

Lục Văn Tinh nheo mắt lại, nhìn chằm chằm thân hình người đang bận rộn trong phòng bếp, ném cặp tài liệu trên sofa, đi qua nói "Muốn anh giúp gì không?"

Cố Hàm Suong hoảng sợ "À, anh về rồi à." Cô lắc

đầu "Không cần, em đã tính toán thời gian rồi, cũng sắp nấu xong rồi."

Cô lấy một cái bát sứ trắng, múc mì sợi cho vào bát. Lục Văn Tinh nhân cơ hội nhìn thoáng qua, mì trứng cà chua, màu sắc bình thường, người cũng không có mùi gì lạ.

Đến giờ hăn vẫn có ấn tượng sâu sắc với một màn mẹ hăn – Thạch nữ sĩ làm cháy trụi nồi cơm điện, biểu thị đồng tình sâu sắc với Lục lão gia chỉ vì không đồng ý uống muốn canh được mì ra từ cái nồi cháy đen mà phải biểu diễn vai diễn vai võ phụ (vai phụ trong tuồng kịch khi biểu diễn đánh võ).

Khi đó Lục Văn Tinh đã nghĩ nếu ai dám làm cho hăn phải uống những loại đồ kỳ quái như vậy thì hăn nhất định đánh cho tên đó đến mức mẹ hăn cũng không nhận ra, nhưng còn hiện tại thì hăn cảm thấy hăn cũng có thể uống được một chén thạch tín.

Nhưng Cố đại tiểu thư là một người yêu cầu rất cao đối với bản thân làm sao có thể để cho người ta uống thạch tín chứ?

Lục Văn Tinh bưng chén đặt lên bàn, gấp một đũa cho vào miệng, nhai mằm, mặc dù là một chén mì trứng cà chua đơn giản, mùi vị cũng bình thường nhưng tốt hơn so với những gì hăn tưởng tượng.

"Em vẫn đang luyện tập, sau này nhất định có thể làm tốt hơn." Cố Hàm Suong cường điệu.

Lúc nấu xong cô đã ăn thử một miếng, mùi vị rất tầm thường, miễn cưỡng mới có thể ăn nhưng cũng không kịp làm lại, việc này đối với cô mà nói còn khó ăn cầm kỳ thi họa, lần đầu tiên làm được như vậy đã là giới hạn của cô.

Nhưng Lục Văn Tinh ăn rất cố vũ cô, khẳng định thành quả lao động của vợ mình "Lần đầu tiên đã làm được như vậy rồi Lục phu nhân thật là giỏi."

Cố Hàm Suong nhất thời vui sướng, nói với hắn kế hoạch của mình "Hai ngày nay em sẽ củng cố, sau đó sẽ tăng lên là học xào rau, tuần sau sẽ bắt đầu nấu canh."

Thật là vô cùng cố gắng.

Lục Văn Tinh nhìn bộ dáng nghiêm túc của cô thì không khỏi nở nụ cười, nhẹ nhàng xoa đầu cô "Đều nghe lời em."

Lục Văn Tinh sẽ không rửa bát, Lục đại thiếu gia từ nhỏ đã được cưng chiều trong lòng bàn tay, muốn trắng được trắng muốn sao được sao cho đến bây giờ cũng sẽ không làm việc nhà.

Bản thân hắn không rửa nhưng cũng không cho Cố Hàm Suong rửa.

Thạch nữ sĩ tính tình nóng nảy từ nhỏ đã dạy dỗ hắn chính là, một người đàn ông cho dù có bản lĩnh hay không cũng không thể để cho người phụ nữ của mình đã khổ cực làm cơm còn phải rửa bát.

Có giỏi thì thuê người rửa, không thì tự mình rửa dù sao cũng không thể giống như nhị đại gia để vợ hầu hạ mình tất cả mọi thứ.

cungquanghang.com
facebook.com/CungQuangHang

Hơn nữa nghe nói ngâm dầu mỡ sẽ hại da tay, hẳn thà rằng mỗi ngày ném bỏ đồng bát cũng không để cho Cố Hàm Sương rửa bát. Dù sao đôi tay xinh đẹp tuyệt trần của Lục phu nhân cũng có thời điểm nào đó làm cho hấn sung sướng, làm cho hấn vô cùng trầm mê, tất nhiên phải bảo vệ thật tốt, làm sao có thể vì mấy cái bát mà làm hỏng.

"Em cứ để đấy đi, ngày mai trao đổi thêm với người giúp việc theo giờ, trả thêm chút tiền."

Cố Hàm Sương gật đầu, cũng không giả vờ nói để tự mình rửa. Dù sao lúc cô nghèo đói nhất vẫn có người hầu hạ bên cạnh, hoàn toàn không có giác ngộ coi bản thân thành người hầu.

Cô nhìn người đàn ông đang lười biếng nằm trên sofa, đi qua ngồi xổm trước mặt hấn, hai tay nâng mặt như hoa hướng dương "Mọi chuyện giải quyết ổn hết rồi chứ?"

Lục Văn Tinh miễn cưỡng liếc cô một cái "Rõ ràng

như vậy sao?"

Tay Cố Hàm Sương nhẹ nhàng xoa xoa mi tâm hần, cười "Chỗ này vẫn luôn nhăn lại. Hôm nay mới giãn ra."

Người đàn ông ở bên ngoài mặt không biến sắc, không dễ dàng để cho người khác nhìn ra manh mối nhưng khi ở nhà thả lỏng mày vẫn chưa từng giãn ra.

Ngoài miệng Cố Hàm Sương chưa nói nhưng nhìn vào mắt, làm sao sẽ không lo lắng chứ, hiện giờ hầy hần nhẹ nhõm chỉ biết mọi chuyện có thể xoay chuyển cũng không khỏi vui mừng.

Lúc Văn Tinh bắt lấy bàn tay đang đặt trên trán mình, ngồi dậy, thuận thế ôm lấy người vào lòng mình, đầu chôn vào cổ cô cười hai tiếng.

Âm thanh từ tính bên tai, Cố Hàm Sương cảm thấy lỗ tai mình có chút ngứa, trên người nổi lên một cảm giác tê dại.

"Đã giải quyết được một nửa, thành công hay thất bại còn phải xem ngày mai."

Nói thì nói như vậy nhưng Cố Hàm Sương nhìn thấy trong mắt người đàn ông là lộ ra ánh sáng tinh thể bất buộc biết hần đã nắm chắc."

Người đàn ông cố gắng phần đấu luôn có sức hấp dẫn nhất, Cố Hàm Sương đã trải qua nhiều sương

gió lòng cũng không nhìn được lay động.

Cô đang bung lấy mắt người đàn ông, hôn lên mặt hắn "Vây giúp Lạc tiên sinh thắng ngay từ trận đầu."

Lạc Văn Tinh nhìn gò má cô, rõ ràng là khuôn mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng, lúc cười lên lại giống như chứa mật ngọt, quanh mắt phượng cũng giống như tình nùng, nổi lên màu đỏ lòm mờ.

Hắn nhớ lại những phong tình nào đó, không khỏi ỷ động.

Thành thật nhiều ngày như vậy dục vọng đến sẽ cuộn cuộn, hắn cũng không có ý định kìm chế, nâng cằm cô lên hôn.

Cố Hàm Sương chỉ nhìn thấy đồng tử hắn thâm trầm là biết hắn suy nghĩ cái gì, cánh tay trắng nõn như ngọc biết ý vòng qua ôm lấy cổ đối phương.

Một đêm dài vò có chút hung ác, ngày hôm sau lúc Cố Hàm Sương rời giường hai chân còn run run, nhưng cô vẫn cố gắng đứng dậy, tiễn Lạc Văn Tinh ra khỏi cửa.

"Em không thoải mái thì vào giường nằm đi." Lạc Văn Tinh nhủ mảy.

Cố Hàm Sương lắc đầu, ngón tay mảnh khảnh chinh lại cà vạt cho hắn "Em biết ngày hôm nay rất quan trọng với anh, để em tiễn anh ra khỏi cửa, cũng tặng thêm vận may cho anh."

Cung Quang Hang

Khi cô còn nhỏ từng được mẫu thân ôm đứng trên lầu ở tiêu lầu ven đường, cách cửa sổ tiền đoàn quân xuất phát ra khỏi thành. Đó là tiêu lầu tốt nhất Kinh thành, tầm nhìn rộng rãi.

Nàng vươn cổ nhìn sự náo nhiệt dưới lầu, quay đầu thất một phụ nhân đứng trước cửa sổ cách vách, khoác áo choàng màu đỏ, bị vú già đứng quanh, si ngốc nhìn về phía xa.

CQH | cungquanghang.com
facebook.com/CungQuangHang

Lúc đó nàng còn nhỏ chưa hiểu chuyện nhưng lại bị biểu tình trên người đối phương làm cho cảm động.

"Mẫu thân, người nhìn xem." Nàng chỉ chỉ.

Mẫu thân quay về hướng tay nàng chỉ "Sương nhi, không được vô lễ, đó là Tướng quân phu nhân."

"Bà ấy cũng đến tiền đoàn quân xuất chinh sao?"

"Không, bà ấy đến tiền phu quân của bà ấy."

"Vậy vì sao bà ấy lại khóc?"

"Bà ấy không khóc, bà ấy đang đợi phu quân của bà ấy trở về."

Cô khi đó nhìn không hiểu, bây giờ có lẽ cô đã hiểu được 'Ta tiền chàng chinh chiến tứ phương, cho dù

là thành công hay thất bại, quanh vịnh cùng chàng chia sẻ, tai họa sẽ cùng chàng gánh vác, chỉ cần chàng không quên đường về'.

Lục Văn Tinh nhìn mặt mày cô ủ rũ thì hôn lên mắt cô "Chờ anh trở về?"

Cố Hàm Sương gật gật đầu "Văn Tinh, anh phải cẩn thận, những thức khác cũng không sao."

Lục Văn Tinh cười "Hôn anh một cái."

Cố Hàm Sương có chút khó hiểu, nhưng vẫn nghe theo lời hắn, hôn một cái lên môi hắn.

Môi Lục Văn Tinh không mỏng như môi cô, ngược lại có chút đầy đặn, mang theo màu hồng như cánh hoa hồng, vẫn là bộ phận Cố Hàm Sương rất thích.

Bây giờ bờ môi này đang nhếch lên "Nụ hôn may mắn, Lục phu nhân, anh sẽ thắng."

Cố Hàm Sương nhìn hắn ra khỏi cửa mới trở về phòng ngủ, nằm trên giường nhắm mắt lại.

May là cô có mị công, khôi phục rất nhanh nếu không chỉ vài lần như vậy không bị dày vò hồng là không thể. Người nếu không còn dùng được chính là sự tử hà đông rỗng trên đời, cũng không quản được việc đàn ông tìm người mới.

Lục Văn Tinh đi xuống tầng, Trương Thần và Dịch Bác Hàm đang chờ trong xe, nhìn thấy hắn đi ra thì hô một tiếng "Anh Lục." Lục Văn Tinh gật

gật đầu.

Trương Thần nhường vị trí bên trong. Lần trước hấn chọc vào một rắc rối lớn đã bị anh hấn hung hăng dạy dỗ một lần. Người đàn ông hai sáu, hai bảy tuổi bị anh trai ruột nói đến mức giáy tai cũng sắp bị lấy ra rồi. congquanghang.com facebook.com/CongQuangHang

Bố mẹ Trương gia mặc dù cưng chiều con nhưng khi con trai lớn dạy dỗ em trai cũng mặc kệ, thậm chí đưa con cả chịu quân bọn họ còn cảm thấy vui mừng chết đi được.

Anh cả Trương gia biết trừng phạt về kinh tế hoặc cái khác đều vô dụng, người này không có tiền chỉ biết khóc than khắp nơi, không những không mất mặt mà còn muốn hấn chùi đ** cho hấn (Trương Thần).

Cho nên đơn giản thô bạo, trực tiếp đánh một trận, đánh một trận không được thì thêm một trận.

Sự thật chứng minh, hiệu quả chứng minh.

Trương Thần liền buồn bực, không phải nói đàn ông ba mươi đầu trọc, thất lưng không được sao? tại sao anh hấn đã ba mươi mấy rồi, bề ngoài thoát nhìn vẫn nhã nhận bại hoại thì không nói, lúc đánh hấn cũng không thờ dốc là sao? Làm hại hấn hai ngày nay thành thật không ít.

Lục Văn Tinh khá hài lòng với tình hình này.
Dịch Bác Hàm cười lạnh "Đây là nhớ ăn không

nhớ đánh, chờ xem, nói không chừng ngày nào đó mua mỹ nhân rắn về nuôi."

Trương Thần không phục "Vì sao tôi lại mua mỹ nhân rắn, tôi cũng phải tìm một người giống như chị dâu, trưởng thành giống như tiên nữ, nấu cơm còn ngon như vậy, còn có thể hợp tấu với tôi."

Lục Văn Tinh đen mặt, Dịch Bác Hàm nhìn tên ngốc tự đào hố chôn mình còn không biết, không khỏi nhắc nhở hắn "Còn phải xem năng lực của cậu, còn muốn tiên nữ, cậu mau thu hồi suy nghĩ đấy cho tôi đi. Chuyện lần này xảy ra bác gái đã xác định sẽ không để cậu theo đuổi tình yêu đích thực chớ má gì nữa rồi, chờ bác gái tìm cho cậu một người vợ

CQH | cungquanghang.com
facebook.com/CungQuangHang

Trương Thần "Tôi chỉ là nhất thời vận may không tốt thôi, cũng không phải lần nào cũng xui xẻo như vậy, tại sao lại có thể cướp đi quyền tự do yêu đương của tôi chứ?"

"Chuyện đó và vận may không liên quan gì đến nhau, chỉ đơn giản là chỉ số thông minh có vấn đề, cậu như vậy, một người đến một người lừa, một đôi đến một đôi lừa, chưa từng dùng đến vận may."

Thằng ngốc này, trong vòng luân quần này làm gì có người nào may mắn như hắn, còn có cơ hội được chọn chọn nhạt nhạt? Đây hoàn toàn là làm mất hết cơ hội của chính mình.

không thấy được nhiều quan hệ thông gia như vậy, cho dù trong nhà không bức ép thì bọn họ cũng tự mình tính kế, dù sao cạnh tranh kịch liệt, chỉ cần có thể giúp đỡ cho mình thì cho dù không chịu được cũng cam tâm tình nguyện ghen ghét.

Trương Thần không nói.

Dịch Bác Hàm quay người nói với Lục Văn Tinh "anh Lục?"

Lục Văn Tinh gật đầu "đi thôi, người phụ nữ kia có thể đang ở bên cạnh đối phương."

Lục Văn Tinh cảm thấy người phụ nữ kia xuất hiện quá trùng hợp, vì thế phân tích xem đối phương là nhà ai phái đến nhưng hạng mục này rất lớn, hấp dẫn số người cạnh tranh cũng không ít, nhất thời khó có thể xác định chỉ có thể chờ đến rồi lại xem xét.

Chờ đến khi bọn họ đến nơi nhìn thấy người đàn ông dẫn theo cấp dưới đứng ở nơi đó Lục Văn Tinh không khỏi nhủ thầm, người quen cũ.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tôi Là Quý Nữ Cổ Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Quan Lâm

Nửa cuộc đời của Lục Văn Tĩnh, hiếm khi bị người hăm hại. Có thể để hắn coi là đối thủ đều là những người đã làm cho hắn thật sự nếm trái đắng. Cháu trai của Vương gia là một trong số đó, không thể không thừa nhận đối phương là một người thật sự có bản lĩnh, hăm hại người còn thiếu kinh nghiệm là hắn.

Nhưng bù lại sau khi trở về hắn sẽ không để đối phương trong lòng, dù sao sau đó hắn rời xa trung tâm thành phố W, việc buôn bán cũng dần dần không có gì cần lui tới.

Mà nghe nói đối phương bị anh em nắm được nhược điểm, trong lúc nhất thời óc còn không nổi mình óc, Lục Văn Tĩnh cũng ném chuyện này ra sau đầu, không ngờ hôm nay lại đụng mặt, bên cạnh còn có người con gái chân ái của Trương Thần.

Ánh mắt của hắn chuyển quanh giữa hai người, liên tưởng đến thân phận người phụ nữ tốt nghiệp trường IVY League danh giá, nhất thời hiểu rõ "thật sự là lợi hại, vì chút đồ này nọ ngay cả người phụ nữ của mình cũng mang ra bán."

Làm cho hắn bị một vô đầu, Lục Văn Tĩnh từ trước đến nay trở thành nhân vật (trong tác phẩm văn học, nghệ thuật), hôm nay xem ra không phải người ta có bản lĩnh mà là lúc đầu bản thân quá kém, thua trong tay tên oắt con như vậy.

Hắn coi thường loại này nhất, chuyện gì cũng để nữ nhân ra mặt, không có tiền đồ.

Vương Quan Lâm sắc mặt có chút khó coi, vừa mới chuẩn bị mở miệng đã bị người bên cạnh đè lại cánh tay.

Giản Man tiến lên một bước: "Lục tiên sinh nói không nên quá khó nghe, không nói đến trước đây giữa chúng ta là anh tình tôi nguyện, các người tài nghệ không bằng người, cũng không oán được trên đầu người khác."

Lục Văn Tĩnh nhìn quần áo cao quý bình tĩnh chuyên nghiệp, một dạng nữ nhân khôn khéo giỏi giang, không rõ đầu óc cô ta phát triển thế nào. Cảm thấy bản thân hi sinh thật vĩ sao?

Theo trò vui này, vẫn kính dâng vĩ đại như vậy, cũng không biết nhiều năm đọc sách đi đâu.

Lục Văn Tĩnh lười phí lời với bọn họ "Hừ" một tiếng mang người đi đến bên kia.

Vương Quan Lâm nhìn bóng lưng nam nhân, trong mắt một mảnh âm trầm.

Tình huống Vương gia không khá hơn Dịch gia bao nhiêu, không phải nói bố mẹ mặc kệ hắn chơi bởi mà là lão gia tử có thể sinh, chín con trai hơn hai mươi cháu trai, toàn bộ nhìn chăm chăm vào gia sản, hần nỗ lực bao nhiêu mới bộc lộ tài năng.

Ở cùng một chỗ trong cùng một vòng tròn, lúc nhỏ hai người đã từng gặp mặt.

Đối phương có thể không có ấn tượng đối với hắn nhưng hắn lại có ấn tượng sâu sắc.

Hắn còn nhớ rõ khi còn nhỏ thấy hắn được Lục lão gia tử mang đến tới nhà làm khách, hắn mặc áo sơ mi, cười phách lối, hắn chưa từng thấy bộ dáng tươi cười tùy ý như vậy.

Bọn họ rõ ràng là cùng tuổi, hắn lại lúc nào cũng mang theo mặt nạ hiểu chuyện thông minh, cái gì cũng không làm, thành tích nhiều lần xếp cuối, cả ngày nghịch ngợm gây sự không làm việc đáng hoàng, lại hưởng thụ sự cưng chiều của người nhà.

Thậm chí hắn còn thấy tên kia và ông nội giống như chịu ảnh hưởng của Lục lão gia tử; để quái trọng sang một bên, cười tủm tỉm cùng cháu trai chơi điện tử.

Mà ông nội của hắn, đừng nói là cùng hắn đánh điện tử, lúc hắn hết sức lo sợ biểu hiện mình, khen hần một câu cũng có thể làm cho hắn được sủng ái mà lo sợ.

Vì sao? Cũng bởi vì Lục gia chỉ có hắn là cháu trai sao? Vậy thật không công bằng không phải sao?

Thậm chí ngay cả nụ cười cũng keo kiệt với bọn họ, lời kéo tay của đối phương đều khen Lục gia có người kế tục.

Nhưng mà đứa bé tí có thể nhìn ra được cái gì? Chẳng qua là khách sáo khen tặng mà thôi, Lục lão gia tử lại cười về mặt kiêu ngạo.

Khi đó hắn liền nhớ kỹ Lục Văn Tĩnh.

Ta phải chứng minh với người đời, không có gì nỗ lực mà không đạt được, kiêu ngạo của hắn có thể duy trì liên tục duy trì liên tục bao lâu? Cuối cùng có một ngày ta sẽ đánh bại hắn, đứng ở vị trí làm cho hần giữa mặt nhìn lên.

Đây là cách hay nhất làm cho ông nội nhìn với cặp mắt khác xưa.

Giản Man ôm tài liệu lui về phía sau Vương Quan Lâm, không để ý đến không để ý đến ánh mắt nhìn chăm chăm của Trương Thần, thắng làm vua thua làm giặc, chỉ cần có thể, không cần biết dùng thủ đoạn gì.

Hơn nữa, một nhị thế tổ chỉ biết dựa vào người nhà như thế cô ta làm sao có thể coi trọng hân.

Hai nhóm người đều tự chiếm lấy một góc tiền sảnh, sóng ngầm lưu động, cùng đợi thời gian vào trận.

***

Thương trường như chiến trường, tràn ngập khói thuốc súng vô hình.

Trải qua cuộc gặp gỡ tranh đấu gay gắt cuối cùng hạ màn. Hoài Đặc Lí Đức tiên sinh đưa tay: "Như vậy, Lục tiên sinh, chúc chúng ta hợp tác vui vẻ. "

Lục Văn Tinh nhếch môi: "Hợp tác vui vẻ."

Hoài Đặc Lí Đức nhìn thanh niên ý chí bừng bừng này, nhin không được nói thêm một câu: "Lục tiên sinh, cậu là người trong nước thẳng thắn nhất tôi đã gặp."

Dịch Bác Hàm đứng bên lộ ra vẻ mặt kỳ quái thế nhưng Trương Thần và Lục Văn Tinh đều không hề khác lạ.

Trương Thần là một tên học tra, xem một bức tranh châm biếm cũng chẳng vâng đầu căn bản không thấy có gì sai.

Đạo này Lục Văn Tinh nhờ phúc của vợ mà văn hóa tu dưỡng tăng lên nên nghe hiểu thế nhưng lòng dạ hân sâu sắc không muốn lộ ra ngoài, đôi mắt hẹp dài híp lại, không ai nhìn ra điều khác thường.

Bởi vậy Hoài Đặc tiên sinh không thấy gì, dùng vốn tiếng Trung sứt sẹo nói tiếp "Tôi có nghiên cứu qua lịch sử Trung Quốc, ông cha các ngài đã chế ngự con dân hết sức hết sức xuất sắc."

"Tôi mới tới Trung Quốc, cho tôi bây giờ không ai có thể nhìn thẳng tôi, người có thân phận thấp hơn tôi thì khúm núm nịnh bợ khúm núm nịnh bợ luôn luôn theo bản năng lấy lòng tôi, thân phận cao hơn luôn luôn vênh mặt hất hàm sai khiến với tôi. Lục tiên sinh, anh là người đầu tiên nhìn thẳng vào tôi."

Lần này tất cả mọi người đều hiểu hân muốn biểu đạt ý gì, hai thành ngữ* này hân dùng rất chính xác.

*2 thành ngữ được nhắc đến trong câu của ông Hoài Đặc là:

- 奴颜婢膝 (nô nhan tì tất): Khúm núm nịnh bợ

- 颐指气使 (yí chỉ khí sử): Vênh mặt hất hàm sai khiến.

Có người sắc mặt không tốt, có người lại chẳng để ý.

Lục Văn Tinh là ai, trong nhận thức của hân từ nhỏ đến lớn, trời là lão đại, đất là lão nhị, hân chính là lão tam, hi vọng hân khúm núm nịnh bợ thì cho dù là đầu khớp xương vỡ cũng không có khả năng.

Về phần vênh mặt hất hàm sai khiến, người hân chứng mắt thì hân cũng lười để ý, nhìn thấy hân cũng có thể không nói gì với người hướng chỉ sau khi thanh niên hiểu chuyện thì những người bên cạnh cũng là những người linh hoạt, khéo đưa đẩy, đơn giản không cho người nói.

Lời của Hoài Đặc làm cho lòng người khó chịu nhưng lại đúng với hiện thực.

hân cười cười: "Hoài Đặc tiên sinh người ngẩng đầu ưỡn ngực có rất nhiều, trước đây chúng tôi có thể đứng lên sau này cũng có thể đứng lên."

Hoài Đặc cười ha ha: "Lục tiên sinh, không có ý tứ gì khác, Trung Quốc đúng là một dân tộc vĩ đại, tôi đã từng đọc một ít sách cổ của các anh, phong độ của một đại tướng mới là khí độ các anh có."

Hai người vừa nói vừa đi đến bãi đỗ xe, xe Lục Văn Tinh dừng ở bên ngoài, Hoài Đặc gật đầu với bọn họ ý bảo bọn họ đi trước.

Bọn họ tạm biệt Hoài Đặc tiên sinh rồi lên xe, Dịch Bác Hàm khởi động xe.

Vương Quan Lâm luôn đi theo phía sau thấy thế cũng không nhịn được nữa tiến lên: "Hoài Đặc tiên sinh."

"Người trẻ tuổi." Hoài Đặc cười híp mắt hỏi: "Cậu còn có chuyện gì sao?"

Vương Quan Lâm chịu đựng tâm tình trong lòng, khoe miệng cứng đờ: "Chỉ là muốn biết phương án kinh doanh của chúng tôi có gì không bằng Lục thị mong ngài có thể chỉ điểm một chút."

"Người trẻ tuổi." Hoài Đặc nheo mắt lại: "Số liệu Của các cậu rất hoàn mỹ nhưng trước đó chúng tôi dùng thiết kế ban đầu của các cậu thiết kế một bảng câu hỏi khảo sát trên thương trường, phương án của Lục tiên sinh chiếm được nhiều sự ủng hộ hơn. Điều này chứng minh phương án của Lục thị phù hợp với tình hình trong nước hơn. Thất bại là mẹ thành công, hãy tiếp tục cố gắng."

nói xong cũng không ở lại, lên xe đi.

Vương Quan Lâm bóng lưng nghênh ngang mà đi hùng hăng đạp một cước lên lớp xe hai bên trái phải.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Tôi Là Quý Nữ Cổ Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.